

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 48' (92) - ΤΕΥΧΟΣ 7 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2015
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ὙΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 - 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 - Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γεωραδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακρινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ – 7^ο,
ΙΟΥΛΙΟΣ 2015

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	468
ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ	
Περί τελέσεως ἱερῶν Μυστηρίων σέ Παρεκκλήσια, Ἐξωκκλήσια Ἐνοριῶν, μοναστηριακούς Ναούς, ιδιόκτητους Ναούς καί ὑπαίθριους χώρους	469
ΕΚΔΗΜΙΑΙ	
Ἡ Ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου (Φωκᾶ)	471
ΟΜΙΛΙΑΙ	
Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστίνου	474
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
<i>Τοῦ π. Στεφάνου Ἀλεξοπούλου,</i> Οἱ Ἀκολουθίες τῆς Πρώτης, Τρίτης καί Ἐνάτης Ὁρας: Ἱστορία καί Θεολογία ..	480
<i>Τοῦ Χρήστου Καρακόλη,</i> Ἡ Ὁρθόδοξη πνευματική ζωή κλήρου καί λαοῦ ὑπό τό φῶς τῶν τριῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου	497
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	505
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	552
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	553
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	559

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε τὴν Ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῆς τελέσεως Ἱερῶν Μυστηρίων σὲ Παρεκκλήσια καὶ Ὑπαιθρίους χώρους. Δημοσιεύουμε ἐπίσης τὸν Ἐπικήδειο Λόγο, τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μεθώνης κ. Κλήμης κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ Ἱερᾶς Συνόδου Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Κλήμης κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου, καθὼς καὶ τὸν Ἐνθρονιστήριο Λόγο-τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς κ. Ἰουστίνου.

Στὰ Συνοδικὰ Ἀνάλεκτα θὰ διαβάσετε τὴν εἰσήγηση τοῦ π. Στεφάνου Ἀλεξοπούλου σὲ τὸ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο (Ἅγιος Γεώργιος Καρέα, 22-24.9.2014) καὶ τὴν εἰσήγηση τοῦ Καθηγητοῦ Χρήστου Καρακόλη στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας (Πεντέλη, 16.6.2011).

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρῶνεται μὲ τὰ ὑπηρεσιακὰ κείμενα τῶν Κανονισμῶν καὶ τῶν Προκηρύξεων καθὼς καὶ με τὶς εἰδησεογραφικὲς στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καὶ τῶν Διορθοδόξων- Διαχριστιανικῶν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Περί τελέσεως ιερῶν Μυστηρίων
σέ Παρεκκλήσια, Ἐξωκκλήσια Ἐνοριῶν,
μοναστηριακούς Ναούς, ιδιόκτητους Ναούς,
καί ὑπαίθριους χώρους

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 2743
Ἄριθμ. Ἀθήνησι 8ῃ Ἰουνίου 2015
Διεκπ. 1281

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2968

Πρός
τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 3ῆς μηνός Ἰουνίου 2015, γνωρίζομεν ὑμῖν τά κάτωθι:

Φαινόμενα ἐκκοσμικεύσεως καί ἐμπορικῆς ἐκμεταλλεύσεως κατά τά τελευταῖα ἔτη ἐπιτείνουν τόν εὐτελισμό τῆς τελέσεως Ἱερῶν Μυστηρίων, ἰδίως τοῦ Γάμου καί τοῦ Βαπτίσματος, μέ ἀποτέλεσμα νά στρεβλώνεται ἡ ἔννοια τῆς συμμετοχῆς σέ αὐτά καί νά ὑποβαθμίζεται στό ἐλάχιστο ὁ ἱερός χαρακτήρας τῆς ἀναγκαίας παρουσίας τους ἐντός εὐρύτερης κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως, ἡ ὁποία ὀργανώνεται ἀπλῶς ἐπ' εὐκαιρία τοῦ τελουμένου Μυστηρίου καί συχνά πρὸς δημόσια ἐπίδειξη τῆς οικονομικῆς στάθμης καί τῆς ματαιοδοξίας τῶν οἰκογενειῶν τῶν νυμφευομένων ἢ βαπτιζομένων.

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος, κατόπιν τῆς Ἐγκυκλίου ὑπ' ἀριθμ. 2850/19.1.2007 καί τῆς ἀπό 8.5.2008 Ἀποφάσεως Αὐτῆς, περιδοῦσα ταῦτα τά φαινόμενα καί ἔχουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τόν προαγόμενο σκοπὸ περιχαρᾶ καὶ τῆς ἱερότητος τῶν Μυστηρίων, ἔκρινε ἐπάναγκες νά ὀρίσει ἐκ νέου ὅτι:

Α. Κέντρο τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῶν πιστῶν εἶναι ὁ Ἐνοριακός Ναός καί τά ἱερά Μυστήρια δέον νά τελεσιουργοῦνται ἐντός αὐτοῦ. Ἡ ἀνέγερση καί λειτουργία ιδιωτικῶν Ναῶν ἐντός τοῦ ἐδάφους κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν, μέ τήν ἄδεια καί εὐλογία τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου.

Β. Ἡ τέλεση Ἱερῶν Μυστηρίων σέ πάσης φύσεως ιδιωτικούς Ναούς ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν μόνον γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ιδιοκτήτη ὡς φυσικοῦ προσώπου καί τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, καί τῶν μελῶν του γιά νομικά πρόσωπα, πάντοτε δέ κατόπιν ἀδείας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος δέν ὑποχρεοῦται στή χορήγησή της. Ἀπαγορεύεται νά τεθεῖ σέ δημόσια λατρεία ἰδιωτικός Ναός καί δὴ καί πρὸς ἐξυπηρέτησιν τρίτων. Στὴν τελευταία περίπτωση ὁ ἰδιωτικός Ναός σφραγίζεται ἢ ἀπαλλοτριώνεται ἀναγκαστικῶς ὑπὲρ τοῦ πλησιέστερου Ἐνοριακοῦ ἢ Προσκυνηματικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὅταν πάντως κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται ἡ τέλεση Μυστηρίου εἶναι αὐτονόητο, ὅτι πρέπει ὁ ιδιόκτητος Ναός νά τυγχάνει κανονικῶς ἐγκαινιασμένος κατὰ τό ὀρθόδοξο τυπικό.

Ὑπενθυμίζεται ὅτι κατὰ τά ἄρθρα 6 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 2200/1940 (Α' 42), 13 παρ. 1-2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 (Α' 1/1980) Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 2 παρ. 2 περ. Θ' τοῦ ν. 4030/2011, ὅπως προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ ν. 4178/2013 (Α' 174), ιδιωτικοὶ ὀρθόδοξοι Ναοὶ ἀνεγείρονται καί λειτουργοῦν κατόπιν ἀδείας τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου καί ἐπιτρέπεται νά ἐξυπηρετοῦν τίς ἀνάγκες τοῦ ιδιοκτήτη ἢ τῆς οἰκογενείας του ἢ τῶν μελῶν του, γιά νομικά πρόσωπα. Κλείονται κατόπιν ἐντολῆς τοῦ ἐπιχωρίου

Μητροπολίτου ἢ ἀπαλλοτριώνονται ὑπὲρ τοῦ πλησιέστερου Ἐνοριακοῦ ἢ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ, ὅταν δὲν πληροῦν καὶ δὲν τηροῦν τοὺς ὅρους αὐτούς. Λόγο σφραγίσεως καὶ ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ ὀρθόδοξου Ναοῦ ἀποτελεῖ, ἐπίσης, καὶ ἡ διαρκῆς ἢ περιστασιακὴ παραχώρησή του γιὰ τέλεση ἱεροπραξιῶν σὲ θρησκευτικούς λειτουργοὺς ἑτερόδοξης, ἑτερόθρησκης ἢ ἀκόμη καὶ σχισματικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος, ἡ ὁποία δὲν τελεῖ σὲ κοινωνία μὲ τὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Γ. Στὴν ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους ἀπαγόρευση τελέσεως Μυστηρίων ἐντάσσονται, ὡς ἰδιωτικοὶ Ναοί, καὶ οἱ εὐρισκόμενοι ἐντός ἀκινήτων ξενοδοχειακῶν ἢ ἄλλων ἐπιχειρήσεων ὀργανώσεως ἐκδηλώσεων οἰασδήποτε μορφῆς. Εἶναι ἀδιανόητη καὶ ἀποσυνάγωγή πρὸς τὴ φύση καὶ λειτουργία τῶν ἱερῶν Μυστηρίων ὡς αἰσθητῶν σημείων τῆς Θείας Χάριτος ἢ ἔνταξή τους, ὡς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου σκοποῦ, στὴν ἐμπορικὴ δραστηριότητα οἴουδήποτε φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου.

Δ. Ἀπόκειται στὴν ἀπόλυτη διακριτικὴ εὐχέρεια καὶ ποιμαντικὴ κρίση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, καὶ πάντως ὑπὸ τίς αὐτονόητες γιὰ κάθε ἱερό Μυστήριον προϋποθέσεις τῆς διεξαγωγῆς του ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὑπὸ συνθήκες σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱερότητά του καὶ ἀκώλυτης συμμετοχῆς τῶν παρευρισκομένων, κατ' ἐκτίμησιν τῆς χωρητικότητος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἢ τέλεση τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ Γάμου καὶ τῆς Βαπτίσεως: i) στὰ Παρεκκλήσια τῆς Ἐνορίας, ἢτοι σὲ Ναοὺς τῆς Ἐνορίας εὐρισκομένους ἐντός σχεδίου πόλεως ἢ ἐντός οἰκισμοῦ, καὶ ii) στὰ Ἐξωκκλήσια τῆς Ἐνορίας, ἢτοι

σὲ Ναοὺς τῆς Ἐνορίας εὐρισκομένους ἐκτός σχεδίου πόλεως ἢ ἐκτός οἰκισμοῦ, ἀκόμη καὶ ἐάν εἶχαν λειτουργήσει κατὰ τὸ παρελθόν ὡς Ἐνοριακοὶ Ναοί. iii) Ἡ τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου στοὺς μοναστηριακοὺς Ναοὺς, περιλαμβανομένων καὶ τῶν Ναῶν τῶν Μετοχιῶν, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς.

Ταῦτα σᾶς πληροφοροῦμε προκειμένου νὰ τηρῆται τὸ ἀγιογραφικὸ «πάντα δὲ εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω» (Α΄ Κορ., ιδ΄ 40), «ἵνα μὴ τινα ἐγκοπὴν δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (αὐτόθι, θ΄ 12), σᾶς ἀσπαζόμεθα ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Σταγῶν καὶ Μετεώρων Σεραφεῖμ
- † Ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Ἀλέξιος
- † Ὁ Καρπενησίου Νικόλαος
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Εὐστάθιος
- † Ὁ Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος
- † Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου Δημήτριος
- † Ὁ Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας Παντελεήμων
- † Ὁ Διδυμοτείχου, Ὁρεσιάδος καὶ Σουφλίου Δαμασκηνός
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης Ἀνδρέας
- † Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Παντελεήμων

Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἡ Ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου (Φωκᾶ)

**Ἐπικήδειος Λόγος
εἰς τόν αἰοίδιμον Μητροπολίτην
Κεφαλληνίας
κυρόν Γεράσιμον (Φωκᾶν)
(1951-2015)**

Ἐκφωνηθεῖς ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Μεθώνης κ. Κλήμεντος, Ἀρχιεραγματέως
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
(Ἀργοστόλιον 24.6.2015)

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἠλείας κ. Γερμανέ,
Τοποτηρητά τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως,
Σεπτῆ χορεία τῶν ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων,
Εὐλαβέστατοι πατέρες,
Ἵσιώτατοι μοναχοί καί μοναχαί,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν,
Φιλόχριστε καί πενθηφόρε λαέ τῆς ἁρτι καί
αὔθις ἀπορφανισθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κεφαλληνίας,

«Δίκαιος δέ ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γάρ τίμιον οὐ τό πολυχρόνιον οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται, πολιά δέ ἐστὶν φρόνησις ἀνθρώποις καί ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος θεῶ γενόμενος ἠγαπήθη καί ζῶν μεταξύ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γάρ φανλότητος ἀμαυροῖ τά καλά, καί ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσεν χρόνους μακροῦς· ἀρεστή γάρ ἦν κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· ...ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καί ἐπισκοπή ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ»¹

Μέ αὐτούς τούς λόγους τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σολομῶντος, δύναται ἡ χοϊκὴ σκέψη μας καί ὁ ἀνθρώπινος λόγος νά προσεγγίσει τό «ὄντως φοβερῶτατον τό τοῦ θανάτου μυστήριον» διὰ τόν μεταστάντα αἰφνιδίως Ἱεράρχην Γεράσιμον.

Ὡς κεραυνός ἐν αἰθρία ἐπῆλθεν ἡ εἶδησις τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Κεφαλληνίας καί συνεκλόνησε βαθέως τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καί σύσσωμον τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐμελλε ἡ ἐπί γῆς Ἀρχιερατικὴ πορεία του νά εἶναι πρόσκαιρος καί βραχεῖα, ὀλιγόχρονος καί εὐμάραντος, καί τά ἴχνη αὐτῆς ταπεινά καί διακριτικά, ἀνάλογα πρὸς τό ταπεινὸ φρόνημα μέ τό ὅποιο ἔζησε καί ἔδρασε ὡς λειτουργός τοῦ Ὑψίστου. Ὁ Θεός ἠθέλησε νά μετασταθεῖ πολὺ νωρὶς στίς οὐράνιες μονές, καθιστώντας τὴν ἐπί γῆς Ἐκκλησία Του πτωχότερη καί τὴν τῆς Κεφαλληνίας πάλιν ὀρφανή ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Καί ἰδοὺ ἅπαντες ἡμεῖς, ἐνῶ ἠτοιμαζόμεθα νά συνεορτάσωμε τὴν Ἐνθρόνισιν μαζί του, ἰστάμεθα σήμερον περιώδυνοι καί συγκλονισμένοι πρὸ τοῦ σεπτοῦ καί γαληνίου σκηνώματός του. Πρόκειται γιὰ ἀπώλεια ἐξαιρετικά αἰφνίδια, πρῶρη καί ἀπροσδόκητη, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τό ἀνθρώπινο μέτρο τῶν δυνατοτήτων τῆς γλώσσας καί τῆς λογικῆς. «Ὡς ἀνεξερεύνητα τά κρίματα αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ» (Ρωμ. 11, 33). Ἐπῆλθε δι' αὐτόν τὴν στιγμὴν πού ὁ Κύριος ὤρισεν, «ὁ κυριεύων ζωῆς καί θανάτου καί βάθει σοφίας ἀπέιρου τά πάντα οἰκονομῶν».

Ἄφωνοι πρὸς στιγμὴν καί διαποροῦντες ἐμπρὸς στήν ἀδυσώπητο κρίση τοῦ Ὑψίστου καί τό καθ' ἑαυτὸ φρικτὸ καί ὑπέρολογο μυστήριον τῆς κοιμήσεως, παραμερίζουμε τά ἀναπάντητα ἐρωτήματα,

ἔχοντες κατά νοῦν τούς λόγους τοῦ ἱεροῦ μελωδοῦ πού πρὸ ὀλίγου ἔψαλλαν: «*Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον*», ὡς καί τό ἀπόφθεγμα τοῦ ἀρχαίου ἱατροῦ, καθ' ὃ: «*ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρά, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς, ἡ δὲ πείρα σφαλερά, ἡ δὲ κρίσις χαλεπή*». Διότι «*γῆρας τίμιον δὲν εἶναι τό νά ζήσει κανένας πολὺ κι οὔτε μετριέται μέ τά χρόνια*», σύμφωνα μέ τήν ἀπόδοση, ἀπό τόν Φώτη Κόντογλου, τοῦ ἀγιογραφικοῦ παραθέματος τῆς Σοφίας Σολομῶντος. «*Οὔτε γάρ θάνατον ἔτι δεδοίκαμεν, μαθόντες ἀκριβῶς παρά τῆς ἱερᾶς ταύτης μυσταγωγίας, ὅτι οὐκ ἔστι θάνατος ὁ θάνατος, ἀλλ' ὕπνος καί κοιμησις πρόσκαιρος· οὐ πενίαν, οὐ νόσον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδέν, εἰδότες ὅτι πρὸς βελτίονα ζωὴν ὀδεύομεν, ἀκήρατον καί ἀφθαρτον*», κατά τόν λόγον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (PG 49, 233). «*Αὕτη μὲν γάρ ἐπίγειος, ἐκείνη δὲ οὐράνιος· αὕτη πρόσκαιρος, ἐκείνη αἰώνιος*» (τοῦ ἰδίου, PG 50, 427).

Ὁ αἰοίδιμος Ἱεράρχης ἐγεννήθη τό 1951 στό Ἀργοστόλι. Ὑπῆρξε υἱὸς εὐσεβῶν καί ἐκλεκτῶν γονέων, τοῦ Σπυριδῶνος Φωκᾶ καί τῆς Ἀναστασίας Λαγγούση καί, καθὼς «*ἐκ τοῦ καρποῦ τό δένδρον γινώσκειται*», ἀδελφός τοῦ ἐλλογιμωτάτου Ἀθανασίου Φωκᾶ, ὁ ὁποῖος στίς μέρες μας ἀνεδείχθη διαπρεπῆς Καθηγητῆς Μαθηματικῶν στό Πανεπιστήμιο τοῦ Καϊμπριτζ καί τακτικό μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, προάγων ἐξαιρέτως τήν ἐπιστημονικήν ἔρευνα. Ὁ νεαρός Γεράσιμος ἐσπούδασε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τό 1988. Τό ἴδιον ἔτος ἐκάρην μοναχός στήν Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου τοῦ Ἁθῶ. Διάκονος ἐχειροτονήθη τό 1989 καί Πρεσβύτερος τό 1998 ἀπό τόν αἰοίδιμο Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κυρὸ Σπυριδῶνα, λαβῶν καί τό ὄφρικο τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ. Ὑπηρέτησε ἐπί μακρόν ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἀπό τοῦ 1998 ἕως καί τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς του, τήν 26ην παρελθόντος Μαΐου καί τῆς χειροτονίας του, τήν 31ην τοῦ ἰδίου μηνός. Ἡ χαρισματική του προσωπικότης, ἡ σεμνότης καί ταπεινότης τοῦ φρονήματός του, οἱ ἀρετές πού κοσμοῦσαν τόν ἱερόν ἄνδρα «*κατά τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ*», ἡ ὅλη πνευματική του συγκρότησις καί κατάρτισις ἔτυχαν ἀξίως

καί δικαίως τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἱερᾶς Σύνοδου τῆς Ἱεραρχίας, ὅταν πρὸς αὐτόν προσέβλεψεν ὡς τόν καταλληλότερον πρὸς διαδοχὴν τοῦ αἰμνήστου προκατόχου του κυροῦ Σπυριδῶνος καί αὐτόν ἀνέδειξεν Ἐπίσκοπον καί Μητροπολίτην ἐπὶ τό νοητόν πηδάλιον τῆς ἀγιοτόκου καί εὐλογομένης αὐτῆς νήσου.

Ἐμελλεν ὁμως, ἀντὶ φωνῆς ἐορταζόντων, φωνῆ θρηγνούντων, δακρυόντων καί σιωπηρῶς ὀδυνωμένων τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς σιγηλῆς κραυγῆς τῆς θριαμβευούσης, νά ἀναγγεῖλη τόν ἔπαινον καί τόν μακαρισμὸν τοῦ μεταστάντος Ἀρχιερέως κατά τήν ἄτυπον ταύτην ἐνθρόνισίν του εἰς τούς οὐρανούς καί τήν προαγωγήν του εἰς τό ὑπερουράνιον θυσιαστήριον, ἵνα συλλειτουργήσῃ μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐκλεκτῶν καί ἡγαπημένων τοῦ Κυρίου. Ποία μείζων εὐλογία αὐτῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου, ὁ ὁποῖος σήμερον, μέ τήν συνοδείαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου καί πάντων τῶν Κεφαλλήνων Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι τόν ἐπροστάτευσαν καί τόν εὐλόγησαν ἐν ζωῇ, πορεύεται πρὸς τούς οὐρανίους θαλάμους ἵνα συναντήσῃ τόν γλυκύν Διδάσκαλον καί ἵνα προσφέρῃ εἰς αὐτόν τὰ πολύτιμα μύρα τῆς διακονίας του τοῦ σεμνοῦ καί καλοῦ ποιμένου, ὁ ὁποῖος ἀνέρχεται σήμερον πρὸς τόν ἀρχιποιμένα Χριστόν καί οἰκιστὴν τοῦ κενοῦ μνημείου, τόν καταστήσαντα τό ἑαυτοῦ τρισόλβιον μνημα ἐφαλτήριο ἀναστάσεως;

Ἐμελλε νά καταστοῦν σχεδόν προορατικοί οἱ στοχασμοὶ τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου κατά τόν χειροτονητήριο λόγο του, τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς, 22 ἡμέρες πρὸ τῆς κοιμήσεώς του. Μνημονεύων τόν λόγον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κερκύρας Πολυκάρπου, εἶπε: «*τά δένδρα τὰ καλλίκαρπα καί πολύκαρπα πεθαίνουν ὄρθια καί οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μέ τόν Σταυρόν εἰς τό χέρι*». Καί ὅτι «*δέν ἔχουν τελειωμό τά πάθη καί οἱ καημοὶ τοῦ κόσμου*», κατά τόν λόγον τοῦ σκιαθίτη δημιουργοῦ.

Μολονότι ἡ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία ἐστερήθη τῆς διακονίας, τῆς διδασκαλίας καί τοῦ ἔργου του, ὁ ἴδιος ὁ ἐκλιπὼν εἶχε βαθύτατη συναίσθησις τοῦ ὕψους καί τῆς εὐθύνης τοῦ Ἀρχιερατικοῦ λειτουργήματος, τό ὁποῖον ἐπωμίσθη μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, ὅπως ἐμφαίνεται καί στοὺς ἀπλούς

λόγους της Χειροτονίας του, διότι «ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν...· ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ» (Λουκ. 6, 45). Ἀπὸ τὴν ἀπλότητα καὶ καλοσύνη τῆς καρδιάς, ἀπὸ τὴν πνοή τοῦ Χριστοῦ πού συνεῖχε τὸν μακαριστὸ Γέροντα ἐξεπήγασε καὶ ἡ ἐνάρετος διδαχὴ του νὰ συνεχίσει ὁ καθένας τὴν προσωπικὴ πνευματικὴ ζωὴ του, νὰ μὴ λυγίσει, νὰ μὴ βουλιάζει, νὰ μὴ ἀγανακτεῖ κατὰ τὴν φοβερὴ δοκιμασία.

Εὐτυχῆς ὅποιος εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀντλήσει ἀπὸ τὴν πείρα του καὶ νὰ περιβληθεῖ τὴν ἀγάπη του. Διότι, πέραν τοῦ ἔργου του, ὁ δίκαιος οἰκοδομεῖ πρωτίστως διὰ τοῦ βίου του, ὅσο βραχύτερον κι ἂν τὸν καταστήσει ὁ θάνατος. Ὁ Θεὸς τοῦ χάρισε, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου «πολλές μητέρες, πολλοὺς πατέρες, πολλά ἀδέλφια καὶ πολλά παιδιά». Ἀσκητικὸς καὶ φιλομόναχος, ἄνθρωπος μέ βαθεῖα καὶ ἀνυπόκριτη εὐσέβεια, ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κεφαλλονιάς, γέννημα-θρέμμα τῆς ἀγιοτόκου αὐτῆς νήσου μέ τὴν βαρεῖα ἱστορία, ἀλλὰ καὶ πνευματικὸ κεφάλαιο καὶ ὀλόφωτο κόσμημα συνολικῶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Κεφαλληνία εὐλογήθηκε μέ ἐκλεκτὸ καὶ ἄξιο Ποιμενάρχη, δυστύχησε ὁμως νὰ τὸν χάσει σύντομα, προτοῦ ὀλοκληρώσει τὴν ἐπίγεια ἱερὴ του ἀποστολή. Ὁ ἐκδημήσας Ἀρχιερεὺς ἦταν προορισμένος γιὰ σπουδαιότερο ἔργο. Ἀκόμη ὁμως καὶ στὴ διάρκεια τῆς σύντομης διακονίας του καταλείπει πολύτιμη παρακαταθήκη, τὴν ὁποία πάντα θὰ τιμοῦμε. Φεύγει πρᾶος καὶ ἄδολος, ἀκλόνητος καὶ ἀνέγγιχτος ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ ἐπισκοπικοῦ βίου καὶ τίς εὐπερίστατες καὶ πολυτάραχες πτυχές του.

Ἀπέρχεται ἡρεμος καὶ εἰρηνικὸς γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εὐλαβικὸς ἰκέτης στὸν οὐρανὸ γιὰ ὄλους μας. «Τὸν μὲν γὰρ πόνον ἐνταῦθα συνεκλήρωσεν, ἔνθα βραχὺς ὁ βίος· τοὺς δὲ στεφάνους εἰς τὸ μέλλον ἐταμιεύσατο, ἔνθα ἀγήρωσ καὶ ἀτελεύτητος ὁ αἰὼν»².

Τὸ σεπτὸν του σκῆνωμα πρόκειται νὰ ὑποδεχθῆ ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, τὴν ὁποῖαν τόσον ἠγάπησε, καὶ νὰ ἐναποτεθῆ πλησίον του ἀοιδίμου πνευματικοῦ γεννήτορος καὶ προκατόχου του, κυροῦ Σπυρίδωνος. Ἀναπαύεται ἤδη ἐν ταῖς οὐρανίαις αὐλαῖς, μέ τὴν συνείδησιν συμμαρτυροῦσαν ὅτι κατὰ δύναμιν ἔπραξεν ὅ,τι ἐξηρατὸ ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν προσδοκίαν ὅτι οἱ κόποι καὶ αἱ ἀγωνίαι του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἠγαπημένων του ἀδελφῶν καὶ οἰκείων καὶ τῶν πνευματικῶν του τέκνων οὐδαμῶς θέλουσιν ἀποβῆ ἐπί ματαίῳ, κατὰ τὸν προφητικὸν λόγον ὅτι «οἱ ἐκλεκτοί μου οὐ κοπιάσωσιν εἰς κενόν» (Ἠσ. 65, 23).

Πορευθήτη νῦν ἐν εἰρήνῃ, ἀξιωμακάριστε Δέσποτα, καὶ εὐχου, πλησίον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν περιλειπομένων, τῶν τιμῶντων σε τέκνων καὶ ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους ἠγάπησας καὶ σὲ ἠγάπησαν. Μέ τὴν ὀλόθυμον ἀγάπην μας, τὴν συγκίνησιν, τὸν σεβασμὸν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν, προπέμπομέν σε εἰς τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Ὁ καλέσας σε Κύριος ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἀποδώσῃ σοι κατὰ τὴν προσφορὰν καὶ τὴν καρδίαν σου ὅσα «ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν καὶ οὐς οὐκ ἤκουσεν καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη», ὅσα «ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α΄ Κορ. 2, 9).

Τοῦ πολυσεβάστου καὶ πολυκλαύστου Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου εἶη ἀγήρωσ καὶ αἰωνία ἡ μνήμη. Ἀμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σοφία Σολ. 4,7-15.
2. Ἰωάννου του Χρυσοστόμου, Ἑρμηνεῖαι εἰς τοὺς Ψαλμούς, PG 55,93.

ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἐνθρονιστήριος λόγος
 τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς
 κ. Ἰουστίνου

(22.6.2015)

*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
 καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.*

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης
 Ἑλλάδος, κ. Ἰερώνυμε,
 Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Φλωρίνης, Πρεσπῶν
 καὶ Ἑορδαίας κ. Θεόκλητε, ἐκπρόσωπε
 τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,
 κ. Βαρθολομαίου,
 Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Εἰρηνοπόλεως,
 κ. Δημήτριε, ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου
 Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας,
 κ. Θεοδώρου,
 Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Καπιτωλιάδος,
 κ. Ἡσύχιε, ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου
 Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, κ. Θεοφίλου,
 Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Λεμεσοῦ,
 κ. Ἀθανάσιε, ἐκπρόσωπε τῆς ἀγιωτάτης
 Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου,
 Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἀμαντίας,
 κ. Ναθαναήλ, ἐκπρόσωπε τῆς ἀγιωτάτης
 Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας,
 Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατοι, Πανοσιολογιώ-
 τατοι, Αἰδεσιμολογιώτατοι, Ὁσιολογιώτατοι
 καὶ Ὁσιολογιώτατες,
 κ. Ὑφυπουργέ,
 κ. Βουλευτές,
 Στρατηγέ μου,
 κυρίες καὶ κύριοι λειτουργοί τῆς Δικαιοσύνης,
 κ. Περιφερειάρχα Κεντρικῆς Μακεδονίας,
 κ. Δήμαρχοι,
 κ. Πρύτανη τοῦ Α. Π. Θ.,
 Ἐκπρόσωποι τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ,
 τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας καὶ
 τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας,
 κ. Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι,

Ἐλλογιμώτατοι κύριοι καὶ κυρίες καθηγητές καὶ
 καθηγήτριες,
 Σεβαστοὶ μου γονεῖς,
 λαέ τοῦ Κυρίου ἠγαπημένε,

Ἄνερχόμενος τούτη τὴν ἱερὴ στιγμή στόν ἐπι-
 σκοπικό θρόνο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας
 Κρήνης καὶ Καλαμαριάς, καὶ ἀποδεχόμενος ἐν
 συντριβῇ καὶ ταπεινώσει τὴν ὀλοκλήρωση τῆς
 ἀγαπητικῆς βουλήσεως τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν προαγω-
 γή μου σέ ἐπίσκοπο καὶ Μητροπολίτη τῆς Θεοσω-
 στοῦ αὐτῆς Μητροπόλεως, συναισθήματα φόβου,
 δέους, ἀγωνίας, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς συνωστίζονται
 ἐντός τοῦ βαθυτέρου εἶναι μου. Πάντοτε τὸ νέο
 δημιουργεῖ ἐσωτερικὲς συγκρούσεις καὶ σχεδὸν
 πάντοτε ἡ ἀναζήτησις τῆς βούλησης τοῦ Θεοῦ γιὰ
 τὴ ζωὴ μας περνᾷ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν διάδρομο τῆς
 προσωπικῆς ἐπιλογῆς, πού πολλές φορές βαπτί-
 ζεται «θεία ἐπιλογή». Μυστήριο ὄν ὁ ἄνθρωπος.
 Ποτὲ δέν εἶναι βέβαιος γιὰ τὰ βήματά του, οὔτε
 καὶ γιὰ τίς ἀποφάσεις του. Παλεύει ὀλημερίς,
 ὄραματίζεται, καταστρώνει σχέδια μὲ κάθε λεπτο-
 μέρεια, προγραμματίζει, δημιουργεῖ, καὶ σὸ τέ-
 λος ἡ πικρὴ γεύσις τῆς ἀμφιβολίας γιὰ τὸ ἂν ἔκα-
 με τὸ ἀληθινόν, τὸ πρέπον καὶ τὸ γνήσιο, στεγνώνει
 τὴν ὀρμὴ του. Καὶ ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὸν κάθε
 ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπο ἔρχε-
 ται νὰ προστεθεῖ σέ ὅλα τούτα ἡ ἀναζήτησις τοῦ
 Θεοῦ θελήματος.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις μὲ κατέκλυσαν ὅλες
 τοῦτες τίς ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς καὶ
 χειροτονίας μου μέχρι καὶ σήμερα, πού ἐν Ἐκκλη-
 σίᾳ πληθούσῃ ξανακαλοῦμαι καὶ πάλι νὰ ἐπανα-
 λάβω οὐσιαστικὰ ἐνώπιόν σας αὐτὸ πού πρωτο-
 εἶπα τὴν ὥρα τῆς μοναχικῆς μου κουρᾶς, «Ναί,
 τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντός μοι». Καλοῦμαι, δηλαδή,

καί σήμερα νά ἀνανεώσω τό μεγάλο «ναί» στήν ἀπόφαση τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά μέ ἀποστείλει ὡς πατέρα, ποιμένα καί διδάσκαλο στήν Ἱερά Μητρόπολη Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς, ἀλλά καί νά καταθέσω εὐχαριστικά αὐτό τό «ναί» μου στή Χάρη τοῦ Θεοῦ, πού τά ἀσθενῆ θεραπεύει καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῖ, καί ὄχι στίς δικές μου τάχα ἰκανότητες.

Ἄλλωστε, σέ ὅλη μου τήν πορεία μέσα στήν Ἐκκλησία προσπάθησα νά μήν στηριχθῶ στίς δικές μου ὅποιες ἰκανότητες. Πάντοτε αἰσθανόμουν πολύ λίγος μπροστά στό βᾶρος τῆς ἀποστολῆς, ἐλάχιστος μπροστά στήν ἀξία τοῦ λειτουργήματος, μηδαμινός ἐνώπιον Κυρίου Σαβαώθ.

Μέ τέτοιο φρόνημα καί σήμερα παρίσταμαι ἐνώπιόν σας, ἔχοντας πλήρη γνώση τῆς δικῆς μου ἀδυναμίας καί ἐπαρκῆ ἐμπειρία τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Θά ἦταν δέ παράτολμο, ἴσως καί ἀνόητο, νά παρασιτῶ ἐνώπιόν Σας, ἐάν δέν βίωνα τόν λόγο τοῦ Μεγάλου Παύλου, ὅτι «*ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται..., ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχῶμαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ*» (Β' Κορινθ. 12,9).

Ἐχοντας, λοιπόν, αὐτό τό φρόνημα καί αὐτή τήν πίστη, στήν ἔναρξη τῆς ἐπισκοπικῆς μου διακονίας δέν ἐπιθυμῶ νά προβῶ σέ ἔκθεση τῶν ὀραματισμῶν καί τῶν ποιμαντικῶν στόχων μου. Ὅχι

γιατί δέν ἔχω στόχους καί ὀραματισμούς. Ἀντίθετα. «*Πολλά φρονῶ ἐν Θεῷ, ἀλλ' ἐμαυτὸν μετροῶ, ἵνα μὴ ἐν καυχῆσει ἀπόλωμαι*» (Ἰγν. Θεοφόρου, πρὸς Τραλ. 4). Θεωρῶ φρονιμότερο νά πῶ ὀλίγα καί νά πράξω περισσότερα. Ἀντί νά ἐπαγγέλλομαι στήν ἀρχή τῆς ποιμαντορίας μου, εἶναι φρονιμότερο νά μιλήσω στό τέλος τοῦ δρόμου ἢ καλύτερα νά ὀμιλήσουν τά ἴδια μου τά ἔργα καί ὁ λαός, πού ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία μου ἐνεπιστεύθησαν νά ποιμάνω.

Δέν θά ἐξαγγείλω, λοιπόν, τό πρόγραμμά μου. Οὔτε ἔχω διάθεση νά πρωτοτυπῶ. Ἄλλωστε, στήν Ἐκκλησία δέν πρωτοτυποῦμε, γιατί ἔχουμε τή συνείδηση ὅτι εἴμαστε «*ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν ἡμῶν*». Ἐπιτρέψτε μου ὁμως νά σᾶς κοινοποιήσω κάποιες σκέψεις μου πού ἀφοροῦν στό πῶς βιώνω ἢ καλύτερα στό πῶς θέλω τήν παρουσία τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως στόν σύγχρονο κόσμο.

Στήν ὀμιλία σας κατά τήν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία μου, Μακαριώτατε, μέ εἰλικρίνεια καί διορατικότητα περιγράψατε τήν παρουσία τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως μέσα στήν νεοελληνική πραγματικότητα. Ἀναφέρατε πῶς ἀπό τοῦδε καί στό ἐξῆς ἡ ἐξωτερικὴ κοσμικὴ αἴγλη τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος ἀπομειώνεται καί πῶς ὁ σταυρός τῆς ἀρχιερωσύνης γίνεται ὀλοένα βαρύτερος· πῶς ἡ Ἐκκλησία μας θά βιώσει δύσκολες ἡμέρες καί

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννος συνόδευσε τόν Σεβ. Μητροπολίτη Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο κατά τήν τελετὴ Ἐνθρονίσεως στήν Καλαμαριά.

πώς οί δυνάμεις τοῦ σκοτούς θά πολεμήσουν σκληρά τήν Ἐκκλησία. Καί καταλήξατε: «ὅποτε τό σκοτάδι σέ περικυκλώνει, θά βρεῖς τόν τρόπο πού διώχνει τό σκοτάδι, καί αὐτό εἶναι ἓνα κερὶ ἀναμμένο. Ἔνα κερὶ ὅταν ἀνάψεις, τό σκοτάδι νικιέται». Ὁ λόγος Σας αὐτός κέντρισε τήν σκέψη καί τήν καρδιά μου. Ἔνα κερὶ μέσα στό σκοτάδι τοῦ κόσμου. Πόσο σημαντικό πράγμα εἶναι τό φῶς, ἔσω τό λίγο φῶς, τό ταπεινό φῶς, μέσα στό σκοτάδι! Ξεκαθαρίζει τή σκέψη, γεννᾷ τήν ἐλπίδα, ἀνοίγει ὀρίζοντες, ἀναβλύζει τή ζωή. Αὐτός θαρρῶ πώς εἶναι ὁ ρόλος τοῦ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου στή σύγχρονη πραγματικότητα. Νά ἀνάβει κερὶά μέσα στό σκοτάδι τῶν ψυχῶν. Νά φωτίζει τά ἄφωτα ἐγκυρία τοῦ συνειδητοῦ καί τοῦ ἀσυνειδήτου, νά φανερώνει στά μάτια τῶν ἀνθρώπων τό ἀληθινό φῶς, τόν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τόν Ἰησοῦ Χριστό, καί νά σημειώνει τό φῶς τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ σέ κάθε ἀνθρώπο πού ἔρχεται στόν κόσμο, καί νά τόν μπολιάζει μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως πού νικᾷ ἀκόμα καί τόν θάνατο. Αὐτός θαρρῶ πώς εἶναι καί ὁ δικός μου πρότιτος ρόλος.

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας ὄρισε ὅτι ὁ ἐπίσκοπος μέσα στήν Ἐκκλησία ἴσεται εἰς τύπον καί εἰς τόπον Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προσπαθώντας νά ψηλαφήσω τήν μεγάλη αὐτή ἀλήθεια, ἰλιγγιῶ μέ τήν τιμὴ ἀλλά καί μέ τήν εὐθύνη. Ὅφειλω ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς νά εἶμαι «ἓνας ἄλλος Χριστός». Νά φανερώνω συνεχόμενα τόν Χριστό μέ τήν ὑπαρξή μου καί νά Τόν προσφέρω πρὸς βρώση καί πόση σ᾽έναν κόσμο πού τόν ἔχει ἀπαραιτήτως ἀνάγκη γιὰ νά συνεχίσει νά ζεῖ, καί πού ὁμως Τόν ἀρνεῖται πολλές φορές ἀκόμη καί μέ βία.

Ὁ Χριστός ὁμως δέν φανερώνεται στόν κόσμο ὡς ἐξουσία, ἀλλά ὡς διακονία. Ἦλθε στόν κόσμο γιὰ νά διακονήσει καί ὄχι γιὰ νά διακονηθεῖ. Καί ὁ ἐπίσκοπος, ὡς τύπος Χριστοῦ, εἶναι διάκονος ὄλων, δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ. Μέσα στίς πολλές εὐχές πού ἔλαβα γιὰ τήν χειροτονία μου μία μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Μοῦ ἔγραψε ἀδελφός: «Νά μὴν ἐπιτρέψει ὁ Θεός νά γίνεις ἄρχοντας». Πόσο δίκαιο ἔχει! Ἡ Ἐκκλησία ἔχασε καί χάνει τήν ἀποστολή της ὅταν ταυτίζεται μέ τήν ἐξουσία καί θεωρεῖται ἐξουσία. Καί οἱ Λειτουργοὶ της χάνουν τήν χάρη τοῦ Ἰησοῦ πού λαμ-

βάνουν κατά τή χειροτονία τους, ὅταν παύουν νά εἶναι οἱ διάκονοι καί μετατρέπονται σέ ἄρχοντες καί ἐξουσιαστές τῶν ἀνθρώπων. Φύλαγέ με, Κύριε, ἀπό τέτοια πτώση.

Ὅταν ἀνάβει ἓνα κερὶ μέσα στό σκοτάδι, δέν βλέπεις μόνο τόν δρόμο ἀλλά καί τούς συνοδοιπόρους τοῦ δρόμου. Αὐτό, νομίζω, κάνει ὁ Ἐπίσκοπος. Μαζί μέ τόν Χριστό φανερώνει καί τούς ἀδελφούς, τά μέλη τοῦ σώματός Του καί τούς συγκαλεῖ σέ Ἐκκλησία. Τούς φανερώνει τόν Χριστό στή διδασχὴ καί στό Μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, ἀφοῦ πρῶτα τούς ἐνώσει ἐν ἐνὶ στόματι καί μᾶ καρδιά στήν ὁμολογία τῆς Πίστεως. Παλεύει νά πραγματώσει μέσα στήν ἱστορία τοῦ κόσμου τήν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἔν ὄσι» μέ βάση τήν Ἀλήθεια τοῦ λόγου Του, καί διαφυλάττει ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἀνόθευτη καί ἀκέραια αὐτήν τήν Ἀλήθεια. Ἐμπνέει στήν ἐφαρμογὴ τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ ὅτι «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. 13,35), καί παράλληλα μεταποιεῖ αὐτὴ τὴν ἀγάπη σέ μοῖρασμα τῆς καρδιάς ἀλλά καί σέ ἄρτο ἐπιούσιο, μέ τόν ὅποιο πλουτίζονται οἱ τράπεζες τῶν συσσιτίων καί γεμίζουν ἔτσι οἱ λαβωμένες καρδιές.

Κάποιοι ἀκούγοντας τήν παραπάνω περιγραφή τῆς παρουσίας τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου μέσα στόν κόσμο ἴσως ποῦν πώς αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδεατὴ εἰκόνα τῶν Ἐπισκόπων, ἡ ὁποία πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τὴν σημερινὴ εἰκόνα τους. Δέν συμφωνῶ μέ τὴν θέση αὐτὴ. Δοξάζω τόν Θεό πού στήν μέχρι τώρα ζωὴ μου γνώρισα καί ἔζησα κοντὰ σέ ἀγίους Ἐπισκόπους πού θυσιάζονταν καθημερινὰ γιὰ τό ποιμνιό τους, πού δέν ἔδιναν ἀνάπαυση στό σῶμα τους, πού ζοῦσαν καί ζοῦνε ὡς πένητες, πού δέν διαθέτουν προσωπικὴ περιουσία, πού μέ τά χέρια τους ντύνουν καί ταΐζουν φτωχοὺς, πού μέ τά χρήματά τους σπουδάζουν νέους, πού ἐμπνέουν τὴν ἐλπίδα, πού λιτανεύουν τόν Χριστό καθημερινὰ μέ τὴ ζωὴ τους στίς Μητροπόλεις τους, πού φέρουν πάνω τους τά στίγματα τῶν παθιμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τὴ δόξα τῆς Ἀναστάσεώς Του. Αὐτοὶ δέν εἶναι λίγοι. Εἶναι πολλοί, πάρα πολλοί. Μά δέν φαίνονται. Δέν προβάλλονται. Ὅπως γράφει ὁ μακαριστὸς Γέροντας Μωυσῆς ὁ Ἀγιορείτης, ἡ ἀρετὴ καί ἡ ἀγιότητα δέν μπαίνουν

στis προθήκες και στis βιτρίνες τής κοσμικής μεταοδοξίας, αλλά καρποφορούν στήν ταπείνωση και στήν αφάνεια. Άλλωστε, στόν σύγχρονο πολύβουο κόσμο τής συνεχόμενης και φλύαρης αυτοπροβολής και προβολής «οὐκ ἔστι τόπος ἐν τῷ καταλύματι» γιά τήν ἀρετή τῶν Ἐπισκόπων και τήν προσφορά τους στήν κοινωνία. Γιά ἐμένα ὁμως ὅλοι αὐτοί οἱ Ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν τό μέτρο τής δικῆς μου προσφορᾶς και παρουσίας. Καί εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ πῆχυς τοποθετήθηκε πολύ ψηλά. Προσευχηθεῖτε, παρακαλῶ, νά ἀναδειχθῶ μιμητής τους και συνεχιστής τής δικῆς τους παρουσίας και προσφορᾶς.

Ἐνας τέτοιος ἐπίσκοπος ἦταν και ὁ μακαριστός προκατόχος μου, κυρός Προκόπιος. Ἄνδρας ἐνάρετος, ποιμένας σύννου, πατέρας φιλόστοργος, διδάσκαλος ἀκαινοτόμητος, Ἀρχιερεὺς εὐσεβής. Ἐγεώργησε τό γεώργιον τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς γιά περισσότερο ἀπό 40 χρόνια μέ πιστότητα και ἀνταπάρνηση. Δόθηκε ἀφειδῶς στόν Θεό και στόν λαό τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό ἔλαβε τά ἄθλα παρά τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ και τό σέβας, τήν ἀγάπη και τήν εὐγνωμοσύνη παρά τοῦ λαοῦ πού διεποιίμανε. Ἡ Ἱερά Μητρόπολις μας τοῦ χρωστᾶ τά πάντα. Ὁ,τι ὑπάρχει ἐδῶ φέρει τήν δική του σφραγίδα. Ταπεινῶς ἐπικαλοῦμαι τίς εὐχές του και υἱκῶς ἐκφράζω τίς βαθύτατες εὐχαριστίες μου και τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν ἀθόρυβη προσφορά του. Θά ἀποτελεῖ γιά τόν διάδοχό του ὁδοδείκτη στήν πορεία στήν ὁποία σήμερα εἰσέρχεται και διαρκές σημεῖο τής παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν ζωή τής τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Προέρχομαι ἀπό ἕναν τόπο μαρτυρικό και ἀγιασμένο ἀπό αἵματα Ἁγίων τής πίστεώς μας και ἡρώων τής πατρίδος μας. Ἡ Φλώρινα, γι' αὐτήν ὁμιλῶ, μπορεῖ νά βρισκεται στό βορειοδυτικό ἄκρο τής Ἑλληνίδος γῆς, μπορεῖ στοὺς προγραμματισμούς τῶν μεγάλων νά εἶναι μιά μόνο κουνίδα στόν χάρτη, ὁμως εἶναι πολύτιμη, γιατί ἔχει πληρώσει βαρὺ φόρο γιά νά ποτιστεῖ τό δένδρο τής πίστεως και τής πατρίδος. Καυχῶμαι, λοιπόν, γιά τήν καταγωγή μου. Καυχῶμαι γιά τή Φλώρινα και γιά τοὺς Φλωρινιώτες, καυχῶμαι γιά τοὺς Ἁγίους της και τοὺς ἡρώες της, γιά τοὺς ἀνθρώπους της και γιά τό ποιόν τους. Εὐγνωμονῶ τόν

Θεό πού γεννήθηκα και μεγάλωσα στή Φλώρινα, πού προέρχομαι ἀπό προγόνους πού μαρτύρησαν γιά τήν πατρίδα, πού ἀνατράφηκα ἀπό πτωχοὺς μά τίμιους γονεῖς, πού χειραγωγήθηκα εἰς Χριστόν ἀπό ἀγίους Ἐπισκόπους, πού συναναστράφηκα ἀπλούς και ταπεινοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι πάνω τους ἔφεραν τό λιβάνι τής πονεμένης Ρωμοσύνης, μιά πού στή Φλώρινα χτυπᾶ δυνατὰ ἡ καρδιά τής πονεμένης Ρωμοσύνης.

Σήμερα, πού ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ θέλησε νά φύγω ἀπό αὐτήν, φεύγω πολύ πλούσιος. Ὁ πλοῦτος μου δέν εἶναι τά χρήματα και τά κτήματα, –αὐτά ποτέ δέν τά πόθησα–, ἀλλά ὁ πλοῦτος μου εἶναι ἡ βαριά κληρονομιά πού παίρνω μαζί μου. Κουβαλῶ, λοιπόν, στis ἀποσκευές τής καρδιάς μου τήν ἀγνή πίστη τοῦ Φλωρινιώτη, τήν ἀγάπη γιά τήν πατρίδα τοῦ Μακεδόνα Ἑλληνα, τό φιλότιμο τοῦ ἀκρίτα, τήν λεβεντιά τοῦ τίμιου ἀνθρώπου, τήν ἀρχοντιά τοῦ ταπεινοῦ, τό γλυκύ πρόσωπο τοῦ πονεμένου. Στρέφω τούτη τήν ὥρα μέ εὐγνωμοσύνη τόν λόγο και τήν σκέψη μου πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου συμπατριῶτες, κεκοιμημένους και ζωντανούς, και ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» ξεχειλίζει μέσα ἀπό τήν καρδιά μου.

Ἀπό σήμερα, ὁμως, ἡ ἀγάπη και τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ και ἡ ἀπόφαση τῶν Ἐπισκόπων τής Ἱεραρχίας τής ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος μου χάρισαν μιά νέα πατρίδα: τήν Ἱερά Μητρόπολη Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς. Τήν ὁμορφη τούτη Μητρόπολη τῶν ἀλησμόνητων πατρίδων, τής πικρῆς προσφυγιάς, τοῦ πόνου τοῦ ξεριζωμοῦ, τής λαχτάρας τοῦ ξαναγυρισμοῦ, τής ἀγωνίας τής ἀναδημιουργίας, τής χαρᾶς τής δημιουργίας, τής καυχῆσεως τής καταγωγῆς, τής πατροπαράδοτης εὐσέβειας, τής διαρκοῦς φιλοπατρίας.

Τούτη τήν ὥρα στέκομαι μέ δέος και μέ σεβασμό ἐμπρός σέ ὅλους σας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί τής Ἱερᾶς αὐτῆς Μητροπόλεως, και σᾶς ἀσπάζομαι ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Δέν ἔρχομαι πρὸς ἐσᾶς μέ διάθεση ἐξουσίας, ἀλλά μέ πόθο διακονίας. Δέν ἔρχομαι ὡς ξένος, ἀλλ' ὡς πνευματικός σας πατέρας. Δέν ζητῶ μέρος ἀπό τόν πλοῦτο σας, ἀλλά μέρος ἀπό τήν καρδιά σας. Μπορεῖ νά μήν συναντηθῆκαν ποτέ τά βήματά μας, οὔτε τά βλέμματά μας νά διασταυρώθηκαν, ἀλλά δέν εἶστε ἄγνωστοι στόν νέο σας ἐπίσκοπο. Συναντηθήκαμε πολλές

φορές στο κοινό ποτήριο της Θείας Ευχαριστίας, μιά πού έχουμε την ίδια πίστη, την Ὁρθόδοξη, στον κοινό κρατήρα του Ἔθνους, μιά πού ἀνήκουμε στο ἴδιο Ἔθνος, τό ἑλληνικό, καί στο ἴδιο Γένος, στο εὐσεβές Γένος τῶν Ρωμαίων, στον κοινό πόνο της προσφυγιάς, μιά πού οἱ ρίζες τῶν παππούδων μου εἶναι προσφυγικές, Μικρασιατικές, στον κοινό πόνο τῶν ἐθνικῶν τραγωδιῶν, μιά πού καί οἱ δικοί μου πρόγονοι πολέμησαν γιά τήν προάσπιση της πατρίδος, ὅπως καί οἱ δικοί σας. Μαζί τραγουδήσαμε τό ψαλμοτράγουδο, «*ἡ Ρωμανία καί ἄν ἐπέρασεν ἀνθεῖ καί φέρει κι ἄλλο*», καί μαζί ψάλλαμε ριγώντας ἐμπρός στήν εἰκόνα της Παναγιᾶς, τόν ὕμνο τοῦ Γένους μας, «*Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τά νικητήρια*». Μαζί, τέλος, δακρύσαμε ὅταν ἀκούγαμε τόν Ἐθνικό μας Ὕμνο νά παιανίζει ἐμπρός στά στρατευμένα νιάτα μας, καμαρώσαμε ὅταν εἶδαμε τήν γαλανόλευκη νά σελαγίζει στά στάδια τοῦ κόσμου, πονέσαμε καί ἀγανακτήσαμε ὅταν τήν εἶδαμε νά καίγεται καί νά καταπατεῖται, καί μαζί τέλος ζοῦμε τόν πόνο τῶν πέτρινων τούτων χρόνων, τραγουδώντας τό ποίημα τοῦ νέου ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας, «*μὴ παρακαλῶ σας, μὴ· μὴ λησμονᾶτε τήν χώρα μου*».

Στίς φλέβες μου κυλᾶ τό δικό σας αἷμα, ἡ καρδιά μου χτυπᾶ στον δικό σας ρυθμό, ἡ μνήμη μου ἔχει ὁμοιες μέ ἐσᾶς εἰκόνες, ἡ σκέψη μου ἔχει τούς ἴδιους μέ ἐσᾶς ὄραματισμούς. Εἴμαστε Ὁρθόδοξοι, εἴμαστε Ρωμιοί, εἴμαστε Μακεδόνες, εἴμαστε Ἕλληνες, εἴμαστε ἀδελφοί στο πνεῦμα καί στο αἷμα. Ὡς ἀδελφός σας, λοιπόν, ἔρχομαι πρὸς ἐσᾶς, ὡς πατέρας σας σᾶς ἀσπάζομαι, ὡς ποιμέναρχης σας σᾶς εὐλογῶ. Ἀπό σήμερα ἀνήκω σέ ἐσᾶς, εἶμαι ἓνας ἀπὸ ἐσᾶς, εἶμαι δικός σας. Δώστε μου τή χαρά νά σᾶς αἰσθανθῶ καί ἐγὼ δικούς μου ἀδελφούς μου πολῦτιμους, παιδιά μου πνευματικά, ἀγαπημένα.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, ἔντιμοι ἄρχοντες τοῦ τόπου, λαέ τοῦ Κυρίου ἡγαπημένε,

Ὅλοκληρώνοντας τήν κατάθεση τῶν ταπεινῶν σκέψεών μου εἶναι ἀδύνατον ὁ λόγος μου νά μὴν πάρει εὐχαριστιακή χροιά. Ἄλλωστε, ὁ Μέγας Παῦλος προτρέπει, «*ἐν παντί εὐχαριστεῖτε*».

Εὐχαριστῶ ἐν πρώτοις καί δοξολογῶ τόν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον Θεό μας γιά ὅλες τίς

εὐεργεσίες πού ἐπιδαφίλευσε πρὸς ἐμέ ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας μου, ἕως καί σήμερα. Στόν Τριαδικό Θεό μας ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμή καί τό κράτος, τώρα καί πάντοτε καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Στήν Κυρία Θεοτόκο, τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί Μητέρα τῶν ἀνθρώπων, πού ἀπὸ τά παιδικά μου χρόνια κρεμάστηκα στο μαφόρι Της, προσφέρω τήν τιμή καί τήν καρδιά μου.

Κατά χρέος καί κατά καρδιά οἱ εὐχαριστίες μου στρέφονται πρὸς τό Οἰκουμενικό μας Κέντρο καί τήν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Πρὸς τήν Μητέρα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία στήριξε τούς ὑπόδουλους Ρωμιοὺς στον Πόντο, στήν Μικρά Ἀσία, στήν Ἀνατολική Θράκη, γιά νά κρατήσουν ἀκέραια τήν ταυτότητά τους, καί πού εἶδε τά τέκνα της νά διασκορπίζονται στά χρόνια τοῦ ξεριζωμοῦ. Πρὸς τήν μαρτυρική Ἐκκλησία πού ἀπέστειλε γενναίους Μητροπολίτες στή Μακεδονία μας κατά τήν περίοδο τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, οἱ ὁποῖοι ἐγίναν καί οἱ πρωτεργάτες της ἐλευθερίας της Μακεδονίας ἀπὸ τήν τουρκική καί βουλγαρική κατοχή. Πρὸς τήν ἐν αἰχμαλωσίᾳ Ἐκκλησία, πρὸς τήν ὁποία ὄλοι προσβλέπουμε καί ὄλοι τιμοῦμε.

Καί πλησίον τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων τόν σεπτό οἰακοστροφὸ αὐτῆς, Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη μας, κ. Βαρθολομαῖο. Τόν εὐχαριστῶ ὄχι μόνον γιά τήν τιμητική ἀποστολή Πατριαρχικοῦ ἐκπροσώπου στήν ἐνθρόνισή μου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Γέροντός μου, Μητροπολίτου Φλωρίνης, κ. Θεοκλήτου, ἀλλά καί γιά τήν ἐν γένει ἀγάπη καί τήν τιμή μέ τήν ὁποία περιβάλλει τό ταπεινὸ πρόσωπό μου. Κατ' αὐτὴν τήν πανεπίσημη στιγμή ἐκφράζω τήν προσήλωσή μου πρὸς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τήν υἱική μου ἀγάπη καί τό βαθύτατο σέβας πρὸς τόν σεπτὸ Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο.

Ἀκόλουθος τῶν εὐχαριστιῶν μας εἶσθε ἐσεῖς, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, π. Ἱερώνυμε. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας γιά τήν ἀμετρὴ ἀγάπη καί κηδεμονία πού ἐπιδείξατε πρὸς ἐμέ, ὡς καί τήν πατρική στοργή μέ τήν ὁποία περιβάλλετε τό πρόσωπό μου. Σᾶς χρωστῶ πολλά, εὐχόμαι νά μπορέσω κατά τι νά ἀνταποδώσω στήν εὐεργεσία σας. Ἡ Ἐκκλησία μας Σᾶς ἔχει ἀνάγκη. Ἔχει ἀνάγκη τήν ταπεινή

παρουσία Σας, τόν μετρημένο σοφό λόγο Σας, τίς διακριτικές ἐπεμβάσεις σας, τήν κοινωνική μέριμνά σας. Κύριος ὁ Θεός νά Σᾶς χαρίζει κρυσταλλίνη ὑγεία καί μακροημέρευση.

Εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τόν Σεβασμιώτατο ἐπρόσωπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κ. Βαρθολομαίου, Μητροπολίτη Φλωρίνης κ. Θεόκλητο, τόν καί πολυσέβαστο Γέροντά μου, τόν ἐκπρόσωπο τοῦ Πάπα καί Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτη Εἰρηνοπόλεως κ. Δημήτριο, τόν ἐκπρόσωπο τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, κ. Θεοφίλου, Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιο, ὡς καί τούς ἐκπροσώπους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Κύπρου, Μητροπολίτη Λεμεσοῦ, κ. Ἀθανάσιο, καί Ἀλβανίας, Θεοφιλέστατο ἐπίσκοπο Ἀμαντίας, κ. Ναθαναήλ, γιά τήν τιμητική παρουσία τους, καί παρακαλῶ νά διαβιβάσουν πρός τούς Προκαθημένους τους, τίς θερμές εὐχαριστίες μου.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω πρός τό ἱερό Σῶμα τῶν Ἱεραρχῶν τῶν συγκροτούντων τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τήν τιμή τῆς Ἀρχιερωσύνης μέ τήν ὁποία περιόρισαν τήν ἐλαχιστότητά μου.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τόν μέχρι τώρα τοποτηρητή τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μας Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, γιά τόν κόπο τῆς τοποτηρητείας καί γιά τήν ἀρίστη συνεργασία μας στήν προετοιμασία τῆς ἐνθρονίσεως.

Στήν κ. Ὑφυπουργό Μακεδονίας Θράκης, στούς ἐντίμους κ. Βουλευτάς πού παρευρίσκονται σήμερα κοντά μου, στόν ἀξιότιμο Περιφερειάρχη Κεντρικῆς Μακεδονίας, στούς κ. Δημάρχους, στούς Περιφερειακούς καί Δημοτικούς Συμβούλους, στούς ἐδῶ παρισταμένους πρῶτα φέροντες

στόν ἔνδοξο Ἑλληνικό Στρατό, στήν Ἑλληνική Ἀστυνομία, στήν Πυροσβεστική Ὑπηρεσία, στόν Ἑλλογιμώτατο Πρύτανη τοῦ Α.Π.Θ., καί στούς Πανεπιστημιακούς καθηγητές καί καθηγήτριες, θερμές εἶναι οἱ εὐχαριστίες μου.

Εὐχαριστῶ θερμά τούς Πανοσιολογιωτάτους Πρωτοσυγγέλλους, Καθηγουμένους καί Ἀρχιμανδρίτες, τούς Αἰδεσιμολογιωτάτους Πρωτοπρεσβυτέρους καί Πρεσβυτέρους, τούς Ἱερολογιωτάτους Διακόνους, τίς Πανοσιώτατες Καθηγούμενες καί τίς ὁσιώτατες μοναχές γιά τήν σημερινή παρουσία τους.

Στούς γονεῖς καί στά ἀδέλφια μου ἐκφράζω τίς εὐχαριστίες μου καί τήν εὐγνωμοσύνη μου.

Τέλος, εὐχαριστῶ ὅλους ἐσᾶς, τόν εὐλογημένο λαό τοῦ Θεοῦ, πού ἡ ἀγάπη σας γιά τόν νέο ἐπίσκοπο σᾶς ἔκανε νά κατακλύσετε τόν Μητροπολιτικό αὐτό Ναό, ἀλλά καί τόν προαύλιο χῶρο.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, ἔντιμοι ἄρχοντες τοῦ τόπου, λαέ τοῦ Κυρίου ἡγαπημένε,

Ἀρχή τῶν πάντων ὁ περί Θεοῦ λόγος. Τέλος τοῦ λόγου μας ἡ πρός τόν Θεόν ἰκεσία: «*Σύ εἶ, Κύριε, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ὁ τῶν χειμαζομένων σωτήρ, ὁ τῶν πλεόντων λιμῆν, ὁ τῶν νοσούντων ἰατρός. Αὐτός τοῖς πᾶσι τά πάντα γενοῦ, ὁ εἰδώς ἕκαστον καί τό αἶτημα αὐτοῦ, οἶκον καί τήν χρεῖαν αὐτοῦ. Ρῦσαι, Κύριε, τήν πόλιν καί χώραν ταύτην καί πᾶσαν πόλιν καί χώραν ἀπό λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων καί ἐμφυλίου πολέμου. Πάντας ἡμᾶς πρόσδεξαι εἰς τήν βασιλείαν σου, υἱούς φωτός καί υἱούς ἡμέρας ἀναδείξας. Τήν σὴν εἰρήνην καί τήν σὴν ἀγάπην χάρισαι ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, πάντα γάρ ἀπέδωκας ἡμῖν». Ἀμήν.*

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Οί Ἀκολουθίες τῆς Πρώτης, Τρίτης, Ἑκτης καί Ἐνάτης Ὁρας:
Ἱστορία καί Θεολογία

Τοῦ π. Στεφάνου Ἀλεξοπούλου,
Ἐπικούρου Καθηγητοῦ Λειτουργικῆς

(Εἰσήγηση στό ΙΕ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο
τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως
Ἅγιος Γεώργιος Καρέα, 22-24.9.2014)

ΜΕΡΟΣ Α΄

Εἰσαγωγή

Ἀντικείμενο τῆς παρούσης μελέτης εἶναι ἡ ἐξέταση τῆς ἱστορίας καί τῆς θεολογίας τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν¹. Μέ τόν ὄρο Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν ἐννοοῦμε τίς Ἀκολουθίες τῆς Πρώτης, Τρίτης, Ἑκτης καί Ἐνάτης Ὁρας συμπεριλαμβανομένων τῶν Μεσωρίων αὐτῶν. Ἡ παροῦσα μελέτη δέν φιλοδοξεῖ νά ἐξαντλήσει τό θέμα - αὐτό, ἄλλωστε εἶναι ἀδύνατο λόγω τοῦ περιορισμένου διαθέσιμου χρόνου καί χώρου. Θά προσπαθήσουμε ὁμως νά σκιαγραφήσουμε τήν ἱστορική ἐξέλιξη τῶν ἀνωτέρω ἀκολουθιῶν καί νά ἐπιχειρήσουμε μία πρώτη προσέγγιση ὡς πρός τό θεολογικό περιεχόμενο καί μήνυμα αὐτῶν τῶν ἀκολουθιῶν.

Α. Οἱ Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν²

Α.1 Ἀρχές καί Ἱστορική Ἐξέλιξη

Μέχρι τῆ Χειρόγραφη Παράδοση

Ἡ ἀφιέρωση συγκεκριμένων ὡρῶν τῆς ἡμέρας στήν προσευχή ἦταν μία γνωστή Ἰουδαϊκή συνήθεια, ἡ ὁποία μάλιστα παρουσιάζει καί μία ποικιλία σχετικά μέ τήν συχνότητα καί τήν ἐπιλογή τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας (πρωί, ἑσπέρας, τρίτη, ἕκτη, ἑνάτη ὥρα) ἀνάλογα μέ τό πλαίσιο στήν ὁποία τελεῖται (Ναός, Συναγωγή, κατ' οἶκον προσευχή) καί τήν ομάδα πού τήν τελεῖ (Ἑσραῖοι, Θεραπευταί)³. Ἡ Καινή Διαθήκη μαρτυρεῖ τό γεγονός ὅτι οἱ ἀπόστολοι προφανῶς ἀκολουθοῦσαν τήν Ἰουδαϊκή αὐτή συνήθεια. Λόγου χάριν, ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης πηγαίνουν γιά προσευχή στό Ναό «ἐπί τήν ὥραν τῆς προσευχῆς τήν ἑνάτην» (Πράξεις

3:1) καί ὁ Πέτρος προσεύχεται στήν οἰκία τοῦ Σίμωνα στήν Ἰόππη «περὶ ὥραν ἕκτην» (Πράξεις 10:9).

Ἡ μέχρι τώρα βιβλιογραφία θεωροῦσε ὅτι ἡ προσευχή τό πρωί καί τό ἑσπέρας εἶχε δημόσιο χαρακτήρα, δηλαδή γινόταν συνάθροιση τῶν πιστῶν στήν Ἐκκλησία, καί ἦταν συνέχεια τῆς Ἰουδαϊκῆς πρακτικῆς τῆς Συναγωγῆς. Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ προσευχή τήν τρίτη, ἕκτη καί ἑνάτη ὥρα ἦταν καθαρά ἰδιωτικοῦ χαρακτήρα. Ἡ σύγχρονη ὁμως λειτουργική ἔρευνα ἔχει δείξει ὅτι: (1) Ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία πρακτικῶν καί στούς Ἰουδαίους, (2) ὅτι τό μόνο πού μέ βεβαιότητα μποροῦμε νά ποῦμε εἶναι ὅτι Ἑβραῖοι καί Χριστιανοί προσεύχονταν σέ ὀρισμένες ὥρες τῆς ἡμέρας, (3) ὅτι σέ ἄλλα μέρη ἀκολουθοῦσαν τήν φυσική διαίρεση τῆς ἡμέρας (πρωί - μεσημέρι - ἑσπέρας) καί σέ ἄλλα τή Ρωμαϊκή διαίρεση τῆς ἡμέρας (τρίτη - ἕκτη - ἑνάτη) καί τέλος (4) τή διάταξη τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ νυχθημέρου πού βλέπουμε τόν τέταρτο καί πέμπτο αἰῶνα στήν ἀσματική καί μοναχική παράδοση τήν ὠφείλομε στόν συνδυασμό τῶν δύο αὐτῶν διαφορετικῶν διαιρέσεων τῆς ἡμέρας⁴.

Ἡ διδασκαλία ὁμως τῆς Καινῆς Διαθήκης περί προσευχῆς δέν στέκεται σέ συγκεκριμένες ὥρες προσευχῆς ἀλλά τονίζει τήν ἀναγκαιότητα τῆς συνεχοῦς προσευχῆς ὡς τρόπου ζωῆς (Πρός Θεσσαλονικεῖς Α΄ 5:16-18, Πρός Κολασσαεῖς 4:2, Πρός Ἐφεσίους 6:18, Λουκᾶ 18:1), σημεῖο στό ὁποῖο θά ἐπιστρέψουμε σέ λίγο ὅταν μιλήσουμε γιά τήν θεολογία τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν. Οἱ ὥρες δέν εἶναι παρά μία προσπάθεια κωδικοποίησης καί

ὀργάνωσης τῆς ἐντολῆς γιά συνεχή προσευχή, καί ἐκεῖ πρέπει νά ἀναζητήθουν οἱ ἀρχές αὐτῶν τῶν ἀκολουθιῶν.

Ἀκριβῶς αὐτόν τόν σύνδεσμο κάνει ὁ Ὁριγένης (3ο αἰῶνα) στό κλασικό ἔργο τοῦ *Περί προσευχῆς* 12:2-13:1 ὅπου τονίζει ὅτι πρέπει νά ὑπάρχει σύνδεσμος βιοτῆς καί προσευχῆς, καί ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ νά εἶναι μία ἐνιαία μεγάλη προσευχή. Μέσα σέ αὐτό τό πλαίσιο προτείνει ὅτι ὁ κάθε Χριστιανός ὀφείλει νά προσεύχεται τουλάχιστον τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, δίνοντας παραδείγματα ἀπὸ τίς Γραφές⁵, τονίζοντας ὄχι συγκεκριμένες ὥρες προσευχῆς ἀλλὰ τὴν προσευχή ὡς στάση ζωῆς⁶. Αὐτὴν τὴν ἔμφαση βρίσκουμε στίς πηγές ἀπὸ τό τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνος καί ἀπὸ τόν δεύτερο αἰῶνα οἱ ὁποῖες κάνουν ἀναφορὰ στὴν συχνότητα προσευχῆς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας⁷ ἢ στὴν τέλεση ἀκολουθιῶν «ὠρισμένοις καιροῖς καί ὥραις»⁸ χωρὶς ὅμως νά ὀρίζουν ἀκριβῶς ποιές εἶναι αὐτές οἱ ὀρισμένες ὥρες. Ἀπὸ τόν τρίτο αἰῶνα ὅμως ἔχουμε μαρτυρίες πού συνδέουν τὴν προσευχή σέ συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ πρώτη ἀδιαμφισβήτητη ἀναφορὰ στὴν τρίτη, ἕκτη, καί ἐνάτη ὥρα ὡς ὀρισμένες ὥρες προσευχῆς βρίσκεται στό ἔργο *De oratione* τοῦ Τερτυλλιανοῦ. Στό κεφάλαιο 25, παράλληλα μέ τὴν καθιερωμένη προσευχή στὴν ἀρχὴ καί τό τέλος τῆς ἡμέρας συνιστᾶ θεομᾶ ὡς χρησιμὴ τὴν προσευχή στὴν τρίτη, ἕκτη καί ἐνάτη ὥρα τῆς ἡμέρας⁹. Ἡ μαρτυρία του εἶναι πολύτιμη διότι χρησιμοποιεῖ τὴν Ρωμαϊκὴ διαίρεση τῆς ἡμέρας ὡς βάση γιά νά ὀρίξει τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς καί διότι συνδέει γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης μέ τίς συγκεκριμένες αὐτές ὥρες, δίδοντάς τις γιά πρώτη φορά ἓνα ἀναμνητικό νοηματικό πλαίσιο: τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς ἔγινε τὴν τρίτη ὥρα (Πράξεις

2:15: «ἔστιν γάρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας»), ὁ Πέτρος «ἀνέβη ἐπὶ τό δῶμα προσεύξασθαι περὶ ὥραν ἕκτην» (Πράξεις 10:9), καί ὁ Πέτρος μαζί μέ τὸν Ἰωάννη πῆγαν στό Ναό «ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην» (Πράξεις 3:1). Τό ἴδιο ἀναμνητικό πλαίσιο βρίσκουμε καί στόν Κυπριανό στό ἔργο τοῦ *De oratione Dominica* 34, ὅπου ἡ ἕκτη καί ἡ ἐνάτη ὥρα συνδέεται ἐδῶ καί μέ τὴν σταύρωση καί τόν λογιισμό τοῦ Χριστοῦ γιά τὴ δική μας σωτηρία¹⁰.

Σύμφωνα μέ τὴν *Ἀποστολικὴ Παράδοση*, ἓνα κείμενο πού παραδοσιακὰ ἀποδίδεται στόν στόν Ἰππόλυτο Ρώμης καί χρονολογεῖται στίς ἀρχές τοῦ 3ου αἰῶνος (215), ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου ἡ χρονολόγηση καί ἡ πατρότητα ἀμφισβητεῖται ἀπὸ τὴν σύγχρονη λειτουργικὴ ἔρευνα¹¹, οἱ Χριστιανοὶ προσεύχονταν κατ' ἰδίαν (εἴτε στὴν οἰκία τους εἴτε ὅπου βρίσκονταν) κατὰ τὴν τρίτη, τὴν ἕκτη, καί τὴν ἐνάτη ὥρα τῆς ἡμέρας. Τὴν τρίτη ὥρα διότι ὁ Ἰησοῦς καρφώθηκε στό σταυρὸ κατὰ τὴν τρίτη ὥρα, τὴν ἕκτη διότι ἐκείνη τὴν ὥρα κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ σκότος κάλυψε τὰ πάντα, καί κατὰ τὴν ἐνάτη ἔγινε ὁ λογιισμὸς τοῦ Ἰησοῦ καί ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος¹². Στίς *Ἀποστολικές Διαταγές*¹³ VIII: 34.3-5, ἡ τρίτη ὥρα ἀναφέρεται στὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τόν Πιλάτο, ἡ ἕκτη στὴν σταύρωση, καί ἡ ἐνάτη στόν σεισμό κατὰ τὴ σταύρωση. Στούς Κανόνες τοῦ Ἰππολύτου¹⁴ 25, ἡ τρίτη ὥρα ἀναφέρεται στὴ σταύρωση μέ τό θεολογικὸ σχόλιο ὅτι ἔγινε ἐθελουσίως γιά τὴν δική μας σωτηρία, ἡ ἕκτη ὥρα ἀναφέρεται στόν σεισμό κατὰ τὴν σταύρωση, καί ἡ ἐνάτη στόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ. Τέλος, στὴν *Διαθήκη τοῦ Κυρίου*¹⁵ 2:24, ἡ τρίτη ὥρα ἀναφέρεται στὴ σταύρωση, ἡ ἕκτη στό σκότος κατὰ τὴν σταύρωση, καί ἡ ἐνάτη στόν λογιισμό καί στὴν εἰς Ἄδου κάθοδο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Ἡ Θεματολογία τῶν Ὁρῶν στίς Πηγές τῶν Πρώτων Χριστιανικῶν Αἰῶνων

	Τερτυλλιανός <i>De oratione</i> 25	Κυπριανός <i>De oratione Dominica</i> 34	Ἀποστολικὴ Παράδοση 41	Ἀποστολικές Διαταγές VIII: 34,3-5	Κανόνες Ἰππολύτου 25	Διαθήκη Κυρίου 2:24
Πρώτη						
Τρίτη	Πεντηκοστή <i>Πράξεις</i> 2:15	Πεντηκοστή <i>Πράξεις</i> 2:15	Σταύρωση	Καταδίκη ἀπὸ τόν Πιλάτο	Σταύρωση	Σταύρωση

Ἑκτη	Προσευχή Πέτρου <i>Πράξεις 10:9</i>	Προσευχή Πέτρου <i>Πράξεις 10:9</i> Σταύρωση	Σταύρωση Σκότος	Σταύρωση	Σεισμός κατά τήν Σταύρωση	Σταύρωση - Σκότος
Ἐνάτη	Προσευχή Πέτρου καί Ἰωάννου <i>Πράξεις 3:1</i>	Ἐκχυση τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ	Λογισμός Ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος	Σεισμός κατά τήν Σταύρωση	Θάνατος τοῦ Ἰησοῦ	Λογισμός Ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος

Οἱ πηγές ἀπό τόν 4ο αἰώνα καί μετά μαρτυροῦν κι αὐτές τίς Γ, ΣΤ, καί Θ ὥρες ὡς ὥρες προσευχῆς, σέ μερικές περιπτώσεις δίδοντάς μας καί λίγες πληροφορίες σχετικά μέ τό λειτουργικό περιεχόμενο τῶν ὥρῶν, χωρίς ὅμως νά μᾶς παρέχουν πλήρη διάταξη τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν.

Ἡ πρώτη πηγή πού μᾶς παρέχει κάποια λειτουργική διάταξη γιά τίς ἀκολουθίες τῶν ὥρῶν εἶναι τό *Ὁδοιπορικό τῆς Ἐθερίας*¹⁶ κεφάλαια 24 καί 27. Οἱ πληροφορίες πού μᾶς παραθέτει εἶναι πολύτιμες διότι γιά πρώτη φορά ἔχουμε σαφῆ μαρτυρία περί κοινῆς σὺνάξης γιά τίς ἀκολουθίες τῶν ὥρῶν, καί μᾶς δίνει μία ἔστω περιληπτική σκιαγράφηση τῆς διάταξης τῶν ἀκολουθιῶν τῶν ὥρῶν. Οἱ πληροφορίες πού μᾶς δίνει ἡ Ἐθερία σχετίζονται μέ τή λειτουργική παράδοση τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, δηλαδή μέ τό ἀσματικό τυπικό τῶν Ἱεροσολύμων. Στό κεφάλαιο 24 μᾶς ἀναφέρει ὅτι κατά τήν ἕκτη καί τήν ἐνάτη ὥρα γινόταν ἡ σὺνάξη τῶν πιστῶν στήν Ἀνάσταση. Οἱ δύο αὐτές ἀκολουθίες γίνονταν στήν ἀντίστοιχη ὥρα τῆς ἡμέρας καί εἶχαν τήν ἐξῆς διάταξη: Ψαλμοί -

Ἀντίφωνα - ἔλευση ἐπισκόπου - ἀνάγνωση εὐχῆς ἀπό τόν ἐπίσκοπο καί εὐλογία - ἀπόλυση καί ἀσπασμός χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου ἀπό τούς πιστούς. Στό κεφάλαιο 27 μᾶς ἀναφέρει ὅτι κατά τή διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ψάλλεται μέ τήν ἴδια διάταξη καί ἡ Γ' ὥρα.

Ὁ Ἰωάννης Κασσιανός, ἰδρυτής μοναστηριῶν στήν Μασσαλία μέ χρόνια μοναστικῆς ἐμπειρίας στήν Ἀνατολή¹⁷, μᾶς δίνει πολύτιμες πληροφορίες γιά τίς ἀκολουθίες τῶν ὥρῶν στά μοναστήρια τῆς Παλαιστίνης τόν 5ο αἰώνα. Στό ἔργο τοῦ *Περί τῶν Θεσμῶν τοῦ Κοινοβίου* κάνει ἀναφορά ὄχι μόνο στίς Γ', ΣΤ' καί Θ' ὥρες ὡς ὥρες προσευχῆς γιά τήν μοναστική κοινότητα, ἀλλά μᾶς δίνει καί πληροφορίες σχετικά μέ τή διάταξη τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν: καί οἱ τρεῖς συμπεριλαμβάναν τρεῖς ψαλμούς καί τρεῖς εὐχές¹⁸. Ὁ Ἰωάννης Κασσιανός εἶναι ἡ πρώτη πηγή ὅπου ἀναφέρεται σέ τρίψαλμο τῶν ὥρῶν, κάτι πού βλέπουμε νά διατηρεῖται στή σημερινή λειτουργική παράδοση. Ἐπίσης κάνει ἐκτενῆ ἀναφορά στή θεματολογία τῶν ὥρῶν, τήν ὁποία ἀντλεῖ ἀπό τίς Γραφές¹⁹.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Ἡ Θεματολογία τῶν Ὁρῶν στόν Ἰωάννη Κασσιανό

	ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ	ΩΡΑ ΕΚΤΗ	ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ
<ul style="list-style-type: none"> • <i>Δανιήλ 6:10</i> Προσευχή τρεῖς τῆς ἡμέρας 	<ul style="list-style-type: none"> • Πεντηκοστή <i>Πράξεις 2:14-18</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • Σταύρωση 	<ul style="list-style-type: none"> • Ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος • Προσευχή τοῦ Κορνηλίου <i>Πράξεις 10:3</i> • Προσευχή Πέτρου καί Ἰωάννη στό Ναό <i>Πράξεις 3:1</i>

Ὁ Ἰωάννης Κασσιανός ἀναφέρεται καί σέ μία ἄλλη ἀκολουθία τήν ὀνομάζει *novella solemnitas* (νέα ἀκολουθία). Ἡ ἀκολουθία αὐτή εἰσήχηθη

ὥστε οἱ μοναχοί νά ξυπνοῦν μέ τήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Ἡ δομή τῆς ἀκολουθίας εἶναι ἴδια μέ αὐτή τῆς Γ', ΣΤ', καί Θ' ὥρας, δηλαδή τρεῖς ψαλμοί

συνοδευόμενοι από τρεις εὐχές. Μᾶς δίνει μάλιστα τούς ψαλμούς: 50, 62, 89. Ὁ τελευταῖος συμπίπτει μέ τόν δεύτερό της ἀκολουθίας τῆς Α΄ ὥρας. Οἱ παρατηρήσεις αὐτές ὀδήγησαν μερικούς μελετητές στήν ὑπόθεση ὅτι ἡ *novella solemnitas* δέν εἶναι παρά ἡ πρώτη ἐμφάνιση τῆς Α΄ ὥρας²⁰, κάτι ὅμως πού ἀμφισβητεῖται μᾶλλον πρόκειται περί ὑποτυπώδους ὄρθρου²¹.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀπό τά χρόνια του ὡς πρεσβύτερος στήν Ἀντιόχεια μᾶς ἀναφέρει σέ ὁμιλία τοῦ σχετικά μέ τήν τάξη τῶν μονῶν στήν πόλη του ὅτι «τρίτην, ἕκτην, ἑνάτην, καί τās ἑσπερινάς εὐχάς ἐπιτελοῦσι, καί εἰς τέσσαρα μέρη τήν ἡμέραν διανείμαντες, καθ' ἕκαστον μέρος πληροῦμενον, ψαλμωδίας, ὕμνοις γεραίρουσι τόν Θεόν»²². Εἶναι σημαντική πηγή, ὅχι μόνο γιατί μᾶς ἀναφέρει τήν χρήση ψαλμῶν καί ὕμνων στίς ἀκολουθίες τῶν ὥρῶν, ἀλλά καί διότι ἐκφράζει τήν διαίρεση τῆς ἡμέρας σέ τέσσερα μέρη, διευκολύνοντας τήν μοναστική ζωή καί τόν συνδιασμό ἐργασίας καί προσευχῆς.

Αὐτόν τόν συνδιασμό ἐργασίας καί προσευχῆς καί τήν ἀρμονία μεταξύ τῶν δύο ἐκφράζει καί ὁ Μέγας Βασίλειος στό κεφάλαιο 37²³ τῶν *Κατά Πλάτος Ὁρων*: Τό κείμενο αὐτό ἀναφέρεται στό γεγονός ὅτι μερικοί μοναχοί ἀρνοῦνταν τά ἐργαστοῦν μέ πρόφαση τήν συνεχή προσευχή. Ἀπαντᾷ ὁ Μ. Βασίλειος:

Ἐπεὶ, εἰ μή ταῦτα τοῦτον ἔχει τόν τρόπον, πῶς δύναται συμβαίνειν ἀλλήλοις τά ὑπό τοῦ Ἀποστόλου εἰρημένα, τό τε *Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε*, καί τό, *Νύκτα καί ἡμέραν ἐργαζόμενοι*; Οὐ μὴν ἐπειδή ἡ ἐν παντί καιρῷ εὐχαριστία καί νόμῳ προστέτακται, καί ἀναγκαῖα ἡμῶν τῇ ζωῇ δέδεικται κατά τέ φύσιν καί λόγον, παρορᾶσθαι δεῖ τοὺς διατετυπωμένους καιρούς τῶν προσευχῶν ἐν ταῖς ἀδελφότησιν, οὓς ἀναγκαίως ἐξελεξάμεθα, ἐκάστου ἰδίαν τινά ὑπόμνησιν τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαθῶν ἔχοντος· τόν μὲν ὄρθρον, ὥστε τά πρῶτα κινήματα τῆς ψυχῆς, καί τοῦ νοῦ, ἀναθήματα εἶναι Θεοῦ, καί μηδέν ἕτερον ἀναλαμβάνειν εἰς φροντίδα, πρὶν ἢ τῇ παρὰ Θεοῦ ἐννοίᾳ ἐνευφρανθῆναι, καθὼς γέγραπται· *Ἐμνήσθη τῷ Θεοῦ, καί ἠψφράνθη*· μηδέ σῶμα κινήσαι πρὸς ἐργασίαν, πρὶν ποιῆσαι τό εἰρημένον, ὅτι Πρὸς σέ προσεύξομαι, *Κύριε· καί*

τό πρῶν εἰσακούση τῆς φωνῆς μου· τό πρῶν παραστήσομαι σοι, καί ἐπόψομαι· πάλιν δέ κατά τήν τρίτην ὥραν εἰς τήν προσευχήν ἀνίστασθαι, καί ἐπισυνάγειν τήν ἀδελφότητα, κἂν τύχωσιν ἄλλοι πρὸς ἄλλα ἔργα μεμερισμένοι· καί ὑπομνησθέντας τῆς τοῦ Πνεύματος δωρεᾶς, τῆς κατά τήν τρίτην ὥραν τοῖς ἀποστόλοις δεδομένης, προσκυνῆσαι πάντας ὁμοθυμαδόν, εἰς τό ἀξιούς γενέσθαι καί αὐτούς τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἁγιασμοῦ, καί αἰτοῦντας τήν παρ' αὐτοῦ ὀδηγίαν καί διδασκαλίαν πρὸς τό συμφέρον, κατά τόν εἰπόντα· *Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· μή ἀπορρίψης μέ ἀπό τοῦ προσώπου σου, καί τό Πνεῦμά σου τό ἅγιον μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ· ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καί πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξον μέ· καί ἀλλαχοῦ· Τό Πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὀδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ· καί οὕτω πάλιν τῶν ἔργων ἔχεσθαι. Κἂν πορῶτέρω δέ πού διά τῶν ἔργων ἢ τῶν τόπων φύσιν διάγοντες ἀπολειφθῶσι, πληροῦν ἀναγκαίως ὀφείλουσιν ἐκεῖ ἕκαστα τά κοινῆ δόξαντα, μηδέν διακρινόμενοι· ὅτι Ὅπου ἂν ὦσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι, φησὶν ὁ Κύριος, εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἐν δέ τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ κατά μίμησιν τῶν ἁγίων ἀναγκαῖαν εἶναι τήν προσευχήν ἐκρίναμεν, τῶν λεγόντων· *Ἐσπέρας καί πρῶν καί μεσημβρίας διηγῆσομαι καί ἀπαγγελῶ, καί εἰσακούσεται τῆς φωνῆς μου·* καί ὥστε ῥυσθῆναι ἀπό συμπτώματος καί δαιμονίου μεσημβρινοῦ, ἅμα καί τοῦ ψαλμοῦ τοῦ ἐνενηκοστοῦ λεγομένου· Ἡ δέ ἐνάτη παρ' αὐτῶν ἡμῖν τῶν ἀποστόλων ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀναγκαῖα εἰς προσευχήν παραδέδοται ἱστορούσαις, ὅτι Πέτρος καί Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τό ἱερόν *Ἐπὶ τήν ὥραν τῆς προσευχῆς τήν ἑνάτην.**

... Ὡν οὐδένα χρή καιρόν τοῖς ἐπιτετηρημένως εἰς δόξαν Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ προαιρουμένοις ζῆν παρορᾶσθαι. Χρησιμεύειν δέ λογίζομαι τήν ἐν ταῖς προσευχαῖς καί ψαλμωδίας κατά τās ἐπικεκρυμμένας ὥρας διαφοράν τε καί ποικιλίαν, καί κατ' ἐκεῖνο, ὅτι ἐν μὲν τῇ ὁμαλότητι πολλάκις πού καί ἀκηδιᾷ ἡ ψυχή, καί ἀπομετωρίζεται· ἐν δέ τῇ ἐναλλαγῇ καί τῷ ποικίλῳ τῆς ψαλμωδίας καί τοῦ περὶ ἐκάστης ὥρας λό-

γου νεαροποιείται αυτής ή επιθυμία και άνακαινίζεται τό νηφάλιον²⁴.

Ο Μ. Βασίλειος αντίλεγει λοιπόν ότι για τήν προσευχή κάθε στιγμή είναι κατάλληλη και άναφέρει ότι ή εργασία δέν έμποδίζει τήν προσευχή. Μέ αυτόν τόν τρόπο ή άποστολική έπιταγή συνεχούς προσευχής «*Άδιαλείπτως προσεύχεσθε*» (Πρός Θεσσαλονικείς Α' 5:17) και εργασίας «*Νύκτα και ήμέραν εργαζόμενοι*» (Πρός Θεσσαλονικείς Β' 3:8) βρίσκουν εφαρμογή. Κατόπιν άναφέρεται στίς τεταγμένες ώρες προσευχής, και στό πλαίσιο αυτό μιλά για τήν Γ', ΣΤ', και Θ' ώρα. Συνδέει τήν Γ' ώρα μέ τό γεγονός τής Πεντηκοστής και τήν σύναξη τών μοναχών αυτή τήν ώρα μέ τό αίτημα άγιασμού και τής βιοτής «πρός τό συμφέρον», χρησιμοποιώντας τόν Ψαλμό 50:10-12) «*Καρδιάν καθαράν...*», ψαλμός πού και σήμε-

ρα χρησιμοποιείται άναγιγνώσκεται τήν ώρα αυτή. Συνδέει τήν ΣΤ' ώρα μέ τόν ψαλμικό στίχο «*Έσπέρας και πρωί και μεσημβρίας διηγήσομαι και άπαγγελώ, και είσακούσεται τής φωνής μου*» (Ψ54:17) ως ένα γραφικό χωρίο πού ένθαρρύνει τήν συνεχή προσευχή και μέ τόν Ψαλμό 90:6 ως ύπενθύμιση τών πειρασμών του διαβόλου κατά τή διάρκεια τής ήμέρας. Και οι δύο αυτοί ψαλμοί άναγιγνώσκονται κατά τήν ΣΤ' ώρα. Τέλος, συνδέει τήν Θ' ώρα μέ τό παράδειγμα τών άποστόλων Πέτρου και Ίωάννου πού πήγαν στό Ναό νά προσευχηθούν τήν ένάτη ώρα. Έντύπωση προκαλεί ή άπουσία άναφορών στή Σταύρωση του Χριστού. Είναι ένδιαφέρον, τέλος, ότι συνδέει τήν άναγκαιότητα συνεχούς προσευχής αυτών πού έχουν άφιέρωση τή ζωή του στό Χριστό μέ τήν χρηστικότητα ποιικιλίας και έναλλαγής στό περιεχόμενο τών ωρών.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

Ή Θεματολογία τών Ώρών στον Μεγάλο Βασίλειο

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ	ΩΡΑ ΕΚΤΗ	ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ
Πεντηκοστή <i>Πράξεις 2:15</i> <i>Ψ 50:10-12</i> <i>Ψ 142:10</i>	Συνεχής Προσευχή <i>Ψ 54:17</i> Άντίσταση στους πειρασμούς <i>Ψ 90:6</i>	Προσευχή Πέτρου και Ίωάννη στό Ναό <i>Πράξεις 3:1</i>

A.2 Sinai gr. 863 (9ος αιώνας)

Τό ελληνικό περιγραμμένο χειρόγραφο του Σινά μέ άριθμό 863 πού χρονολογείται στον 9ο αιώνα είναι τό άρχαιότερο σωζώμενο Ώρολόγιο (λειτουργικό βιβλίο) και άποτελεί σημαντικότερη πηγή για τήν μελέτη τής εξέλιξης τών άκολουθιών του ήμερονυκτίου τής Βυζαντινής λειτουργικής παράδοσης²⁵. Τιτλοφορείται «Ώρολόγιον κατά τόν κανόνα τής Λαύρας του άγίου πατρός ήμών Σάββα» έπιτρέποντάς μας νά τό συνδέσουμε μέ τήν πρώτη Άγιοσαββαίτικη μοναστική λειτουργική παράδοση. Τό

χειρόγραφο αυτό άποτελεί και τήν πρώτη πλήρη μαρτυρία τής διάταξης και του περιεχομένου τών άκολουθιών τής Πρώτης, Τρίτης, Έκτης και Ένάτης Ώρας. Τό γεγονός ότι τό έν χρήση λειτουργικό βιβλίο πού λέγεται Ώρολόγιο τό Μέγα άντικατοπτρίζει και αυτό Άγιοσαββαίτικη λειτουργική πράξη (φυσικά σέ έξελιγμένη μορφή) μάς έπιτρέπει νά άναζητήσουμε στον ως άνω Σιναιτικό κώδικα μία πρώτη μορφή τών άκολουθιών τών ωρών και νά τό χρησιμοποιήσουμε ως έφαλτήριο για τήν μελέτη τής μετέπειτα εξέλιξης τών άκολουθιών αυτών.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

Ή Θεματολογία τών Ώρών στο Sinai.gr 863

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ	ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ	ΩΡΑ ΕΚΤΗ	ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ
Δόξα Πατρί. Πάτερ ήμών. Δευτε προσκυνήσωμεν...			

Ἡ νύξ παρήλθεν, εὐχαριστῶ σοι (γ')			
8 Ψαλμοί: 5 , 45,66, 69, 89 , 91, 100 , 112.	7 Ψαλμοί: 16 , 24 , 42, 50 , 142, 144, 150.	6 Ψαλμοί: 53 , 54 , 68, 69, 90 , 145.	3 Ψαλμοί: 83 , 84 , 85 Ζ' Ὡδή Δαν. 3:26-56
Ψαλμικοί στίχοι (142:1-2, 8-10 ^α , 10β-12) μέ Ἀλληλούια	Ψαλμικοί στίχοι (50:3-4, 11-12, 13-14) μέ Ἀλληλούια	Ψαλμικοί στίχοι (55:2-4, 11-14) μέ Ἀλληλούια	Ψαλμικοί στίχοι (22:1-4β, 4γ-6) μέ Ἀλληλούια
<i>Καί κατεύθυνον</i> (Ἀκροτελεύτιον)	<i>Τοῦτο ἀγαθέ</i> (Ἀκροτελεύτιον)	<i>Καί τοῖς ἡλοῖς</i> (Ἀκροτελεύτιον)	<i>Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν</i> <i>δόξα σοι</i> (Ἀκροτελεύτιον)
Τροπάριον τῆς Ὑρας (Τό φῶς τό ἀληθινόν μέ ἀκροτελεύτιον	Τροπάριον τῆς Ὑρας (Κύριε ὁ τό Πανάγιον σου Πνεῦμα) μέ ἀκροτελεύτιον Τροπάριον εἰς τό Δόξα:	Τροπάριον τῆς Ὑρας <i>(Ὁ ἕκτη ὥρα τῶ σταυρῶ</i> <i>προσηλωθεῖς)</i> μέ ἀκροτελεύτιον Τροπάριον εἰς τό Δόξα:	Τροπάριον τῆς Ὑρας <i>(Ὁ τήν ψυχὴν ἐπί</i> <i>ξύλου)</i> μέ ἀκροτελεύτιον Τροπάριον εἰς τό Δόξα:
Δόξα: Δ/Τρ: Ἀμαρτωλῶν δεομένων Τετ/Παρ: Ὡς ἔχων πλήθος Πε: Ἀχραντε Θεοτόκε	Δ/Τρ: Ἐνοῶ τήν ἡμέραν Τετ/Παρ: Μόνον ἐπάγη τό ξύλον Πε: Τῆς εὐσπλαγχνίας τήν πηγὴν	Δ/Τρ: Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε Τετ/Παρ: Κύριε, ἰλάσθητι Πε: Ἐλπίς τοῦ κόσμου	Δ/Τρ: Φοβερός εἶ Κύριε Τετ/Παρ: Τήν ἄρχα- ντον εἰκόνα σου Πε: Μετά προφητῶν καί μαρτύρων
Σαβ: Ἀθλοφόροι μάρτυρες <i>Καί κατεύθυνον</i> (Ἀκροτελεύτιον)	Πε: τῆς ἐσπλαγχνίας τήν πηγὴν <i>Τοῦτο ἀγαθέ</i> (Ἀκροτελεύτιον)	<i>Καί τοῖς ἡλοῖς</i> (Ἀκροτελεύτιον)	<i>Χριστέ ὁ Θεός</i> (Ἀκροτελεύτιον)
Ψαλμικοί στίχοι: 118:133 (γ') 118:134 118:135 70:80	Ψαλμικοί στίχοι: 67:19δ-20α 67:20β-21α	Ψαλμικοί στίχοι: 78:8β-9α 78:9βγ	Ψαλμικοί στίχοι: Δαν. 3:34-35α 3:35β-δ
Τρισάγιον Πιστεύω Πάτερ ἡμῶν	Τρισάγιον	Τρισάγιον	Τρισάγιον

Μία πρώτη ματιά στίς ἀκολουθίες τῶν Ὑρῶν ὅπως μαρτυροῦνται στό ὡς ἄνω Ὑρολόγιο (βλ. Πίνακα 1) μᾶς ἐπιτρέπει τίς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1. Ἡ κάθε ὥρα δέν ἔχει τριψαλμο στή ἀρχή τοῦ ὅπως στή σημερινή πράξη: Ἡ Πρώτη Ὑρα ἔχει 8 ψαλμούς, ἡ Τρίτη Ὑρα ἔχει 7, ἡ Ἑκτη Ὑρα ἔχει 6, καί ἡ Ἐνάτη Ὑρα ἔχει 3 καί τήν 7η ὡδή (Δα-νιήλ). Οἱ τρεῖς ὁμως ψαλμοί κάθε Ὑρας στή σημε-

ρινή χρήση μαρτυροῦνται στό ὡς ἄνω χειρόγραφο: Ψαλμοί 5, 89, 100 τῆς Πρώτης, 16, 24, 50 τῆς Τρίτης, 53, 54, 90 τῆς Ἑκτης καί 83, 84, 85 τῆς Ἐνάτης.

2. Κάθε Ὑρα ἔχει Ἀλληλούια συνοδευόμενο ἀπό ψαλμικούς στίχους τοῦ ἴδιου ψαλμοῦ, στίχους σχετικούς μέ τή θεματολογία τῆς συγκεκριμένης Ὑρας.

3. Κάθε Ώρα έχει τροπάριο τῆς Ώρας μέ ἀκροτελεύτιον τό ὁποῖο καταλήγει σέ Δόξα πατρί... καί εἰδικό τροπάριο γιά κάθε μέρα (Δ/Τρ-Τετ/Παρ-Πέ-Σάβ). Τό τροπάριο τῆς Πρώτης Ώρας στό

Σιναϊτικό αὐτό Ὁρολόγιο δέν εἶναι παρά ἡ εὐχή τῆς Πρώτης Ώρας τοῦ Μεγάλου Ὁρολογίου σέ λιγότερο ἐπεξερασμένη μορφή:

Τό τροπάριο τῆς Τρίτης Ώρας (Κύριε, ὁ τό Πα-

Τροπάριο Α΄ Ώρας (Sinai gr. 863)	Εὐχή Α΄ Ώρας
<p>Τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον εἰς τόν κόσμον ἐρχόμενον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς ἀπρόσιτον [ἀκροτελεύτιον:] καί κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν πρός ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καί σῶσον ἡμᾶς</p>	<p>Χριστέ τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον καί ἀγιάζων πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς ἀπρόσιτον [ἀκροτελεύτιον:] καί κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν πρός ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητροῦς καί πάντων σου τῶν ἀγίων. Ἀμήν.</p>

νάγιόν σου Πνεῦμα...) εἶναι κοινό. Τά τροπάρια ὁμοῦς τῆς Πρώτης, Ἑκτῆς καί τῆς Ἐνάτης Ώρας διαφέρουν.

4. Οἱ ψαλμικοί στίχοι πού ἔπονται τῶν τροπαρίων εἶναι κοινοί

5. Οἱ Ώρες στό Σιναϊτικό Ὁρολόγιο δέν ἔχουν εὐχές

6. Μεσῶρια δέν ἀπαντῶνται στό Σιναϊτικό Ὁρολόγιο.

Α.3 Ὁρολόγιον *Harvard Houghton gr. 3*

Οἱ ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν στόν κώδικα *Harvard Houghton gr. 3* πού χρονολογεῖται στό 1105 μαρτυροῦν ἓνα ἐνδιάμεσο σταθμό ἐξέλιξης, μεταξύ τοῦ Σιναϊτικοῦ Ὁρολογίου *Sinai gr. 863* καί τοῦ σημερινοῦ Ὁρολογίου. Ὅσο γνωρίζω, τό χειρόγραφο αὐτό εἶναι ἀδημοσίευτο.

Μελετώντας τό διάγραμμα τῶν ἀκολουθιῶν τῶν

ΠΙΝΑΚΑΣ 5

Οἱ Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν στό *Harvard Houghton gr. 3*

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ (240v-242v)	ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ (242v-244v)	ΩΡΑ ΕΚΤΗ (244v-245v)	ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ (245v-247v)
Ψάλλεται ἡ α΄ ὥρα συνημμένη μετά τοῦ ὄρθρου	Βασιλεῦ οὐράνιε Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου...	Βασιλεῦ οὐράνιε Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν Τροπάρια ἤχος β΄ Τήν ἀχραντον εἰκόνα σου Σωτηρίαν εἰργάσω... Ὁ φωτίσας τά ἐπίγεια Δόξα ... Καί νῦν Ἐπερευλογημένη...	Βασιλεῦ οὐράνιε Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν Τροπάρια: Βλέπων ὁ ληστής ... Τόν ἀμνόν καί ποιμένα καί σωτήρα ...
	Δόξα ... Καί νῦν Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε... Κύριε ἐλέησον (ιβ΄)	Κύριε ἐλέησον (ιβ΄)	Κύριε ἐλέησον (ιβ΄)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν...	Δεῦτε προσκυνήσωμεν...	Δεῦτε προσκυνήσωμεν...	Δεῦτε προσκυνήσωμεν...
Ψαλμοί: 5, 89, 100 Δόξα... Καί νῦν. Ἄλληλούια Ἄλληλούια Ἄλληλούια Δόξα σοι ὁ Κύριε ἐλέησον (γ')	Ψαλμοί: 16, 24, 50 Δόξα... Καί νῦν. Ἄλληλούια Ἄλληλούια Ἄλληλούια Δόξα σοι ὁ Θεός (γ')	Ψαλμοί: 53, 54, 90 Δόξα... Καί νῦν. Ἄλληλούια Ἄλληλούια Ἄλληλούια Δόξα σοι ὁ Θεός (γ')	Ψαλμοί: 83, 84, 85 Δόξα... Καί νῦν. Ἄλληλούια Ἄλληλούια [Ἄλληλούια] Δόξα σοι ὁ Θεός (γ')
Κύριε ἐλέησον (γ')	Κύριε ἐλέησον (γ')	Κύριε ἐλέησον (γ')	Κύριε ἐλέησον (γ')
Δόξα ... Καί νῦν	Δόξα ... Καί νῦν	Δόξα ... Καί νῦν	Δόξα ... Καί νῦν
Τροπάριον ἐορτῆς· εἰδ' οὖν προκείμενον εἰς ἦχον πλ. β' Τό πρωϊ εἰσάκουσόν... (Ψ. 5:4 ^α 3β) Στίχοι: Ψ 5:2 / 3δ4α Δόξα ... Καί νῦν	Τροπάριον ἐορτῆς· εἰδ' οὖν προκείμενον Κύριε, ὁ τό πανάγιόν σου Πνεῦμα Στίχοι: Ψ 50:12 / 13-14 Δόξα ... Καί νῦν	Τροπάριον ἐορτῆς· εἰδ' οὖν προκείμενον 'Ο ἐν ἕκτη ἡμέρᾳ τε... Στίχοι: Ψ 54:2/17/18 Δόξα ... Καί νῦν 'Οτι οὐκ ἔχομεν	Τροπάριον ἐορτῆς· εἰδ' οὖν λέγε 'Ο ἐν ἕκτη ἡμέρᾳ τε... Στίχοι: Ψ 118:169/170 Δόξα ... Καί νῦν 'Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς...
Τί σέ καλέσωμεν... Τά διαβήματά μου κατεύθυνον (Ψ 118: 133-135)	Θεοτόκε σύ ἡ ἄμπελος Κύριος ὁ Θεός εὐλογητός... (Ψ 67:20-21)	παρῶρησιαν ... Ταχύ προκαταλαβέτωσαν... (Ψ 78:8β-9α)	Μή δὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος... (Δαν. 3:34-35)
Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν	Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν	Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν	Τρισάγιον Πάτερ ἡμῶν
Τροπάριον: Χριστέ τό φῶς τό ἀληθινόν Δόξα ... Καί νῦν Τήν ὑπερένδοξον τοῦ Χριστοῦ μητέρα ... Κύριε ἐλέησον (μ')	Κύριε ἐλέησον (μ')	Κύριε ἐλέησον (μ')	Κύριε ἐλέησον (μ')
Τήν εὐχήν: 'Ο ἐν παντί καιρῷ ...			
Μετάνοιαι ιε'	Μετάνοιαι	Μετάνοιαι	Μετάνοιαι ιε'
Εὐχή τῆς α' ὥρας: 'Ο Θεός ὁ αἰώνιος· τό ἄναρχον καί ἀίδιον φῶς... Εὐχή ἑτέρα τῆς αὐτῆς ὥρας: Πάτερ ἅγιε, ὁ τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ... Εὐχή ἑτέρα: 'Ο ἕξαποστέλων τό φῶς καί πορεύεται...	Εὐχή: 'Ο ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς ἁγίοις σου μαθηταῖς Εὐχή ἑτέρα: Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τήν σὴν εἰρήνην δέδωκας τοῖς ἀνθρώποις...	Εὐχαί: 'Ο ἐν ἕκτη ὥρᾳ τῶ σταυρῷ Εὐχή ἑτέρα Θεέ καί Κύριε τῶν δυνάμενων Εἶτα τά τυπικά ἐορτῆς οὔσης, εἰδ' οὖν μετά τήν θ' ἔνθα καί ἐγράφησαν'	Εὐχή: 'Ο τήν ψυχὴν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος ἐνάτη ὥρα παραδούς τῷ πατρί...

		Καί εἰπέ εἰ βούλει καί τρισάγιον καί τροπάρια, τό Σταυρωθέντος σου Χριστέ ἀνηρέθη... Δόξα... Τοῦ σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνοῦμεν φιλάνθρωπε... Καί νῦν ... Οἱ τήν σήν προστασίαν κεκτῆμενοι ἄχραντε... Κύριε ἐλέησον, καί τήν εὐχὴν ταύτην:	
		<i>Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας...</i>	

Ἐρωτῶν στό Ἐρωτόλογο Harvard Houghton gr. 3, μποροῦμε νά κάνουμε τίς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1. Οἱ ἀκολουθίες τῶν Ἐρωτῶν ὅπως μαρτυροῦνται ἀπό τό ὡς ἄνω χειρόγραφο καί ὡς πρὸς τή δομή ἀλλά καί ὡς πρὸς τό περιεχόμενο εἶναι σχεδόν ἴδιες μέ τίς ἀκολουθίες στή σύγχρονή τους μορφή.

2. Ἡ κάθε ὥρα ἔχει τρίψαλμο καί οἱ ψαλμοὶ ταυτίζονται μέ αὐτούς τοῦ ἐν χρήσει Ἐρωτολογίου.

3. Ὅχι μόνο ἔχουμε τήν ἐμφάνιση εὐχῶν σχετικῶν μέ κάθε Ἐρωτα πού ταυτίζονται μέ τίς εὐχές τοῦ ἐν χρήσει Ἐρωτολογίου (μέ ἐξαίρεση τήν εὐχή τῆς Α΄ Ἐρωτας: «Χριστέ τό φῶς τό ἀληθινόν»), ἀλλά παρατίθενται πάνω ἀπό μία εὐχή σέ κάθε Ἐρωτα ὡς ἐναλλακτικές εὐχές («ἐτέρα εὐχή»). Αὐτό πού εἶναι ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι ἀρκετές ἀπό τίς εὐχές πού παρατίθενται ἐδῶ τελικά καταλήγουν ὡς εὐχές στά ἀντίστοιχα μεσῶρια τῶν ἀρχικῶν Ἐρωτῶν. Ἔτσι ἡ εὐχή τῆς Α΄ Ἐρωτας «Ὁ Θεός ὁ αἰώνιος· τό ἀναρχον καί αἶδιον φῶς» εἶναι στό ἐν χρήσει Ἐρωτόλογο ἡ εὐχή τοῦ Μεσωρίου τῆς Α΄ Ἐρωτας, ὅπως καί ἡ εὐχή «Ὁ ἐξαποστέλλων τό φῶς, καί πορεύεται...» ἡ ὁποία ἐπισυνάπτεται στήν προηγούμενη. Ἡ εὐχή τῆς Γ΄ Ἐρωτας «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τήν σήν εἰρήνην δέδωκας τοῖς ἀνθρώποις...» εἶναι στό ἐν χρήσει Ἐρωτόλογο

ἡ εὐχή τοῦ Μεσωρίου τῆς Γ΄ Ἐρωτας. Τέλος, ἡ εὐχή «Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας...» εἶναι στό ἐν χρήσει Ἐρωτόλογο ἡ εὐχή τοῦ Μεσωρίου τῆς Θ΄ Ἐρωτας.

4. Νά σημειώσουμε ὅτι τό Ἐρωτόλογο αὐτό δέν ἔχει Μεσῶρια

5. Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ εὐχή «Ὁ τήν ψυχὴν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος...». Συναντήσαμε τήν ἴδια εὐχή ἀλλά ὡς τροπάριο στήν Ἐνάτη Ἐρωτα στό Σιναϊτικό Ἐρωτόλογο Sinai gr. 863. Ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον λόγω τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς εὐχῆς/τροπαρίου: «Ὁ τήν ψυχὴν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος ἐννάτη ὥρα παραδούς τῷ Πατρί, καί τῷ συσταυρωθέντι σοι ληστῇ ὁδοποιήσας τήν εἰς τόν παράδεισον εἴσοδον, μή μέ παρίδης, μή μέ ἀποδοκιμάσης, ἀγαθέ, ἀλλ' ἀγίασον τήν ψυχὴν μου καί φώτισον τήν διάνοιαν, καί τῆς ἀθανάτου τροφῆς κοινωνόν μέ ἀναδείξον τῶν μυστηρίων σου, ἵνα γευσάμενός σου τῆς χρηστότητος, ὕμνον ἀσίγητον προσάγω σοι, ὑπέρ πάντα ποθήσας σοῦ τήν ὠραιότητα· Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι». Τό περιεχόμενο τῆς εὐχῆς/τροπαρίου μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἀκολουθία τῶν Τυπικῶν πού ἀκολουθοῦσε ἦταν εὐχαριστιακοῦ χαρακτήρα, ἕνας τύπος προηγουμένης Παλαιστινιακῆς καί μοναστικῆς προελεύ-

σεως. Ἡ ἀκολουθία τῶν Τυπικῶν ἔχασε τὸν εὐχαριστιακὸ τῆς χαρακτῆρα ὅταν τὸ Ὁρολόγιον ὡς λειτουργικὸ βιβλίον ἦρθε μὲ τὴ Στουδιτικὴ μεταρρύθμιση στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἤδη ὑπῆρχε Προηγιασμένη²⁶.

A.4 Σύρο-Παλαιστινιακὸ Ὁρολόγιον *Berlin Or. Oct. 1019*

Τὸ συριακὸ αὐτὸ Ὁρολόγιον, πού χρονολογεῖται στὸ 1187/1188 εἶναι μετάφραση ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Ἱεροσολύμων²⁷. Εἶναι σημαντικὴ πηγὴ διότι διασφᾶζει εὐχὲς σὲ συριακὴ μετάφραση τῶν ὁποίων τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο

ἔχει χαθεῖ (αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τίς ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν). Εἶναι ἐπίσης ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα Ὁρολόγια στὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται τὰ Μεσῶρια.

Τὰ Μεσῶρια ἔχουν τριψαλμο καὶ οἱ τρεῖς ψαλμοὶ τοῦ κάθε Μεσῶριου συμπίπτουν μὲ τὸ ἐν χρήσει Ὁρολόγιον. Ἐπιπλέον, καὶ τὰ 4 Μεσῶρια ἔχουν τὸν Ν΄ ψαλμό. Ἀντίθετα, μὲ ἐξαιρέση τὸ Μεσῶριον τῆς Γ΄ Ὁρας, τὰ Μεσῶρια δὲν ἔχουν εὐχὲς τεταγμένες γιὰ κάθε ἓνα Μεσῶριον. Κοινὴ σὲ ὅλα τὰ Μεσῶρια εἶναι ἡ εὐχὴ «Δέσποτα Θεέ πάτερ παντοκράτορ, κύριε υἱέ μονογενές Ἰησοῦ Χριστέ...» ἢ ὁποῖα προτάσσεται τῶν ψαλμῶν, καὶ εἶναι ἡ εὐχὴ τῆς Α΄ Ὁρας στὸ ἐν χρήσει Ὁρολόγιον.

ΠΙΝΑΚΑΣ 6

Τὰ Μεσῶρια στὸ Berlin Ms. Or. Oct. 1019

Μεσῶριον Α΄	Μεσῶριον Γ΄	Μεσῶριον ΣΤ΄	Μεσῶριον Θ΄
«Δέσποτα Θεέ πάτερ παντοκράτορ, κύριε υἱέ μονογενές Ἰησοῦ Χριστέ...»			
Ψ 45, 91, 92	Ψ 29, 31, 60	Ψ 55, 56, 69	Ψ 112, 137, 139
Ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν...			
Ψ 50			
Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς... Δόξα... Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς...	Ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν...		
Κύριε ἐλέησον (μ΄) καὶ 15 μετάνοιες			
Ἀπόλυση;	Ἀπόλυση;	Ἀπόλυση;	Ἀπόλυση;
	[Εὐχὴ] Κύριε κατὰ τὴν γνώσιν σου, Κύριε κατὰ τὸν λόγον σου, Κύριε, κατὰ τὸ θέλημά σου, γεννηθῆτω ἐν ἐμοί, Θεέ τὸ σὸν θέλημα, ταῖς πρεσβείαις καὶ ἰκεσίαις τῆς παναχράντου Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων τῶν σοὶ εὐαρεστησάντων, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεί. (μετάφραση ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν μετάφραση τοῦ συριακοῦ πρωτοτύπου)		

A.5 Τακτικόν του Νίκωνος Μαυρορείτου

Ἐδῶ πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι ἡ πρώτη ἀναφορά σέ μεσῶρια γίνεται στό Τακτικόν του Νίκωνα τοῦ Μαυρορείτη, ἓνα κείμενο πού χρονολογεῖται στά μισά του 11ου αἰῶνος (1055-1060)²⁸. Στήν πάρ. 7 ἀναφέρει ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἄν εἶναι ἑορτή ἢ ὄχι οἱ ὥρες καί τά μεσῶρια πρέπει νά λέγονται²⁹. Συνεχίζει στήν παρ. 9 ὅπου ἀναφέρει ὅτι οἱ ὥρες μαζί μέ τά μεσῶριά τους πρέπει νά λέγονται στήν ὥρα τους σέ κοινή σύναξη, καί δέν πρέπει νά παραλείπονται οὔτε κι ἀπό τούς μοναχούς πού λείπουν ἀπό τή μονή σέ διακονήματα - κι αὐτοί πρέπει νά ψάλλουν τίς ὥρες στόν τόπο πού βρίσκονται³⁰. Στίς παραγράφους 10-11 μᾶς δίνει τήν μόνη περίπτωση πού δύο ὥρες (ἢ τρίτη καί ἡ ἕκτη) μέ τά μεσῶριά τους ψάλλονται συναπτά ὡς μία ἀκολουθία, κι αὐτό γίνεται μόνο τά Σάββατα καί τίς Κυριακές καθώς καί τίς μεγάλες ἑορτές προφανῶς λόγω τῆς τέλεσης τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκεῖνες τίς ἡμέρες³¹. Τήν ἴδα ἐποχή, γύρω στά 1060, ἐμφανίζονται τά μεσῶρια καί στήν Ὑποτύπωση τοῦ Νικήτα Στηθάτου³².

A.6 Ἀκοιμήτοι

Ἡ χειρόγραφη παράδοση τῆς λειτουργικῆς πράξης τῶν ἀκοιμητῶν μοναχῶν εἶναι πολύ φτωχή. Μόνο τρία χειρόγραφα Ὁρολόγια σώζονται ἀπό αὐτήν τήν παράδοση (Paris gr. 331 τοῦ 11ου αἰῶνος, Λειμῶνος 295 τοῦ 12ου αἰῶνος, ΕΒΕ 15 τοῦ 12ου αἰῶνος), καί τά τρία ὁμως ἀντικατοπτρίζουν ἓνα βαθμό σύνθεσης μέ τή Σαββαίτικη λειτουργική παράδοση. Μέ ἄλλα λόγια, μαρτυροῦν ἤδη ἐπιρροή ἀπό τήν λειτουργική παράδοση τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα. Σύμφωνα μέ τόν μακαριστό καθηγητή κ. Φουντούλη ὁ ὁποῖος μελέτησε διεξοδικά τήν παράδοση αὐτή «αἰ μεταξύ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων τριῶν κωδίκων διαφοραί, οὔσαι λίαν σημαντικαί καί μαρτυροῦσι ἰκανήν ἐξέλιξιν εἰς τόν τρόπον διευθετήσεως τῶν ἀκολουθιῶν τούτων, εἰς τά ἐπί μέρους στοιχεῖα αὐτῶν, εἰς τήν ἔνταξιν αὐτῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν τακτῶν ἀκολουθιῶν τοῦ συνήθους μοναχικοῦ τυπικοῦ του Ἁγίου Σάββα...»³³ Σέ αὐτά λοιπόν τά χειρόγραφα παρατηρεῖται στήν ἀκολουθία τῶν 24 ὡρῶν τῆς παράδοσης τῶν ἀκοιμητῶν ἡ παρεμβο-

λή τῶν συνήθων ἀκολουθιῶν τῆς Α', Γ', ΣΤ', καί Θ' ὥρας, οἱ ὁποῖες καί ὀνομάζονται «μεγάλες» σέ ἀντιπαράβολή μέ τίς ἀντίστοιχες «μικρές» τῆς εἰκοσιτετραώρου ἀκολουθίας³⁴.

A.7 Ἀσματική Παράδοση

Οἱ ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν δέν εἶναι ἴδιον μόνο τοῦ μοναστικοῦ τυπικοῦ, ἀλλά ἀπαντῶνται καί στό ἀσματικό τυπικό, μέ διαφορετική ὁμως διάταξη. Δέν ἔχουμε πολλές πληροφορίες σχετικά μέ αὐτές τίς ἀκολουθίες, οἱ ὁποῖες μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ μοναστικοῦ τυπικοῦ δέν ἐπεβίωσαν. Διαθέτουμε μόνο τίς εὐχές τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν ὅπως σφύζονται στά πρόγραμμα Κωνσταντινοπολίτικα εὐχολόγια³⁵ καί μέ βάση τίς εὐχές αὐτές (5 γιά κάθε ὥρα) μπορούμε νά ἀνασυντάξουμε τό σχεδιάγραμμα τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν.

[Συναπτή]

Εὐχή ὥρας ἀντίφωνον Α'

[Α' ἀντίφωνον τοῦ Ψαλτηρίου]

[Μικρά συναπτή]

Εὐχή ὥρας ἀντίφωνον Β'

[Β' ἀντίφωνον τοῦ Ψαλτηρίου³⁶]

[Μικρά συναπτή]

Εὐχή ὥρας ἀντίφωνον Γ'

[Γ' ἀντίφωνον τοῦ Ψαλτηρίου]

[Αιτήσεις - Πληρωτικά]

Εὐχή Δ' τῆς ἀπολύσεως

[Τάς κεφαλᾶς ἡμῶν τῷ κυρίῳ κλίνωμεν]

Εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας

Εἶναι ἀξιοσημείωτο τό γεγονός ὅτι μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ μοναστικοῦ τυπικοῦ δέν ἀξιοποιήθηκαν οἱ εὐχές τῶν ὡρῶν³⁷ καί ἔπεσαν σέ ἀχρηστία, σέ ἀντίθεση μέ τίς ἀκολουθίες τοῦ ἑσπερινοῦ καί τοῦ ὄρθρου ὅπου ναί μέν τό μοναστικό σχῆμα τῶν δύο αὐτῶν ἀκολουθιῶν ἐπεκράτησε, ἀλλά νιοθέτησε τίς εὐχές τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν, ἐξ οὗ καί στόν σημερινό ἑσπερινό ἢ σειρά τῶν 7 εὐχῶν στήν ἀρχή τοῦ ἑσπερινοῦ, ἢ εὐχή τῆς εισόδου καί ἢ εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας, καί στόν σημερινό ὄρθρο ἢ σειρά τῶν 12 εὐχῶν στήν ἀρχή τοῦ ὄρθρου καί ἢ εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας.

A.8 Ἀναστάσιμη Ἀκολουθία

Ἄλλοτε ὁ ἰδιαίτερος ἀναστάσιμος χαρακτήρας τῆς διακαινησίμου ἑβδομάδος ἦταν ἐπόμενο νά ἐπιρροεά-

σει και την τέλεση των ακολουθιών των ωρών, ακολουθιών που χαρακτηρίζονται από τις αναφορές τους στη σταύρωση και τον θάνατο του Χριστού. Θεωρώ λοιπόν ότι ο λόγος πίσω από την αλλαγή αυτή στις ακολουθίες των ωρών κατά την περίοδο της διακαινησίμου ήταν ή επιθυμία ή έμφαση αυτήν την εβδομάδα να είναι στο γεγονός της Ανάστασης και όχι της Σταύρωσης.

Η αντικατάσταση των συνηθισμένων ωρών με την αναστάσιμη ακολουθία μάλλον έγινε κατά τη Στουδιτική μεταρρύθμιση. Το Τακτικόν του Νίκωνος Μαυρορείτου είναι μία από τις πιο παλιές μαρτυρίες για την ύπαρξη, το σχήμα και την προέλευση των ωρών κατά την διακαινησίμο εβδομάδα: «Και περί μὲν τὰς ὥρας τῆς διακαινησίμου τοῦ Πάσχα εἰς κατὰ μίαν ὥραν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίτον, καὶ τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» τρίτον, καὶ τρισάγιον, καὶ τὸ «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες», καὶ τὸ «Κύριε ἐλέησον» λ'. Οὕτως ψάλλονται αἱ ὥραι τῆς διακαινησίμου κατὰ τὸν τύπον τῶν Στουδίου καὶ τῶν Ἱεροσολύμων»³⁸. Παρόμοια διάταξη βλέπουμε και στην Ὑποτύπωση τοῦ Νικητὰ Στηθάτου: ««Χριστὸς ἀνέστη» τρίτον· «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι,» «Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιásthω ἡ γῆ,» «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες»· τρισάγιον· «Κύριε ἐλέησον» κ'»³⁹.

Διασφύζεται ὁμως καὶ ἓνα ἐνδιάμεσο μεταβατικὸ στάδιο στὴν ἐξέλιξη τῶν ακολουθιῶν τῶν ὡρῶν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου, κατὰ τὴν ὁποία ναὶ μὲν δὲν λέγονταν οἱ συνιθισμένες ὥρες, ἀλλὰ οὔτε ἀντικαθιστῶνται ἀπὸ κάτι ἄλλο⁴⁰. Σύμφωνα με τὴ μαρτυρία τῆς Ὑποτύπωσης τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τῆς Μονῆς Στουδίου⁴¹ (9ου αἰῶνος), ἀλλὰ καὶ τῆς Διατύπωσης τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου (10ου αἰῶνος) οἱ ὥρες κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου δὲν λέγονται καθόλου, οὔτε ἀντικαθιστῶνται ἀπὸ κάτι ἄλλο. Χαρακτηριστικά, ἡ Διατύπωση τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἀναφέρει: «Ἰστέον ὅτι ἕως τῆς Πεντηκοστῆς οὔτε ὥρας ψάλλομεν, οὐ δὲ γόνυ κλίνομεν... Ἄγομεν δὲ καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην [τῆς Πεντηκοστῆς], μὴ ψάλλοντες ὥρας». Οἱ ὥρες ἐπανερχονται κατὰ τὴν περίοδο τῆς νηστείας τῶν ἀποστόλων: «Εἶτα εἰσέρχεται ἡ τεσσαρακοστὴ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ ἀρχόμεθα ἔκτοτε

ψάλλειν καὶ τὰς ὥρας μετὰ τῶν καθισμάτων πάντων, ἄνευ μέντοι τῆς πρώτης καὶ τῆς ἐνάτης (ὥρας), ταύτας γὰρ τῇ μεγάλῃ μόνον σιχολογοῦμεν τεσσαρακοστή, τὴν μέντοι ἐνάτην καὶ τοῦ ἁγίου Φιλίππου»⁴².

Β. Θεολογικὴ Προσέγγιση τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν

Ποιά εἶναι ἡ σημασία αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς ἀναδρομῆς γιὰ τὴ ζωὴ τῶν πιστῶν; Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα στὸ χῶρο τῆς λειτουργικῆς εἶναι ἓνα πολύτιμο ἐργαλεῖο στὴ σύγχρονη ποιμαντικὴ, διότι μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κατανοοῦμε τὶς ἀρχές, τὴν ἐξέλιξη καὶ ἰδιαίτερος τὴ σημασία τῶν ὄσων τελοῦμε στὶς λατρευτικὲς μας συνάξεις, καὶ μᾶς ἐφοδιάζει νὰ κάνουμε σωστὴ καὶ ἐνημερωμένη λειτουργικὴ κατήχηση.

Ἡ σύντομη λοιπὸν αὐτὴ ἀναφορὰ στὶς ἀρχές καὶ στὴν ἐξέλιξη τῶν ακολουθιῶν τῶν Ὁρῶν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ καταλήξουμε τουλάχιστον στὰ ἐξῆς θεολογικὰ συμπεράσματα:

1. Ἡ ὕπαρξη καὶ ἡ μαρτυρία ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν καὶ στὸ μοναστικὸ τυπικὸ ἀλλὰ καὶ στὸ ἁσματικὸ φανερῶνουν ὅτι οἱ ἀκολουθίες αὐτές δὲν εἶναι μόνο γιὰ τοὺς μοναχοὺς ἀλλὰ γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ὁ σκοπὸς τῶν ἀκολουθιῶν (ἢ ἐν Χριστῷ ζωὴ) καὶ τὸ μέσο ἐπίτευξης αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ (ἢ προσευχὴ) ἀφοροῦν ὅλους.

2. Πολλές φορές ἀκοῦμε τὴ δικαιολογία ὅτι εἴμαστε πολὺ ἀπασχολημένοι μετὰ τὴν ἐργασία καὶ τὶς εὐθύνες τῆς ζωῆς, καὶ δὲν ἔχουμε χρόνο γιὰ προσευχὴ. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ ἀναδεικνύει τὸ γεγονός ὅτι τὸ δίλημμα μετὰξὺ ἐργασίας καὶ προσευχῆς εἶναι ἓνα ψεύτικο δίλημμα. Σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ὅλη του ἡ ζωὴ νὰ εἶναι προσευχὴ.

3. Ὁ ὀρισμὸς συγκεκριμένων ὡρῶν προσευχῆς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας (καὶ τῆς νύκτας σὲ μερικὲς μαρτυρίες) σκοπὸ ἔχει νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ εἶναι τρόπος ζωῆς. Ἀπὸ πολὺ νωρὴς ἡ χριστιανικὴ παράδοση ἀναγνώρισε τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρώπινης φύσης ἀλλὰ καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν πειρασμῶν τοῦ διαβόλου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καθόρισε καὶ τὶς συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας γιὰ προσευχὴ καὶ ποικιλία ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό τους ὥστε νὰ μὴ γίνει ἀπλῶς

συνήθεια (ὅπως μᾶς λέει ὁ Μ. Βασίλειος). Ἐκφράζει μέ ἄλλα λόγια τήν προσπάθεια ἐφαρμογῆς τοῦ ἀποστολικοῦ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι» μέσα ἀπό τήν θεσμοθέτηση συγκεκριμένων ὥρων προσευχῆς πού συμπίπτουν μέ τήν φυσική διαίρεση τῆς ἡμέρας.

4. Ἡ σύντομη ἀναφορά μας στίς ἀρχές καί στήν ἱστορική ἐξέλιξη τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν καί ἡ μελέτη τοῦ περιεχομένου τῶν ψαλμῶν, ὕμνων καί εὐχῶν στίς παραπάνω διαφορετικές παραδόσεις ἀναδεικνύει τρία κοινά θεολογικά μοτίβα: μίμηση, ἀνάμνηση, καί ἐπίκληση:

I. Μίμηση: Προσευχόμαστε συγκεκριμένες στιγμές τῆς ἡμέρας πρός μίμηση τῶν ἀποστόλων πού προσευχήθηκαν τίς ὥρες αὐτές. Ἡ μίμηση αὐτή ὁμως δέν εἶναι ἐξωτερική, μία ἀπλῶς μίμηση τῆς πράξης, ἀλλά σκοπό ἔχει τήν μίμηση τῆς οὐσίας τῆς πράξης, τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς κοινωνίας μέ τό Θεό.

II. Ἀνάμνηση: Πολύ γρήγορα οἱ ἀκολουθίες αὐτές συνδέθηκαν καί νοηματοδοτήθηκαν ἀπό γεγονότα τῆς Θείας Οἰκονομίας τά ὁποία σύμφωνα μέ τίς Γραφές ἔλαβαν χώρα τίς συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας: Ἡ Πεντηκοστή τήν Γ΄ Ὁρα, ἡ Σταύρωση τήν ΣΤ΄ Ὁρα, καί ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ στό Σταυρό τήν Θ΄ Ὁρα. Ὁ σύνδεσμος καί ἡ νοηματοδότηση αὐτή λειτουργοῦν ὡς μία διαρκῆς ὑπόμνηση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας: Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ γιά ἐμᾶς καί τή σωτηρία μας καί τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ τή συνεχή παρουσία του στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν πιστῶν φανερώνει τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά ὅλους τους ἀνθρώπους. Τά γεγονότα αὐτά δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς μνήμη, ἀλλά γιά μᾶς εἶναι μία πραγματικότητα τήν ὁποία ἔχουμε τή δυνατότητα νά τή ζήσουμε στό τώρα, στό σήμερα. Σέ μεγάλες ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας μας ἀκοῦμε στήν ὕμνολογία τή λέξη «σήμερα»: «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον...» «Σήμερον γεννᾶται...» «Σήμερον κρεμᾶται...» Τά σωτηριώδη αὐτά γεγονότα ἔγιναν μία φορά στήν ἱστορία καί δέν ἐπαναλαμβάνονται, ἀλλά τό ἀποτέλεσμα τῶν γεγονότων αὐτῶν, ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, εἶναι διαρκές, ἐπίκαιρο, καί πάντα νέο καί σέ αὐτό μετέχουμε, γιαυτό

καί γιά μᾶς τό γεγονός εἶναι σάν νά γίνεται σήμερα. Οἱ ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν μᾶς δίδουν τή δυνατότητα, ἢ μάλλον μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ἡ ἀνάμνηση τῶν γεγονότων τῆς Θείας Οἰκονομίας, δηλαδή ὅλων τῶν πράξεων τοῦ Θεοῦ γιά τή δική μας σωτηρία, πρέπει νά εἶναι μόνιμα χαραγμένα στήν μνήμη μας ὡς θεμελιώδη.

III. Ἐπίκληση: Τίποτε ὁμως δέν μποροῦμε νά καταφέρουμε χωρίς τή χάρη καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Καί λαμβάνουμε τό θάρρος νά ἐπικαλεσθοῦμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ (ἐπίκληση) γιὰ ἀκριβῶς θυμώμαστε τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί πῶς ἔχει αὐτή ἐκφραστεῖ μέσα στήν ἱστορία (ἀνάμνηση). Αὐτή τή σχέση ἀνάμνησης - ἐπίκλησης τή βλέπουμε παντοῦ μέσα στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τή Θεία Λειτουργία, «Μεμνημένοι ... Κατάπεμψον...» μέχρι τήν καθημερινή μας προσευχή, ὅπως λόγου χάρη στήν εὐχή τῆς Α΄ Ὁρας «Χριστέ, τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον καί ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου...»⁴³.

Τά τρία αὐτά μοτίβα, μίμηση, ἀνάμνηση, ἐπίκληση, τά βλέπουμε καί στό ἔργο τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, *Ἐξηγήσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας*⁴⁴:

«Ἡ δέ καθόλου αἰτία τῆς ἐν τῇ πρώτῃ ὥρᾳ ταύτης ὕμνολογίας τό δεῖν ἡμᾶς ἀπάρχεσθαι τῷ Θεῷ διά βίου τῶν πρώτων κινήματων καί ἔργων, εὐχεσθαι»⁴⁵.

«Κατά τήν τρίτην δέ ὥραν τῆς ὁμωνύμου ταύτης λειτουργίας ἀρχόμεθα· κατά ταύτην γάρ ἐπεδήμησε τό πανάγιον Πνεῦμα τοῖς ἀποστόλοις ἐν εἶδει πυρός. ... [οἱ ψαλμοί...τά τροπάρια ... αἱ εὐχαί ...] δεόμενα τήν αὐτοῦ χάριν εἰσοικισθῆναι καί ἐν ἡμῖν, ἡ δῆπου καί οἱ ψαλμοί κατάλληλον ἔχουσιν εἰς προσευχήν ἀρίστην ἐξειλεγμένοι»⁴⁶. «Τί ἐστι τά τῆς ἕκτης ὥρας; Ὡσαύτως καί αὐτά τεταγμένα, λόγον μέν ἔχουσι τήν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ γεγενημένην προσήλωσιν ἐπί τοῦ σταυροῦ, ναι δὴ καί τάς ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ πονηροῦ καί ἐπιβούλου τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιθέσεις, τάχα διά τό ἡσυχάζειν ὡς τά πολλά τούς ἀνθρώπους ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, καθά δητὰ καί

της νυκτός της αντικειμένης δυνάμεως ενεργούσης. Πρὸς οὖν τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἅπαντα νεύει, καὶ οἱ ψαλμοὶ τὰ οἰκεῖα φέρουσιν»⁴⁷.

«Τὴν δὲ ἐννάτην ὥραν ἐπισυναγόμενοι πάλιν, καὶ τοῦτο παρὰ τῶν ἀποστόλων ἔχοντες, Πέτρος γάρ, φησί, καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐννάτην, καὶ ἅμα τοῦ Δεσποτικοῦ θανάτου πρὸς μνήμην ἰόντες, Περί γάρ τὴν ἐννάτην ὥραν, φησί, παρέδωκε τὸ πνεῦμα· ψαλμούς τε ἄδομεν ὃν τρόπον καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις καὶ τὰ λοιπὰ ἀκολούθως»⁴⁸.

Σκοπός, λοιπόν, τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν εἶναι ἡ παιδεία τοῦ χριστιανοῦ στή συνεχή προσευχή, μέ ἄλλα λόγια τὴν βίωση τῆς πίστεως του

στήν καθημερινότητα, μέσα στό πλαίσιο τῆς διαρκούς ὑπόμνησης τῆς ἀπείρου ἀγάπης καὶ διαρκούς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στή ζωὴ μας καὶ τὴν ἐπίκληση τῆς Χάρης Του, μέ σκοπὸ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς μας νὰ εἶναι μία προσευχή:

«Παρέβαλεν ὁ ἀββᾶς Λώτ τῷ ἀββᾶ Ἰωσήφ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀββᾶ κατὰ δυνάμιν μου ποιῶ τὴν μικρὰν μου σύναξιν, καὶ τὴν μικρὰν νηστείαν μου, καὶ τὴν εὐχήν, καὶ τὴν μελέτην, καὶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὸ κατὰ δυνάμιν μου καθαρεύω τοῖς λογισμοῖς. Τί οὖν ἔχω ποιῆσαι λοιπόν; Ἀναστάς οὖν ὁ γέρον, ἤπλωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ γεγόνασιν οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ, ὡς δέκα λαμπάδες πυρός· καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰ θέλεις, γενοῦ ὄλος ὡς πῦρ»⁴⁹.

(Συνεχίζεται)

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα τοῦ ΙΕ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό θέμα πού μοῦ ἀνατέθηκε ἦταν «Οἱ Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν καὶ τῶν Μεγάλων Ὁρῶν: Ἱστορία καὶ Θεολογία». Λόγω τῆς πολὺ μεγάλης ἐκτάσεως τοῦ θέματος ἀλλά καὶ τῆς πολυπολοκότητος τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐξέλιξης τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν καὶ ἰδιαίτερος τῶν Μεγάλων Ὁρῶν (τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων) ἡ παρούσα μελέτη περιορίζεται μόνο στήν ἐξέταση τῆς ἱστορίας καὶ θεολογίας τῆς Πρώτης, Τρίτης, Ἑκτης καὶ Ἐνάτης Ὁρας. Θά ἀκολουθήσει δεύτερη μελέτη ἡ ὁποία θά ἐξετάσει διεξοδικά τίς Ἀκολουθίες τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων. Ἡ διαίρεση τῆς ἀρχικῆς εἰσηγήσεως σέ δύο δημοσιεύσεις ἀποτελεῖ «ἀναγκαῖο κακό» ὥστε νὰ διαφυλαχθεῖ ἡ ἐγκυρότητα τῆς ἱστορικῆς ἔρευνας ἀλλά καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἀναγνώστη. Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ βαρύνει ἀποκλειστικά τὸν ὑπογράφοντα.
2. Ἡ μόνη σύγχρονη μονογραφία μέ θέμα τίς ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν εἶναι τῆς Carolina Lutzka, *Die Kleinen Horen des Byzantinischen Stundengebetes und ihre geschichtliche Entwicklung*. Forum Orthodoxe Theologie 7 (Berlin: LIT Verlag, 2010).
3. Robert Taft, *The Liturgy of the Hours in East and West: The Origins of the Divine Office and Its Meaning for Today* (Collegeville, MN: The Liturgical Press, 1993²) 5-11; Paul Bradshaw, *Daily Prayer in the Early Church* (New York: Oxford University Press, 1982).
4. Στέφανος Ἀλεξόπουλος, «Ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Β' καὶ Γ' αἰῶνες» Ἐκκλησία 89 (2012) 754-772, ἐδῶ 763.
5. «ἀδιαλείπτως δὲ προσεύχεται, καὶ τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς ἢ τῶν ἐντολῶν τῶν ἐπιτελουμένων εἰς εὐχῆς ἀναλαμ-

βανομένων μέρος, ὁ συνάπτων τοῖς δέουσιν ἔργοις τὴν εὐχὴν καὶ τῆ εὐχῆ τὰς πρεπούσας πράξεις. οὕτω γὰρ μό-
 νως τὸ ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι ἐκδέξασθαι δυνάμεθα ὡς δυνατόν ὄν εἰρημένον, εἰ πάντα τὸν βίον τοῦ ἀγί-
 ου μίαν συναπτομένην μεγάλην εἴπομεν εὐχὴν ἥς εὐχῆς μέρος ἐστὶ καὶ ἡ συνήθως ὀνομαζομένη εὐχή, οὐκ
 ἔλαττον τοῦ τριῶν ἐκάστης ἡμέρας ἐπιτελεῖσθαι ὀφείλουσα· ὅπερ δηλὸν ἐστὶν ἐκ τῶν κατὰ τὸν Δανιήλ, τηλικού-
 του ἐπηρημένου αὐτῷ κινδύνου εὐχόμενον τριῶν τῆς ἡμέρας. καὶ ὁ Πέτρος δὲ ἀναβαίνων εἰς τὸ δῶμα περὶ τὴν
 ἔκτην προσεύξασθαι, ὅτε καὶ ἑώρα τὸ ἐξ οὐρανοῦ καθιέμενον σκεῦος τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιέμενον παρίστη-
 σι τὴν μέσην τῶν τριῶν εὐχὴν, τὴν πρό αὐτοῦ καὶ παρά τοῦ Δαυὶδ λεγομένην· τὸ πρωὶ εἰσακούση τῆς προσευχῆς
 μου, τὸ πρωὶ παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψομαι· καὶ τῆς τελευταίας δηλουμένης διὰ τοῦ· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου
 θυσία ἐσπερινή. ἀλλ' οὐδέ τὸν τῆς νυκτός καιρὸν χωρὶς ταύτης τῆς εὐχῆς καθηκόντως διανύσομεν, τοῦ μὲν Δαυ-
 οὶδ λέγοντος· μεσονύκτιον ἐξεγειρόμην τοῦ ἐξομολογείσθαι σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου, τοῦ δὲ
 Παύλου, ὡς ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων εἴρηται, κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἅμα τῷ Σίλα ἐν Φιλίπποις προσευ-
 χομένον καὶ ὑμνοῦντος τὸν θεόν, ὥστε ἐπακροῦσθαι αὐτῶν καὶ τοὺς δεσμίους. Εἰ δὲ Ἰησοῦς προσεύχεται καὶ
 μὴ μάτην προσεύχεται, τυγχάνων ὧν αἰτεῖ διὰ τοῦ εὐχέσθαι, τάχα οὐκ ἂν αὐτὰ εἰληφῶς χωρὶς εὐχῆς, τίς ἡμῶν
 ἀμελῆ τοῦ εὐχέσθαι;»

6. Σύμφωνα με τὸν Κλήμεντα Ἀλεξανδρείας (τέλος 2ου ἀρχές 3ου αἰῶνος) οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσεύχεται πάντα, ἀλλὰ προφανῶς στὴν ἐποχὴ του μερικοὶ κύκλοι εἶχαν ἤδη εἰσάγει προσευχὴ κατὰ τὴν Γ', ΣΤ', καὶ Θ' ὥρα: «εἰ δὲ τινες καὶ ὥρας τακτὰς ἀπονέμουσιν εὐχὴν, ὡς τρίτην φέρε καὶ ἕκτην καὶ ἑνάτην, ἀλλ' οὐκ ἂν ὁ γνω-
 στικός παρά ὄλον εὐχεται τὸν βίον, δι' εὐχῆς συνεῖναι μὲν σπεύδων θεῷ, καταλελοιπέναι δέ, συνελόντι εἰπεῖν, πάντα ὅσα μὴ χρησιμεύει γενομένῳ ἐκεῖ...» *Στρώματα* VII:7:40.3
7. Ὅπως στὴν *Διδαχὴ τῶν Ἀποστόλων* 8.2-3 ὅπου οἱ πιστοὶ καλοῦνται νὰ προσεύχονται τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ τὸ «Πάτερ ἡμῶν».
8. *Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολὴ Κλήμεντος* 40.2.
9. XXV. [1] De tempore uero non erit otiosa extrinsecus obseruatio etiam horarum quarumdam, istarum dico communium quae diu inter spatia signant, tertia, sexta, nona, quas sollemniores in scripturis inuenire est. [2] Primus Spiritus Sanctus congregatis discipulis hora tertia infusus est. [3] Petrus, qua die uisionem communitatis omnis in illo uasculo expertus est, sexta hora orandi gratia ascenderat in superiora. [4] Idem cum Ioanne ad nonam in templum adibat ubi paralyticum sanitati reformauit. [5] Quae etsi simpliciter se habeant si<ne> ullius obseruationis praecepto, bonum tamen si<t> aliquam constituere praesumptionem, qua<e> et orandi admonitionem constringat et quasi lege ad tale munus extorqueat a negotiis interdum, ut, quod Danieli quoque legimus obseruatum utique ex Israelis disciplina, ne minus ter die saltem adoremus, debitores trium, Patris et Filii et Spiritus Sancti; exceptis utique legitimis orationibus, quae sine ulla admonitione debentur ingressu lucis et noctis.
10. Et Dominus hora sexta crucifixus, ad nonam peccata nostra sanguine suo abluit, et ut redimere et uiticare nos posset, tunc uictoriam suam passione perfecit.
11. Paul Bradshaw, Maxwell Johnson, Edward Phillips, *The Apostolic Tradition: A Commentary*. Hermeneia Series (Minneapolis: Fortress Press, 2002) 1-17. Paul Bradshaw, *The Search for the Origins of Christian Worship: Sources and Methods for the Study of Early Liturgy*. Second Edition (Oxford: Oxford University Press, 2002) 80-83.
12. Bradshaw, Johnson, Phillips, *The Apostolic Tradition* 196-198.
13. Κείμενο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Ἀντιόχειας πού χρονολογεῖται στὸ 380 περίπου. *Les Constitutions apostoliques* Sources chretiennes 320, 329, 336 (Paris, 1985-1987). Bradshaw, *The Search for the Origins of Christian Worship*, 84-86.
14. Κείμενο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο πού χρονολογεῖται μεταξύ 336-340. *Les Canons d' Hippolyte* Patrologia Orientalis 31/2, 1966. Bradshaw, *The Search for the Origins of Christian Worship*, 83-84.
15. Κείμενο πιθανότατα συριακῆς προελεύσεως πού χρονολογεῖται στὸν πέμπτο αἰῶνα. Bradshaw, *The Search for the Origins of Christian Worship*, 86-87.

16. Pierre Maraval, *Égérie. Journal de Voyage Sources chretiennes* 296 (Paris, 1982). Bradshaw, *The Search for the Origins of Christian Worship* 115-116.
17. ΘΗΕ 6:1194-1195.
18. *Περί τῶν Θεσμῶν τοῦ Κοινοβίου* III:3.1
19. *Περί τῶν Θεσμῶν τοῦ Κοινοβίου* III:3.2-7.
20. Taft, *The Liturgy of the Hours* 78-79
21. Taft, *The Liturgy of the Hours* 206-207. Jacques Froger, *Les origines de Prime*. Bibliotheca "Ephemerides Liturgicae" 19 (Roma: Edizioni Liturgiche, 1946).
22. Ὁμιλία 14 στήν Α΄ Πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή, PG Migne 62:576ff.
23. «Εἰ δεῖ προφάσει τῶν προσευχῶν καὶ τῆς ψαλμοψαρῆς ἀμελεῖν τῶν ἔργων, καὶ ποῖοι καιροὶ τῆς προσευχῆς ἐπιτήδειοι, καὶ πρῶτον εἰ χρὴ ἐργάζεσθαι».
24. PG Migne 31:1012-1017
25. Juan Mateos, "Un Horologion inédit de Saint-Sabas: Le codex sinaitique grec 863 (IXe siècle)", *Mélanges Eugène Tisserant III* (Studi e Testi 233) Rome 1964, 47-76.
26. Stefanos Alexopoulos, *The Presanctified Liturgy in the Byzantine Rite: A Comparative Analysis of its Origins, Evolution, and Structural Units* in the series Liturgia Condenda 21 (Leuven: Peeters Publishers, 2009) 80-90.
27. Matthew Black, *A Christian Palestinian Syriac Horologion Berlin Ms. Or. Oct. 1019* (Cambridge: Cambridge University Press, 1954). Γιὰ τίς ὤρες καὶ τὰ Μεσῶρια βλέπε (σὲ ἀγγλική μετάφραση) βλ. 74-84.
28. Vladimir Beneševiač, *Taktikon Nikona Chernogortsa* (Petrograd, 1917) 22-67. Ἀγγλική μετάφραση βλ. John Thomas and Angela Constantinides Hero (eds.), *Byzantine Monastic Foundation Documents*. Dumbarton Oaks Studies 35 (Washington, DC: Dumbarton Oaks Research Library and Collection, 2000) vol. 1: 377-424. Γιὰ τὸν Νίκωνα Μαυρορείτη καὶ τὸ ἔργο τοῦ βλ. Θεόδωρος Γιάγκου, «Νίκων ὁ Μαυρορείτης: Βίος - Συγγραφικὸ - Ἔργο - Κανονικὴ - Διδασκαλία» τοῦ ἰδίου *Κανονικολειτουργικά Ἰ* (Θεσσαλονίκη: Ἐκδόσεις Δεδούση, 2003) 7-303.
29. Beneševiač, *Taktikon* 23: «Χρὴ γινώσκων, ὅτι πάντοτε τὰς ὥρας, εἴτε ἑορτὴ ἐστὶν εἴτε καθημερινή, ὅλας μετὰ μεσῶρια, ποτὲ μὲν κατὰ ψαλμὸν τοῦ μεσῶριου τρισάγιον, ποτὲ δὲ κατὰ τρεῖς ψαλμούς ἕνα τρισάγιον...»
30. Beneševiač, *Taktikon* 23-24: «Περί δὲ τὰς ὥρας τοῦ λοιποῦ χρόνου χρὴ συνάγεσθαι πάντας ἐν τῷ ἅμα καὶ κρούοντες τὸ ξύλον καὶ ψάλλειν ἅμα καθ' ἑκάστην ὥραν εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς μετὰ τῶν μεσῶριων, ὁμοίως καὶ τὰς ἐνάτας, καὶ ἀπλῶς πάντα, ἐὰν μὴ εἰσὶν οἱ ἀδελφοὶ σκορπισμένοι εἰς διακονίας μακρόθεν. Ὅταν δὲ οἱ ἀδελφοὶ ἀπὸ μακρόθεν εἰσὶν, αὐτοὶ μὲν ἐκεῖ τὰ τετυπωμένα εἰς κατὰ μίαν ὥραν εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς χρὴ ψάλλειν· εἰς δὲ τὴν μονὴν οἱ ἀπομειναντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁμοίως χρὴ ποιεῖν, τὸ ξύλον κρούοντες πρότερον καθ' ἑκάστην σὺναξιν. Καὶ ἀπλῶς οὕτως χρὴ τελεῖσθαι ἢ σὺναξις τῶν κοινοβιακῶν τύπων, καθὼς ὁ μέγας Βασίλειος ἐν τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ λόγοις διετάξατο».
31. Beneševiač, *Taktikon* 24: «10. Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὰς καθημερινὰς ἡμέρας εἰς τὰ μεσῶρια εἰς κατὰ μίαν ὥραν εἰς καθένα ψαλμὸν τρισάγιον χρὴ γίνεσθαι, ὁμοίως καὶ εἰς τὰς μεσαῖας ἑορτὰς καὶ εἰς τὰς μικρὰς· ὅτι κατὰ μίαν ὥραν παριδίως χρὴ ψάλλεσθαι εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς· οὐ χρὴ δὲ στιχολογεῖν εἰς τὰς ὥρας, εἰ μὴ τὰς σαρακοστάς μόνας. Σάββατον δὲ καὶ Κυριακὴν ἐν τῇ τεταγμένη ὥρᾳ τῆς τροφῆς χρὴ ψάλλεσθαι τὰς δύο ὥρας ὁμοῦ, ἤγουν τρίτην καὶ σ' ἀπομίας μετὰ μεσῶρια· κατὰ δὲ τρεῖς ψαλμούς ἕνα τρισάγιον διὰ τὸ ἐν τῷ ἅμα ἀπομίας τὰς δύο ὥρας ψάλλεσθαι. 11. Τὴν δὲ ἐνάτην ὥραν μετὰ τὸ ἀριστήσαι χρὴ ψάλλεσθαι εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς. Κατὰ δὲ ψαλμὸν τοῦ μεσῶριου τὸ τρισάγιον διὰ τὸ μόνην παριδίως ψάλλεσθαι· οὕτως χρὴ ποιεῖν καὶ ἐν ταῖς μεγάλαις δεσποτικαῖς ἑορταῖς ὡς ἐν ἡμέραις κυριακαῖς, ὁμοίως καὶ τῶν δύο ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τοῦ Προδρόμου τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀποτομήν. Ὅταν δὲ γένηται λειτουργία εἰς σάββατον ἢ εἰς κυριακὴν εἴτε εἰς ἑορτήν, οὕτως ψάλλονται αἱ ὥρα καθὼς εἴπαμεν, μετὰ τῶν μεσῶριων».
32. Ὑποτύπωσις εὐσύνοπτος τοῦ ἡμερονυκτίου τῆς ἀκολουθίας τῶν ὥρῶν γινόμενη παρὰ τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ Σθητάτου μονῆς τῶν Στουδίου. Γιὰ τὸ κείμενο βλ. Georgi Parpulov, *Towards a History of Byzantine Psalters ca. 850-1350 AD* (Plovdiv, 2014) 277-301. Περί τοῦ κειμένου αὐτοῦ βλ. Dirk Krausmüller, "Private vs

- Communal: Niketas Stethatos *Hypotyposis of Stoudios*”, Margaret Mullet και Anthony Kibry (öπ.), *Work and Worship at the Theotokos Evergetis, 1050-1200: Papers of the Fourth Belfast Byzantine International Colloquium. Belfast Byzantine Texts and Translations 6.2* (Belfast: The Queens University of Belfast, 1997) 309-328. Για μελέτη πάνω στις Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν καὶ τῶν Μεσωρίων στό Τυπικό της Μονῆς Στουδίου βλ. Dirk Krausmüller “Liturgical Innovation in Eleventh- and Twelfth-Century Constantinople: Hours and Inter-Hours in the Evergetis Typikon, its ‘Daughters’ and its ‘Grand-Daughters’”, *Revue des Études Byzantines* 71 (2013) 149-172.
33. Ἰωάννης Φουντούλης, *Κείμενα Λειτουργικῆς, Τεῦχος Α΄: Ἀκολουθία τοῦ Νυχθημένου* (Θεσσαλονίκη, 1994) 332.
34. Φουντούλης, *Κείμενα Λειτουργικῆς* 332. Τοῦ ἰδίου, *Ἡ Εἰκοσιτετράωρος Ἀκοίμητος Δοξολογία* (Ἀθήνα: Ἐκδοτικός Οἶκος Ἀστήρ, 1963).
35. Arranz, Miguel. *L’ eucologio constantinopolitano angli inizi del secolo XI* (Rome: Pontifical Gregorian University, 1996) 100-113.
36. Νά σημειώσουμε ὅτι Ψαλτήριο στό ὁποῖο ἀναφερόμαστε δέν εἶναι τό ἐν χρήσει σημερινό Ψαλτήριο τό ὁποῖο χωρίζεται σέ 20 Καθίσματα, καί τό κάθε Κάθισμα σέ 3 Στάσεις, μέ συνολικό ἀριθμό στίχων στούς 4782 ἢ 4784 ἀλλά τό Ἀσματικό Ψαλτήριο τό ὁποῖο χωρίζεται σέ συνολικά 76 Ἀντίφωνα (8 σταθερά τοῦ ἑσπερινοῦ καί τοῦ ὄρθρου - καί 68 ἐναλασσόμενα) μέ συνολικό ἀριθμό στίχων στούς 2542. Βλ. Oliver Strunk, “The Byzantine Office at Hagia Sophia”, *Dumbarton Oaks Papers* 9-10 (1956) 177-202. Miguel Arranz, “La liturgie des heures selon l’ancien Euchologe byzantine”, *Studia Anselmiana* 68 (1979) 1-19. Κοσμάς Γεωργίου, «Ἡ Ἑβδομαδιαία Ἀντιφωνική Κατανομή τῶν Ψαλμῶν καί τῶν Ὁρῶν εἰς τάς Ἀσματικές Ἀκολουθίας Ἑσπερινοῦ καί Ὁρθρου» Διατριβή (Ρώμη, 1976).
37. Για τίς εὐχές αὐτές βλ. τήν μελέτη τοῦ Miguel Arranz, “Les prières presbytérales des Petites Heures dans l’ancien Euchologe byzantine”, *Orientalia Christiana Periodica* 39 (1973) 29-82.
38. Beneševiač, *Taktikon* 23.
39. Parpulov, *Towards a History of Byzantine Psalters*, 298.
40. Lutzka, *Die Kleinen Horen* 117.
41. Για τό κείμενο βλ. PG Migne 99:1708. Περί τῆς Ὑποτυπώσεως βλ. John Thomas και Angela Constantinides Hero (ἔπ.), *Byzantine Monastic Foundation Documents* (Washington DC: Dumbarton Oaks Research Library and Collection, 2000) 1:84ff.
42. Dmitrievsky, A. *Opisanie liturgicheskikh rykopisei* volume 1 (Kiev, 1985) 248. Περί τῆς Διατυπώσεως καί τῆς σχέσης της μέ τήν Ὑποτύπωση βλ. *Byzantine Monastic Foundation Documents* 1:205ff.
43. Ὁρολόγιον τό Μέγα 95.
44. PG Migne 160: 1163-1194.
45. Ἐξήγησις 1181.
46. Ἐξήγησις 1181.
47. Ἐξήγησις 1181.
48. Ἐξήγησις 1184.
49. PG Minge 65:229.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πνευματική ζωὴ κλήρου καὶ λαοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τριῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου (Ματθ. 4, 1-11)

*Τοῦ Χρήστου Καρακόλη,
Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

(Εἰσήγηση στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας,
I. Μονὴ Πεντέλης, 16.6.2011)

I. Εἰσαγωγικά

Οἱ πειρασμοὶ τοῦ Κυρίου στὴν ἔρημο μετὰ τὴ βάπτισή του ἀπὸ τὸν Ἰωάννη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς δημόσιας δράσης του ἀναφέρονται καὶ στὰ τρία συνοπτικὰ Εὐαγγέλια. Ἀρχαιότερη ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἀναφορὰ τοῦ Μάρκου¹, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς «ἐκβάλλεται» ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν ἔρημο (1,12), ὅπου παραμένει ἐπὶ σαράντα ἡμέρες πειραζόμενος ἀπὸ τὸν σατανᾶ, ζώντας μαζὶ μὲ τὰ θηρία καὶ διακονούμενος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους (1,13). Ἡ διήγηση τοῦ Ματθαίου (4,1-11) ἐπεκτείνει τὴ συνοπτικὴ αὐτὴν ἀναφορὰ τοῦ Μάρκου, ἐνῶ συγχρόνως φαίνεται ἀρχαιότερη τῆς παράλληλης διήγησης τοῦ Λουκᾶ (4,1-13)². Ὡς ἐκ τούτου, θὰ περιοριστοῦμε στή, γνωστότερη ἄλλωστε καὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση, διήγηση τοῦ Ματθαίου³.

Σημειώνουμε προκαταρκτικὰ ὅτι ἡ παρούσα εἰσήγηση ἔχει ἐρμηνευτικὸ, καὶ ὄχι ποιμαντικὸ χαρακτῆρα καὶ προσανατολισμό. Ἡ ἔμφαση λοιπὸν στὴν πραγμάτευση τοῦ θέματος τίθεται στὴν ἐρμηνευτικὴ ἀνάλυση τῆς διηγήσεως τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου σχετικὰ μὲ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Κυρίου. Στὰ συμπεράσματα τῆς παρουσίας εἰσηγήσεως θὰ ἀναφερθοῦμε στίς προεκτάσεις πού μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ ἐρμηνεία τῆς περικοπῆς αὐτῆς γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν⁴.

Ἡ μέθοδός μας δὲν συνίσταται στὴ σωρευτικὴ παράθεση πατερικῶν χωρίων, πού μπορεῖ δυνητικὰ νὰ ἀποβεῖ στειρὰ, ὅταν τὰ χωρία αὐτὰ δὲν συσχετίζονται οὐσιαστικὰ μὲ τὴ σύγχρονή μας ἐποχή. Προτείνουμε μία ἐρμηνεία τῆς περικοπῆς πού σέβεται τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου τοῦ κατὰ Ματ-

θαῖον Εὐαγγελίου καὶ ἀποσκοπεῖ στό νὰ ἐκφράσει τὸ πατερικὸ ὀρθόδοξο πνεῦμα μὲ σύγχρονη θεολογικὴ ὀρολογία, παραπέμποντας βέβαια συγχρόνως, ὅπου αὐτὸ εἶναι βοηθητικὸ, σὲ σχετικὰ πατερικὰ κείμενα.

II. Ἡ συνάφεια τῆς περικοπῆς

Ἡ διήγηση τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου γιὰ τοὺς τρεῖς πειρασμοὺς τοῦ Ἰησοῦ στὴν ἔρημο (4,1-11) παρατίθεται ἀμέσως μετὰ τὴ διήγηση τῆς βαπτίσεώς του ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη (3,13-17). Ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐκδηλώνει τὸν τεράστιο σεβασμὸ του πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ λέγοντας ὅτι κανονικὰ ὁ ἴδιος θὰ ἔπρεπε νὰ βαπτισθεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐξερχόμενος ἀμέσως μετὰ τὴ βάπτισή του ἀπὸ τὸ ὕδωρ (3,16) ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ὄντως ἀναμάρτητος, ἀφοῦ πιθανῶς ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι βαπτιζόμενοι παρέμεναν μέσα στό νερό, ἐνὸς ἑξαγορευόνταν τίς ἁμαρτίες τους (3,6· πρβλ. Μκ. 1,5)⁵. Τὸ ἄνοιγμα τῶν οὐρανῶν (3,16α) σηματοδοτεῖ τὴν ἐπανάρξιν τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ οὐράνιας καὶ ἐπίγειας σφαίρας, μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων⁶. Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ τὴ μορφή περιστεριοῦ (ὥστε νὰ εἶναι αἰσθητὸ καὶ ὄρατό) ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὸν Ἰησοῦ (3,16β)⁷ δείχνει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς φορέας καὶ χορηγὸς τοῦ Πνεύματος ἐπὶ τῆς γῆς⁸. Τέλος, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καθιστᾶ γνωστὸ σὲ ὅλους τοὺς παρισταμένους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀγαπητὸς Υἱὸς του, στὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος ἔχει εὐαρεσθηθεῖ (3,17)⁹.

Ἡ διήγηση τῶν πειρασμῶν τοῦ Ἰησοῦ συνδέεται ἀφηγηματικὰ μὲ τὴ συγκεκριμένη περικοπὴ καὶ τὴν ἀξιοποιεῖ θεολογικὰ: Ἀμέσως μετὰ τὴ βάπτισή

του ὁ Ἰησοῦς ὁδηγεῖται στήν ἔρημο ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ ἀποκλειστικός ἐν τῷ κόσμῳ φορέας, προκειμένου νά πειρασθεῖ ἀπό τόν διάβολο. Ἔτσι τήν οὐράνια φωνή τοῦ Θεοῦ διαδέχεται ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν ὑποχθόνιο διάβολο. Ἀντίστοιχα, τήν ἐπιβεβαίωση ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱός του ἀκολουθεῖ ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ διαβόλου. Τέλος, τό δέος πού νιώθει ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ ἀντικαθίσταται ἀπό τήν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ πειρασμική προσβολή τοῦ διαβόλου.

Γιά πρώτη φορά στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται ρητά ὁ διάβολος στήν περικοπή τῶν τριῶν πειρασμῶν¹⁰. Βέβαια ἤδη ὡς βρέφος ὁ Ἰησοῦς ἀντιμετωπίζει κινδύνους καί δοκιμασίες (2,13-15.20-23). Ὅσο ἔδῳ εἶναι ἡ μόνη φορά πού παρουσιάζεται στό Εὐαγγέλιο μιά προσωπική ἀναμέτρησή του μέ τόν διάβολο¹¹. Μετά ἀπό αὐτήν τήν ἀρχική καί ἀνεπιτυχή ἀπόπειρα τοῦ διαβόλου νά «πειράξει» τόν Ἰησοῦ ὁ διάβολος ἔχει πλέον, σέ προσωπικό ἐπίπεδο, κατατροπωθεῖ ὀριστικά. Τά δαιμόνια στό Mt. δέν προβάλλουν καμία ἀντίσταση ἀπέναντι στόν Ἰησοῦ, ὅταν τά ἐκβάλλει ἀπό τούς δαιμονισμένους¹², ἐνῶ στή διήγηση τοῦ Πάθους ἀπουσιάζει ὁποιαδήποτε ρητή ἀναφορά στόν ρόλο τοῦ διαβόλου¹³.

Εἶναι ιδιαίτερα σημαντικό τό ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁδηγεῖται στήν ἔρημο, ἡ ὁποία σύμφωνα μέ τή βιβλική σκέψη εἶναι ἐκ τῶν κατ' ἐξοχήν τόπων κατοικίας τοῦ διαβόλου¹⁴. Σέ συμβολικό ἐπίπεδο λοιπόν ὁ Ἰησοῦς πορεύεται πρὸς τήν ἔρημο, προκειμένου νά νικήσει τόν διάβολο, τρόπον τινά, ἐντός τῆς ἴδιας του τῆς οἰκίας. Εἶναι ἐπίσης σημαντικό τό ὅτι ὁ Ἰησοῦς «ἀνάγεται», ὅπως λέει τό κείμενο, στήν ἔρημο ἀπό τό «Πνεῦμα» (4,1). Ἐπομένως ἡ μετάβαση τοῦ Ἰησοῦ στήν ἔρημο ἀποτελεῖ πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν ὁποῖο ἐκπορεύεται τό Πνεῦμα σύμφωνα καί μέ τήν προηγηθεῖσα Θεοφάνεια (3,16)¹⁵. Ὁ Θεός-Πατήρ εἶναι ἐπίσης παρών κατά τή διάρκεια τῶν πειρασμῶν, ἔστω καί ἂν ἡ παρουσία του δέν ἀναφέρεται ρητῶς στή σχετική διήγηση. Οἱ πειρασμοί ἐντάσσονται στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐκείνος εἶναι πού ὄχι μόνο ὁδηγεῖ μέ τό Πνεῦμα του τόν Ἰησοῦ στήν ἔρημο, ἀλλά καί ἐπιτρέπει στόν διάβολο νά τόν ὑποβάλει σέ πειρασμούς¹⁶. Τό ὅτι ὁ Θεός εἶναι διαρκῶς παρών κατά τή διάρκεια τῶν

πειρασμῶν προκύπτει καί ἀπό τό τέλος τῆς περικοπῆς, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο μετά τόν τρίτο πειρασμό παρουσιάζονται ἄγγελοι πού διακονοῦν τόν Ἰησοῦ (4,11). Οἱ ἄγγελοι στή Βίβλο, καί εἰδικά στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, ἀποστέλλονται πάντοτε ἀπό τόν Θεό μέ συγκεκριμένη ἀποστολή στόν κόσμο, προκειμένου νά ὑλοποιήσουν τήν παρέμβασή του στά τεκταινόμενα¹⁷. Μάλιστα ἡ παρουσία τῶν ἀγγέλων ὡς ἐκπροσώπων τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὑποδηλώνει τήν πραγματική παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἐνίοτε δέ ταυτίζεται ἀπολύτως μέ αὐτήν¹⁸.

Σύμφωνα μέ τά παραπάνω καί τά τρία θεῖα πρόσωπα εἶναι παρόντα ὄχι μόνο στήν περικοπή τῆς βαπτίσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά καί στήν ἀκολουθοῦσα περικοπή τῶν τριῶν πειρασμῶν, στήν ὁποία τό ἐκπορευόμενο ἀπό τόν Θεό-Πατέρα Πνεῦμα ὁδηγεῖ τόν Ἰησοῦ, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, στήν ἔρημο, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός-Πατήρ εἶναι πού ἀποστέλλει στό τέλος τῆς περικοπῆς τούς ἀγγέλους του, προκειμένου νά τόν διακονήσουν¹⁹.

Σημειωτέον ἔδῳ ὅτι μπορεῖ μέν στή συγκεκριμένη περικοπή ὁ διάβολος νά νικάται ἀπό τόν Ἰησοῦ σέ προσωπικό ἐπίπεδο, δέν παύει ὅμως νά καθίσταται αἰσθητή ἡ παρουσία του μέσῳ ἄλλων προσώπων καί γεγονότων σέ ὅλη τήν ἀφήγηση τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, μέ ἀποκορύφωμα τή σταύρωσή του. Ἡ φράση τῶν Ἰουδαίων «εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπό τοῦ σταυροῦ» (27,40· βλ. καί 39-44) ἐπαναλαμβάνει τή διατύπωση τῶν δύο πρώτων πειρασμῶν: «εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, ...» (4,3.6). Ἀκόμη καί ὁ κορυφαῖος μαθητής Πέτρος, ἐπί τῆς ὁμολογίας τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰησοῦς διακηρύττει ὅτι θά θεμελιώσει τήν Ἐκκλησία του (16,18-19), ὑποβάλλει τόν Ἰησοῦ, χωρίς νά τό συνειδητοποιεῖ, στόν πειρασμό τῆς ἀποφυγῆς τοῦ ἐπερχόμενου Πάθους (16,22), μέ ἀποτέλεσμα νά ἀκούσει ἀπό αὐτόν τήν ὀξύτατη ἐπίπληξη: «ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ! σκάνδαλον εἶ ἐμοῦ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τὰ τῶν ἀνθρώπων» (16,23). Ἀλλά καί οἱ θεωρούμενοι ὡς εὐσεβεῖς, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι (πβλ. 23,13 ἔξ.), καθὼς ἐπίσης καί οἱ ἱερεῖς Σαδδουκαῖοι, ζητοῦν ἀπό τόν Ἰησοῦ νά τοῦς δεῖξει κάποιο σημεῖο, νά τελέσει κάποιο θαῦμα (12,38· 16,1· 27,41-42), ἀντιστοίχως πρὸς τούς πρώτους δύο διαβολικούς πειρασμούς στήν ἔρημο (4,3.6). Πέρα τῶν σημαντικῶν αὐτῶν

σταθμών στην αφήγηση του πρώτου Ευαγγελίου, καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του ὁ Ἰησοῦς ἀντιμετωπίζει τόν πειρασμό τῆς ἀμφισβήτησης τῆς θείας προέλευσης καί ἐξουσίας του, σέ κάποιον βαθμό ἀκόμη καί ἀπό τούς ἴδιους τούς μαθητές του²⁰. Ἐξάλλου, στή Γεθσημανή ἀπεικονίζεται ἀφηγηματικά ἡ ἐκ μέρους του ἀντιμετώπιση τοῦ κορυφαίου πειρασμοῦ, νά ἀποφύγει δηλαδή τό νά πιεῖ τό πικρό ποτήρι τοῦ Πάθους καί τοῦ θανάτου (26,39.42.44). Τελικά, ἐκουσίως παραδίδει ἑαυτόν στό Πάθος, ἐνῶ μπορεῖ νά τό ἀποφύγει ὄντας ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Κατά τή σύλληψή του ἀναφέρει μάλιστα ὅτι, ἂν ἤθελε, θά μπορούσε νά ζητήσῃ ἀπό τόν Πατέρα του νά θέσῃ στή διάθεσή του περισσότερες ἀπό δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων πρὸς ὑπεράσπισή του (26,53).

III. Ἐρμηνευτική προσέγγιση

Στόν πρῶτο πειρασμό ὁ Ἰησοῦς καλεῖται νά μετατρέψει τίς πέτρες πού βρίσκονται γύρω του σέ ἄρτους, προκειμένου νά λάβει τροφή μετά νηστεία σαράντα ἡμερῶν (4,3). Ἡ κατανάλωση τροφῆς κατόπιν νηστείας δέν εἶναι ἀσφαλῶς μεμπτή, ἀλλά ἀντίθετα ἀποτελεῖ στοιχειώδη ἀνθρώπινη ἀνάγκη πρὸς ἐπιβίωση. Γενικά στήν Ἁγία Γραφή ἡ τροφή κατανοεῖται ὡς δωρεά τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ἀφθονία τῆς ὡς ἔνδειξη ἰδιαίτερης ἄνωθεν εὐλογίας²¹. Ὡστόσο ὁ διάβολος συνδέει ἐν προκειμένῳ τή λήψη τροφῆς μέ τήν τέλεση σημείου ἐπιδιώκοντας νά παρασύρει τόν Ἰησοῦ στό νά ἐνεργήσῃ σύμφωνα μέ αὐτό πού ὁ ἴδιος τοῦ ὑπαγορεύει. Αὐτό πού ἀπορρίπτει ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι, φυσικά, ἡ κατανάλωση ἄρτου, ἀλλά ἡ θαυματουργία καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαβόλου καί ἀποκλειστικά πρὸς ἴδιον ὄφελος²². Ἐάν ὁ Ἰησοῦς δεχόταν νά θαυματουργήσῃ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαβόλου, προκειμένου νά ἀποδείξει ὅτι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τότε θά ἀναγνώριζε τόν διάβολο ὡς κριτή τῆς Θείας του προέλευσης καί ιδιότητας, τήν ὁποία μόλις στήν προηγούμενη διήγηση ἐπιβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός-Πατήρ (3,17)²³. Τό ὅτι βέβαια ὁ Ἰησοῦς ἔχει τή δύναμη νά πραγματοποιήσῃ τό συγκεκριμένο θαῦμα, καί μάλιστα σέ πολύ μεγαλύτερη κλίμακα, καί ἄρα μέ πολύ πιό ἐντυπωσιακό τρόπο, φαίνεται ἀπό τούς δύο πολλαπλασιασμούς τῶν ἄρτων πού παραδίδει τό κατά Ματθαῖον Ευαγγέλιο (14,15-21· 15,29-39).

Στόν δεύτερο πειρασμό ὁ διάβολος καλεῖ τόν Ἰησοῦ νά ἀποδείξει ὅτι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πέφτοντας ἀπό τήν ἄκρη τῆς σκεπῆς τοῦ Ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων²⁴ καί παραμένοντας ἄθικτος (4,5-6). Ὅπως προηγουμένως, ἔτσι καί ἐδῶ ὁ διάβολος ἐπιδιώκει νά τόν ἀναγνωρίσει ὁ Ἰησοῦς ὡς κριτή τῆς υἰότητάς του σέ σχέση μέ τόν Θεό. Καί ἐδῶ ἐπίσης δέν εἶναι καταρχάς μεμπτή ἡ ἐλπίδα στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ σέ περίπτωση κινδύνου. Ὡστόσο ἐν προκειμένῳ ὁ διάβολος προτρέπει τόν Ἰησοῦ νά ἐκβιάσῃ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ μέ τό νά θέσῃ ὁ ἴδιος ἐκουσίως σέ κίνδυνο τή ζωή του, καί μάλιστα χωρίς προφανή λόγο. Μάλιστα στό πλαίσιο τοῦ συγκεκριμένου πειρασμοῦ ὁ διάβολος χρησιμοποιεῖ ἐπιπρόσθετα καί ἓνα χωρίο ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, προκειμένου νά ἐμφανίσῃ τήν πρόκλησή του ὡς θεάρεστη: «γέγραπται γάρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σου καί ἐπὶ χειρῶν ἄροῦσι σέ, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τόν πόδα σου» (Ψ. 90,11 Ο'). Βέβαια ὁ ἴδιος αὐτός ψαλμός πού ἐπικαλεῖται ὁ διάβολος, ἀναφέρεται στή νίκη τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (ἢ τοῦ Μεσσία, ἐφόσον ἐρμηνευθεῖ μεσσιανικά)²⁵ ἐπὶ τοῦ διαβόλου: «οὐ φοβηθήσῃ ... ἀπὸ συμπτώματος καί δαιμονίου μεσημβρινοῦ» (90,5-6) καί στή συνέχεια: «ἐπ' ἀσπίδα καί βασιλίσκον ἐπιβήσῃ καί καταπατήσῃς λέοντα καί δράκοντα» (90,13). Ὁ διάβολος ἀπομονώνει τό χωρίο ἀπό τή συνάφειά του ἀποσιωπώντας ὅτι σύμφωνα μέ τόν ψαλμό 90 αὐτός ὁ ἴδιος ἀποτελεῖ τόν κατεξοχὴν κίνδυνο ἀπό τόν ὁποῖο ὁ Θεός προστατεύει τόν ἀνθρώπο του²⁶. Πιθανῶς ὁ συγκεκριμένος πειρασμός ἐνέχει καί τή διάσταση τῆς ἐπίδειξης τῆς δύναμης τοῦ Ἰησοῦ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, καθότι ὁ διάβολος δέν μεταφέρει τόν Ἰησοῦ σέ ἓνα ὁποιοδήποτε ὑψηλό μέρος, ἀλλά εἰδικά στό περὺνιο τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε τό κατεξοχὴν σημεῖο συγκέντρωσης τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ἰησοῦς προκαλεῖται λοιπόν νά ἐπιδείξῃ τή δύναμή του, ὄχι μέ κίνητρο τόν οἶκτο, τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν χειμαζόμενο ἀνθρώπο, ἀλλά γιά νά αὐτοπροβληθεῖ στό πιό πολυσύχναστο μέρος τῆς Παλαιστίνης, νά ἐντυπωσιάσῃ καί νά ἀποκτήσῃ ὀπαδούς κατά τήν ἔναρξη μάλιστα τῆς δημόσιας δράσης του²⁷. Ὡστόσο ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὑπερβαίνει καί αὐτόν τόν πειρασμό ἀπαντώντας μέ ἄλλο ἀγιογραφικό χωρίο (Δευτ. 6,16· πβλ. Ψ. 77,18 Ο') ὅτι δέν πρέπει νά

βάζει κανείς σε δοκιμασία τήν αγαπώσα φροντίδα του Θεού (4,7)²⁸.

Ακόμη και ο τρίτος πειρασμός δεν είναι ευθύς εξ αρχής απορριπτέος ως προς τό περιεχόμενό του. Η έξουσία δεν είναι μεμπτή καθεαυτήν, ιδίως εάν ασκείται με σοφία και σύνεση. Έν προκειμένω τό πρόβλημα συνίσταται στήν προέλευσή της και στόν τρόπο μέ τόν όποιο αποκτάται. Στο σημείο αυτό ο διάβολος προδίδει πλήρως τίς πραγματικές του προθέσεις. Στην πραγματικότητα δεν επιδιώκει νά πειστέι ότι ο Ίησοῦς εἶναι ο Υἱός του Θεοῦ. Έτσι δεν επαναλαμβάνει τή στερεότυπη φράση τῶν δύο πρώτων πειρασμῶν: «εἰ Υἱός εἶ του Θεοῦ, ...» οὔτε χρησιμοποιεἶ κάποιο χωρίο ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, γιά νά προσδώσει φαινομενικά θεάρεστη μορφή στόν πειρασμό. Ἀληθινός σκοπός του εἶναι νά καθυποτάξει τόν Ίησοῦ προσφέροντάς του τό δέλεαρ τῆς παγκόσμιας ἐξουσίας, μιᾶς ἐξουσίας ὅμως πού στήν πραγματικότητα δεν του ἀνήκει, ἀφοῦ τήν ἔχει σφετεριστέι ἀπό τόν Θεό. Οἱ βασιλεῖες του κόσμου πού ο διάβολος δείχνει στόν Ίησοῦ ἀποτελοῦν μέρος τῆς δημιουργίας και ἐπομένως τῆς ἐπικράτειας του Θεοῦ²⁹. Ο Ίησοῦς λοιπόν δεν μπορεἶ νά δεχθεἶ ως δῶρο τίς βασιλεῖες του κόσμου ἀπό τόν διάβολο, ὅχι μόνο γιατί ἤδη του ἀνήκουν, ἀφοῦ ἀνήκουν στόν Πατέρα του, ἀλλά και διότι, ἂν και ἔχουν ἀποσκιρτήσῃ λόγω τῆς πτώσεως, θά ἐπανυπαχθοῦν στήν ἐξουσία του, μέ τρόπο ὅμως διαφορετικό ἀπό αὐτόν πού ὑποδεικνύει ο διάβολος. Αυτό ἀκριβῶς συμβαίνει στό τέλος του Εὐαγγελίου, ὅταν ο ἀναστάς Ίησοῦς διακηρύττει στούς μαθητές του: «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς» (28,18). Ο Ίησοῦς εἶναι ο ἕνας και μοναδικός Υἱός του Θεοῦ και συνεπῶς βρῖσκεται σέ πλήρη ἐνότητα μέ τόν Θεό-Πατέρα³⁰. Ἀλλά και ὡς ἀληθινός ἄνθρωπος δεν μπορεἶ παρά νά προσκυνεἶ μόνον τόν Θεό, και ἀσφαλῶς ὄχι τόν διάβολο³¹.

IV. Ἐρμηνευτικά συμπεράσματα

Στήν ἀλληλουχία τῶν τριῶν πειρασμῶν εἶναι ἐμφανής μιᾶ κλιμάκωσή τους. Ἐνῶ ἀπό τή μία πλευρά αὐξάνεται ἡ δυναμική τους, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, σταδιακά καταπίπτουν τά ὅποια προκαλύμματα του διαβόλου και καθίσταται σαφέστερη ἡ πραγματική τους φύση. Συγκεκριμένα στόν πρώτο πειρασμό ο διάβολος χρησιμοποιεἶ τίς

ὑπάρχουσες συνθήκες, δηλαδή τό γεγονός ότι ο Ίησοῦς βρῖσκεται στήν ἔρημο μόνος του και πεινασμένος μετά τεσσαρακονθήμερη νηστεία. Έτσι ἀπλῶς συνομιλεἶ μέ τόν Ίησοῦ, χωρίς καμία περαιτέρω παρέμβαση. Στόν δεύτερο πειρασμό ο ἴδιος ο διάβολος δημιουργεἶ συνθήκες πειρασμοῦ μεταφέροντας τόν Ίησοῦ στό «περύγιον» του Ναοῦ. Ἐδῶ δεν χρησιμοποιεἶ ὡς πρόφαση κάποια ὑπαρκτή ἀνάγκη του Ίησοῦ, ἀλλά τήν ὑποτιθέμενη ἐξυτηρέτηση τῆς ἀποστολῆς του: τό νά πιστεύσει σέ αὐτόν ο εὐσεβής λαός του Ἰσραήλ, του ὁποίου ἕνα ἀντιπροσωπευτικό τμήμα παρευρίσκει στόν χῶρο του Ναοῦ, βλέποντας ἕνα πρωτοφανές και τεράστιο σημεἶο του. Και στόν τρίτο κατά σειρά πειρασμό ο διάβολος δημιουργεἶ τίς κατάλληλες συνθήκες μεταφέροντας τόν Ίησοῦ σέ ἕνα πολύ ὑψηλό ὄρος. Ο πειρασμός αὐτός ἔχει ὡς ἀντικείμενό του τήν ἐκ μέρους του Ίησοῦ ἀνάληψη τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας, και ἄρα τρόπον τινά τήν ἐπίτευξη του τελικοῦ στόχου τῆς ἐπίγειας παρουσίας του (πρβλ. 28,18). Ο διάβολος δεν προκαλεἶ πλέον τόν Ίησοῦ νά ἀποδείξει ότι ὄντως εἶναι Υἱός του Θεοῦ, ἀλλά τόν προτρέπει εὐθέως νά ἀναγνωρίσει τόν ἴδιο ὡς κύριό του ἀρνούμενος τόν Θεό και διεκδικώντας ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό του ὅσα ἀνήκουν στόν Θεό.

Σύμφωνα μέ τή μαρτυρία του κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου ο Ίησοῦς Χριστός μετά τήν Ἀνάστασή του ὀνομάζει τούς μαθητές ἀδελφούς του (28,10). Αυτό σημαίνει ότι οἱ μαθητές του καθίστανται και οἱ ἴδιοι –κατά χάριν– παιδιά του Θεοῦ (πρβλ. 5,9). Ἐφόσον ὅμως οἱ μαθητές, και κατά προέκτασιν ὅλοι οἱ πιστοί, εἶναι ἀδελφοί του Ίησοῦ και τέκνα του Θεοῦ (πρβλ. και 12,50), οἱ πειρασμοί του Ίησοῦ εἶναι τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν και δικῶν τους πειρασμοί, ἐνῶ ο τρόπος ἀντιμετώπισής τους ἀπό τόν Ίησοῦ καθίσταται γι αὐτούς παράδειγμα πρὸς μίμηση³².

Ο Ίησοῦς δεν περιορίζεται ἀπλῶς στό νά ἀπορρίψει τούς πειρασμούς πού προέρχονται ἀπό τόν διάβολο. Στή συνέχεια του Εὐαγγελίου μετουσιῶνεται τά ἀντικείμενα τῶν πειρασμῶν σέ θετικές δράσεις παραμένοντας ἀδιάλειπτα σέ σχέση ὑπακοῆς και ἐνότητας μέ τόν Πατέρα του, και ἐνεργώντας πάντοτε μέ ἀπόλυτη ἀνιδιοτέλεια και ἀγάπη πρὸς τούς ἀνθρώπους. Αὐτός εἶναι και ο ὀρθός τρόπος ἀπόδειξης ότι ο Ίησοῦς ὄντως εἶναι ο Υἱός του

Θεοῦ πού ἀναφέρεται στόν Θεό, τηρεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐνεργεῖ πάντοτε σέ ἐνότητα μέ τόν Θεό. Ἔτσι ἀναφορικά πρός τόν πρῶτο πειρασμό ὁ Ἰησοῦς προσφέρει σέ δύο περιπτώσεις ἄρτο σέ χιλιάδες ἀνθρώπων, περισσότερο καί ἀπό ὅσο χρειάζονται, γιά νά χορτάσουν (14,15-21· 15,29-39). Καί στίς δύο αὐτές περιπτώσεις δέν θαυματουργεῖ, προκειμένου νά ἱκανοποιήσει κάποια δική του προσωπική ἀνάγκη, ἀλλά γιά νά προσφέρει τροφή στόν λαό. Ἐξάλλου δέν μετατρέπει τούς λίθους σέ ἄρτο, ἀλλά πολλαπλασιάζει τόν ἤδη ὑπάρχοντα ἄρτο. Δέν προβαίνει δηλαδή σέ κάποια ἐνέργεια μαγικοῦ χαρακτήρα³³, ἀλλά δρᾷ ὅπως ἀκριβῶς ὁ Θεός διά τῶν προφητῶν του σύμφωνα μέ τή μαρτυρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης³⁴. Ἀναφορικά πρός τόν δεύτερο πειρασμό σημειώνουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει στόν Ναό πρὶν ἀπό τό Πάθος, διενεργεῖ θαύματα καί κηρύττει στούς ἐκεῖ παριστάμενους Ἰουδαίους (21,1-25,46). Τά θαύματά του αὐτά ὅμως δέν ἀποσκοποῦν στόν ἐντυπωσιασμό, ἀλλά ἔχουν ὡς ἀποκλειστικό τους κίνητρο τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη πρός τούς ἀνθρώπους (21,14). Διά τῆς παρουσίας καί τῆς δράσης του στή Ἱεροσόλυμα καί εἰδικά πέριξ καί ἐντός τοῦ χώρου τοῦ Ναοῦ³⁵ καλεῖ τούς Ἰουδαίους στήν πίστη, ἐνῶ συγχρόνως ἀποκαλύπτει τήν ὑποκρισία τῶν ἡγετῶν τους καλώντας τους νά ἀναθεωρήσουν τήν ἠθική τους συμπεριφορά καί νά εὐθυγραμμιστοῦν πρός τά ἐπερχόμενα ἔσχατα. Ὁ Ἰησοῦς λοιπόν δέν ἐνδιαφέρεται νά δημιουργήσει ἐντυπώσεις, ἀλλά νά ὀδηγήσει κάθε ἀνθρώπο πού συναντᾷ σέ ριζική ἀλλαγὴ τρόπου σκέψης καί ζωῆς. Τέλος, ἀναφορικά πρός τόν τρίτο πειρασμό, ὁ Ἰησοῦς λαμβάνει στήν κατακλιθεῖσα τῆς ἀφήγησης τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἐξουσία πολύ μεγαλύτερη ἀπό αὐτήν πού εἶχε προτείνει νά τοῦ χορηγήσει ὁ διάβολος, ἐφόσον ὁ Ἰησοῦς θά τόν προσκυνοῦσε. Συγκεκριμένα ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς διακηρύττει στούς μαθητές του: «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς» (28,18). Βάσει τοῦ ἀγιογραφικοῦ ἀξιώματος «Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις» (4,10) σέ συνδυασμό μέ τό ὅτι οἱ μαθητές προσκυνοῦν τόν Ἰησοῦ (28,17) προκύπτει ἀβίαστα ἢ ἐκ μέρους τους ἀναγνώριση καί ἔμπρακτη ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς θεότητάς του³⁶. Σύμφωνα μέ τόν ἀναφερθέντα στ. 28,18 λοιπόν ὁ Ἰησοῦς δέν ἔχει ἐξουσία μόνον ἐπὶ τῶν βασιλειῶν τῆς γῆς, ἀλλά καί ἐπὶ

τῆς «βασιλείας τῶν οὐρανῶν»³⁷. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἐξουσία του δέν μπορεῖ νά ἔχει ὅποιαδήποτε σχέση μέ τόν διάβολο, ἀφοῦ σέ αὐτήν τήν περίπτωση θά περιοριζόταν στόν παρόντα κόσμος, ἀλλά ἀντίθετα θεϊκή προέλευση, ἀφοῦ περιλαμβάνει τή γῆ ὡς τόν χῶρο τῆς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων, καί τόν οὐρανό ὡς τόν χῶρο τῆς κατοικίας τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀγγέλων του.

V. Ἐπιλογικές σκέψεις

Κληρικοί καί λαϊκοί ἀπαρτίζουν ἀπό κοινοῦ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μπορεῖ νά ἀσκοῦν διαφορετικό ἔργο, ἀμφότεροι ὅμως εἶναι ἀπαραίτητοι γιά τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀπαραίτητα εἶναι ὅλα ἀνεξαιρέτως τά μέλη γιά τή λειτουργία τοῦ σώματος (βλ. Α΄ Κορ. 12,12-27). Ἐπομένως λόγω ἀκριβῶς τῆς διαφορετικῆς θέσης καί λειτουργίας κληρικῶν καί λαϊκῶν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας οἱ πειρασμοί τους μπορεῖ σέ κάποιο βαθμό νά διαφοροποιοῦνται μεταξύ τους, τό ὑπόβαθρό τους ὅμως εἶναι κοινό. Ὁ σατανικός πειρασμός (α) τῆς ἄμεσης κάλυψης τῶν ἀτομικῶν ἀναγκῶν ὑπό τήν πρόφαση τῆς ἀνάγκης γιά ἐπιβίωση, (β) τῆς δημόσιας ἐπίδειξης ὡς αὐτοεπιβεβαιωτικῆς πράξης, καί (γ) τοῦ σφετερισμοῦ τῆς ἐξουσίας πού δέν μᾶς ἀνήκει ἢ τῆς κατάχρησης τῆς τυχόν ἐξουσίας πού ἤδη κατέχουμε, δέν ἐξαιρεῖ οὔτε τούς λαϊκούς οὔτε τούς κληρικούς. Θά μπορούσαμε ἀσφαλῶς νά ποῦμε ὅτι οἱ κληρικοί βρῖσκονται στήν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ πολέμου. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τους εἶναι ἀφιερωμένη στόν Θεό καί στήν Ἐκκλησία, κάθε πειρασμός πού δέχονται σχετίζεται ἄμεσα μέ αὐτήν τήν πραγματικότητα. Ὅμως αὐτό ἰσχύει τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν καί γιά τούς λαϊκούς, ἀφοῦ κάθε πειρασμός τους σχετίζεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα μέ τή χριστιανική τους ιδιότητα. Ἀκόμη καί ἂν οἱ πειρασμοί τῶν λαϊκῶν δέν ἔχουν εὐρὴ ἀντίκτυπο στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν ἐπηρεάζουν τή λειτουργία του, στόν βαθμό μάλιστα πού οἱ πειραζόμενοι ὑποκύπτουν σέ αὐτούς.

Βάσει τῶν παραπάνω διατυπώνουμε συμπερασματικά ὀρισμένες σκέψεις σχετικά μέ τή σημασία τοῦ θέματός μας γιά τήν Ὁρθόδοξη πνευματική ζωή κλήρου καί λαοῦ ὡς ἀφορμὴ γιά περαιτέρω συζήτηση καί προβληματισμό.

1) Ἐάν ὁ ἴδιος ὁ ἀναμάρτητος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἀντιμετώπισε πειρασμούς κατά τήν ἑναρξη τῆς δημόσιας δράσης του, ἀλλά καί καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐπί γῆς παρουσίας του, ἀντίστοιχα καί πιθανῶς πολύ περισσότερο, εἶναι ἀναμενόμενο νά ἀντιμετωπίζουν πειρασμούς οἱ ζῶντες στόν πεπρωκότα κόσμο πιστοῖ του.

2) Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ἐγκαινιάζει τή δημόσια δράση του μέ μιὰ πράξη ἔσχατης ταπεινώσεως, καθότι βαπτίζεται ἀπό τόν ἀσυγκρίτως κατώτερό του Πρόδρομο Ἰωάννη (πρβλ. 3,11.14). Ἡ βάπτισή τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν Ἰωάννη, πού τοποθετεῖται ἀφηγηματικά ἀκριβῶς πρὶν ἀπό τή μετάβασή του στήν ἔρημο καί τήν ἀντιμέτωπιση τῶν τριῶν πειρασμῶν, ὑποδεικνύει στούς πιστούς ὅτι ἡ ταπεινώση ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεση γιά τή νίκη τους ἔναντι τῶν πειρασμῶν.

3) Ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς παραμένει ὄχι μόνο κατά τήν ἀντιμέτωπιση τῶν τριῶν πειρασμῶν, ἀλλά καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς του συμπεριλαμβανομένης κατεξοχῆν καί τῆς πορείας του πρὸς τό Πάθος σταθερά προσανατολισμένος στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο τοποθετεῖ ὑπεράνω τοῦ δικοῦ του θελήματος (πρβλ. 26,39-45). Ἀντίστοιχα, ἐφόσον οἱ πιστοί διατηροῦν πάντοτε τήν ἀναφορά τους πρὸς τόν Θεό καί παραμένουν προσηλωμένοι στήν τήρηση τοῦ θελήματός του, θά εἶναι σέ θέση νά ὑπερβαίνουν τούς ὁποιους πειρασμούς μέ τή δική του δύναμη.

4) Ὁ Ἰησοῦς ὁδηγεῖται στήν ἔρημο ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, προκειμένου νά προετοιμαστῆ γιά τή δημόσια δράση του νηστεύοντας καί ὑπερνικώντας τούς διαβολικούς πειρασμούς. Τά βαπτισμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν λάβει τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο μπορεῖ νά εἶναι καθοδηγητής τους ἀκόμη καί στίς πιό σκοτεινές στιγμές τῆς ζωῆς τους.

5) Ὅπως ἀκριβῶς καί στήν περίπτωση τοῦ Ἰησοῦ, οἱ πειρασμοί τείνουν νά ἐμφανίζονται ὡς δελεαστικές διέξοδοι στά προβλήματα, ὡς ἀπάντηση

στίς ἐπιθυμίες καί ὡς ἄμεση προοπτική κάλυψης τῶν ἀναγκῶν καί ἐκπλήρωσης τῶν στόχων τῶν ἀποδεκτῶν τους, καθίστανται δέ ἀκόμη δελεαστικότεροι, καί ἄρα πιό ἐπικίνδυνοι, ὅταν προέρχονται ἀπό προσφιλή καί ἔμπιστα πρόσωπα ἢ ὅταν χρησιμοποιοῦν ὡς πρόφαση ἕναν φαινομενικά θεάρεστο σκοπό.

6) Ἡ εἰδοποιός διαφορά τῶν πειρασμῶν ἀπό τήν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι ὁδηγοῦν στήν ἐξυπηρέτηση τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος ἀσχέτως συνεπειῶν, στήν ἐνίσχυση τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί στήν αὐτονόμηση ἀπό τόν Θεό. Ἀντίθετα, ἡ τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζεται ἀπό ταπεινώση, ἀναφορικότητα πρὸς τόν Θεό καί ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον.

7) Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρούει σέ λεκτικό ἐπίπεδο καί τούς τρεῖς πειρασμούς χρησιμοποιώντας τόν θεόπνευστο βιβλικό λόγο. Κατά συνέπεια ἡ Ἁγία Γραφή ὡς ἡ αὐθεντική καταγραφή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ καί πρέπει νά ἀποτελεῖ πολύτιμο ὁδηγό τῶν πιστῶν στόν πνευματικό πόλεμο πού διεξάγουν ἔναντι τῶν πειρασμῶν, στό πλαίσιο φυσικά τῆς ἐνεργοῦς μετοχῆς τους στό ἐκκλησιαστικό σῶμα.

8) Ἡ κλιμάκωση τῶν τριῶν πειρασμῶν τοῦ Ἰησοῦ μᾶς διδάσκει ὅτι, ὅταν οἱ πιστοί ὑπερβαίνουν κάποιον πειρασμό, ὑπάρχει τό ἐνδεχόμενο περαιτέρω, ἀκόμη πιό ἰσχυρῆς πειρασμικῆς προσβολῆς τους. Ἡ ὑπέρβαση ἑνός μεμονωμένου πειρασμοῦ ἀποτελεῖ νίκη σέ μιὰ ἐπί μέρους μάχη, ὄχι ὁμως καί συνολικά στόν πνευματικό πόλεμο πού διεξάγουν οἱ πιστοί στήν παρούσα ζωή. Ὅπως λοιπόν ὁ Κύριος κατατρόπωσε ὀριστικά καί ἀμετάκλητα τόν διάβολο διά τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεώς του, ἀντίστοιχα καί ὁ πνευματικός πόλεμος τῶν πιστῶν θά λάβει τέλος κατά τήν ἀποχώρησή τους ἀπό τήν παρούσα ζωή καί τή συνάντησή τους μέ τόν Χριστό στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλ. σχετικά μέ τή χρονική προτεραιότητα τοῦ κατά Μάρκον Εὐαγγελίου σέ σχέση μέ τά ἄλλα Εὐαγγέλια Ἰ. Δ. Καραβιδόπουλου, *Εἰσαγωγή στήν Καινή Διαθήκη* (3η ἐκδ.: Βιβλική Βιβλιοθήκη 1· Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, 2007), 126-128.

2. Βλ. τή σχετική ἀνάλυση τοῦ U. Luz, *Das Evangelium nach Matthäus (Mt 1-7)* (5η ἐκδ.: Evangelisch-Katholischer Kommentar zum Neuen Testament I/1· Düsseldorf/Neukirchen-Vluyn: Benzinger/Neukirchener,

2002), 220, ὁ ὁποῖος σημειώνει ὅτι ὁ Ματθαῖος ἔχει προσλάβει στό κείμενό του σχεδόν ἀναλλοίωτο τό κείμενο τῆς προϋπάρχουσας Πηγῆς τῶν Λογιῶν (Q).

3. Βλ. Ἰ. Παναγόπουλου, *Εἰσαγωγή στήν Καινή Διαθήκη* (Ἀθήνα 1994), 74-75.

4. Ἄλλωστε ἡ συνεργασία μεταξύ τῶν διαφόρων τομέων τῆς Θεολογίας συνίσταται στό νά προσφέρει ὁ κάθε τομέας τή δική του ὀπτική καί ἐν συνεχείᾳ αὐτή νά προσλαμβάνεται καί νά ἀξιοποιεῖται ἀπό τούς ὑπόλοιπους τομεῖς.

5. Βλ. Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ, *Ἐρμηνεία τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου*, PG 129, 172a. Ἡ ἐρμηνευτική αὐτή ἀποψη δέν γίνεται ἀποδεκτή κατά κανόνα στή σύγχρονη ἔρευνα, βλ. ἐνδεικτικά τήν ἀνάλυση τῶν W. D. Davies/D. C. Allison, Jr., *Matthew 1-7* (International Critical Commentary· London: Clark, 1988), 328.

6. Βλ. σχετικά μέ τήν παράσταση αὐτήν ὁ.π., 328-330.

7. Γιά τή συμβολική σημασία τοῦ περιστεριοῦ στόν ἰουδαϊκό κόσμο βλ. Ἰ. Δ. Καραβιδόπουλου, *Τό κατά Μᾶρκον Εὐαγγέλιο* (Ἐρμηνεία Καινῆς Διαθήκης 2· Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, 1988), 62.

8. Πβλ. 3,11· βλ. ἐπίσης τίς σχετικές ἐρμηνεῖες πού παραθέτει ὁ Π. Ν. Τρεμπέλας, *Υπόμνημα εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον* (Ἀθήνα: Ζωή, 1951), 68.

9. Βλ. σχετικά μέ τή σημασία τῆς φωνῆς καί τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ στή συγκεκριμένη περικοπή Δ. Τρακατέλλη (νῦν Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικής), *Ἐξουσία καί Πάθος: Χριστολογικές ἀπόψεις τοῦ κατά Μᾶρκον Εὐαγγελίου* (Ἀθήνα: Δόμος, 1983), 28-29.

10. Πρβλ. 13,39· 25,41 γιά τή χρήση τῆς λέξης «διάβολος», καθώς καί 12,26· 16,23 γιά τή χρήση τῆς λέξης «σατανᾶς» στό Μτ.

11. Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται ἐπανειλημμένως ἀντιμέτωπος μέ τά δαιμόνια πού ἐνοικοῦν σέ ἀνθρώπους ἢ μέ τή γενικότερη ἐπιρροή τοῦ διαβόλου στούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί σέ αὐτούς τούς μαθητές του (βλ. π.χ. 16,23), σέ καμία ὁμως ἄλλη περίπτωση στό συγκεκριμένο Εὐαγγέλιο δέν ἀντιμετωπίζει ἀπ' εὐθείας τόν διάβολο σέ προσωπικό επίπεδο.

12. Βλ. 4,24· 8,16,28-33· 9,32-33· 10,1· 12,22· 15,22· 17,14-18· πρβλ. καί Μκ. 1,23-24· 3,11-12· 5,7-13. Οἱ δαίμονες δέν ἔχουν κἄν τήν ἐξουσία νά ἐπιλέξουν οἱ ἴδιοι τό πού θά ἐγκατασταθοῦν μετά τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τούς ἀνθρώπους, βλ. 8,28-32.

13. Στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἀποκλειστικά ὑπεύθυνοι γιά τή θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ παρουσιάζονται οἱ Ἰουδαῖοι, πού ἀναλαμβάνουν ρητῶς τό βάρος τῆς εὐθύνης ἀκόμη καί γιά τίς ἐπερχόμενες γενεές («τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν», 27,25).

14. Βλ. σχετικά Η. Hill, *The Bible at Cultural Crossroads: From Translation to Communication* (Abingdon: Routledge, 2014), 198.

15. Ὁ οὐρανός ἀποτελεῖ κατά τό βιβλικό κοσμοεἶδωλο τόν τόπο τῆς κατοικίας τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς τό Ἅγιο Πνεῦμα πού κατέρχεται ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ προέρχεται ἀπό τόν Θεό.

16. Τό ὅτι ὁ διάβολος δέν μπορεῖ νά πράξει τίποτε χωρίς νά τοῦ τό ἐπιτρέψει ὁ Θεός φαίνεται ἐμμέσως στήν παράκληση τῶν δαιμονίων πρός τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦ, νά τούς ἐπιτρέψει νά ἐμβοῦν στό κοπάδι τῶν χοίρων, ἀφοῦ ἐξέλθουν ἀπό τόν δαιμονιζόμενο τῶν Γαδαρηνῶν (8,31). Ἐάν αὐτό ἰσχύει γιά τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, ἀντιστοίχως καί κατ' ἐξοχήν πρέπει νά ἰσχύει καί γιά τόν Θεό-Πατέρα (πρβλ. Ἰώβ 1,12).

17. Αὐτό ἄλλωστε λέει καί ὁ ἴδιος ὁ διάβολος στόν Ἰησοῦ κατά τόν δεύτερο πειρασμό (4,6) ἐπικαλούμενος τόν Ψ. 9,11-12. Βλ. 1,20,24· 2,13,19· 28,2,5· πβλ. ἐπίσης 13,39,41,49· 16,27· 18,10· 24,31,36· 25,31· 26,53.

18. Πρβλ. ἐνδεικτικά Γεν. 18,1εξ· 32,25-33. Στή βιβλική σκέψη ὁ ἐξουσιοδοτημένος ἐκπρόσωπος ἔχει ἀκριβῶς τήν ἴδια θέση μέ αὐτόν πού ἐκπροσωπεῖ γιά ὅσο διάστημα διαρκεῖ ἡ ἐκπροσώπηση. Εἰδικότερα σχετικά μέ τόν ἄγγελο στήν Παλαιά Διαθήκη ὡς ἐκπρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί τίς περιπτώσεις ταυτίσεώς του μέ τόν Θεό βλ. Η. D. Preuss, *Old Testament Theology* (1ος τόμος· Louisville: Westminster, 1995), 165-166.

19. Ἐξἄλλου ὑπάρχει ρητή ἀναφορά ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ στόν Θεό-Πατέρα καί στούς τρεῖς πειρασμούς, βάσει τῆς ὁποίας καταδεικνύεται ἡ μόνιμη ἀναφορά του πρός αὐτόν καί κατά προέκταση ἡ ἐνότητά του μαζί του. Ἀντίθετα, εἶναι ἐνδεικτικό ὅτι ὁ διάβολος οὐδέποτε ἀναφέρεται ρητά στόν Θεό, ἀφοῦ ἡ βασική του ἐπιδίωξη εἶναι ἡ τοποθέτηση τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ στή θέση τοῦ Θεοῦ (βλ. κυρίως 4,9-10).

20. Τό μοτίβο αὐτό ἀποτελεῖ ἔμμεση προαναγγελία τοῦ ἐπερχόμενου Πάθους, ἡ ἀποφυγή τοῦ ὁποίου θά ἀποτελέσει τόν τελευταῖο καί κορυφαῖο πειρασμό τοῦ Ἰησοῦ σύμφωνα καί μέ τίς τρεῖς συνοπτικές ἀφηγήσεις. Ἐπί τῆς χρήσεως τοῦ μοτίβου αὐτοῦ στό κατά Μᾶρκον Εὐαγγέλιο, πού ἀποτελεῖ τήν κύρια πηγὴ τοῦ κατά Ματθαῖον σέ ἀφηγηματικό καί θεολογικό επίπεδο, βλ. Τρακατέλλη, *Ἐξουσία καί Πάθος*.

21. Βλ. ἐνδεικτικά Η. C. Kim, *The Jerusalem Tradition in the Late Second Temple Period: Diachronic and Synchronic Developments Surrounding Psalms of Solomon 11* (Lanham: University Press of America, 2007), 83.

22. Ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, *Ἐρμηνεία εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον*, PG 123,180d, μάλιστα ἐπισημαίνει ὅτι ἔφτανε ἕνα μόνο ψωμί, ὥστε νά χορτάσει ὁ Ἰησοῦς. Δέν χρειάζοταν ἐπομένως νά μετατρέψει πολλές πέτρες σέ ἄρτους.

23. Πρβλ. 8,29. Σέ ἀντίθεση μέ τή συντριπτική πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων οἱ δαίμονες ἀναγνωρίζουν καί μαρτυροῦν διά στόματος τῶν δαιμονιζομένων ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὄντως ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἀρνεῖται νά κάνει χρήση τῆς μαρτυρίας τους αὐτῆς.

24. Γιά τίς διάφορες ἐπί μέρους ἐκδοχές τῆς σημασίας πού μπορεῖ νά ἔχει ἐν προκειμένῳ ἡ λέξη «πετερίον» βλ. Davies/Allison, *Matthew*, 365.

25. Βλ. τή σχετική συζήτηση γιά τή δυνατότητα ἢ μή μεσσιανικῆς κατανόησης τοῦ Ψ. 90 στόν D.A. Hagner, *Matthew 1-13 (Word Biblical Commentary 33A: Dallas: Word, 1993)*, 67.

26. Ὡς γνωστόν, τό φίδι ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πλέον διαδεδομένα σύμβολα τοῦ διαβόλου, βλ. J. H. Charlesworth, *The Good & Evil Serpent: How a Universal Symbol Became Christianized (Anchor Yale Bible Reference Library: New Haven: Yale University Press, 2010)*, 211-212. Ἡ ἀσπίδα, ὁ βασιλίσκος, ἀλλά καί ὁ δράκοντας (Ψ. 90,13) ἀποτελοῦν ἀναφορές σέ φίδι. Ἐπιπλέον σέ ἀλληγορικό-συμβολικό ἐπίπεδο ὁ ὑπονοούμενος ἀναγνώστης (implied reader) τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου πού γνωρίζει καί ἀνακαλεῖ στή μνήμη του τό ψαλμικό κείμενο μπορεῖ νά ἀναγνωρίσει τόν διάβολο ὡς τόν «θηρευτήν» πού τοποθετεῖ παγίδες, ὡς αὐτόν πού ἐκπέμπει «λόγον ταραχώδη» (90,3), ὡς τό «πρᾶγμα διαπορευόμενον ἐν σκότει», καί βέβαια κατεξοχήν ὡς «μεσημβρινόν δαιμόνιον» (90,6).

27. Ὑφίσταται ἐπομένως στό σημεῖο αὐτό ἔντονη καί ἐσκεμμένη ἀντίθεση μεταξύ τῆς ἐρήμου, στήν ὁποία τοποθετεῖται ὁ πρῶτος πειρασμός, καί τοῦ πολυσύχναστου ναοῦ, στόν ὁποῖο τοποθετεῖται ὁ δεῦτερος πειρασμός, πρβλ. Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ, *Ἐρμηνεία*, PG 129,177.

28. Πρόκειται γιά ἕμμεση ἀναφορά στή συμπεριφορά τῶν Ἰσραηλιτῶν στήν ἐρημο, οἱ ὁποῖοι ἀμφισβητοῦσαν συνεχῶς τήν ἀγάπη καί τή φροντίδα τοῦ Θεοῦ ζητώντας ἐκ νέου θαύματα, γογγύζοντας καί ἀπιστώντας, βλ. Ἐξ. 17,7· Ψ. 95,9.

29. Στήν Καινή Διαθήκη ὁ διάβολος παρουσιάζεται ὡς ὁ «ἄρχων» τοῦ πεπρωκότος κόσμου, βλ. χαρακτηριστικά Ἰω. 12,31· 14,30· 16,11· Ἐφ. 2,2. Ἡ ἀντίληψη αὐτή μαρτυρεῖται ἐμμέσως καί στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, στό ὁποῖο τόσο ὁ διάβολος, ὅσο καί ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων χαρακτηρίζονται «πονηροί» (βλ. ἐνδεικτικά 5,37.39.45· 6,13.23· 7,11· 12,34-35.39.45· 13,19.38.49· 16,4· 22,10).

30. Γιά μιὰ συνοπτική παρουσίαση τῶν στοιχείων τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου πού καταδεικνύουν τή θεότητα τοῦ Ἰησοῦ βλ. D.L. Overman, *A Case for the Divinity of Jesus: Examining the Earliest Evidence (Lanham: Rowman & Littlefield, 2010)*, 61-62.

31. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ «Κύριον τόν Θεόν σου προσκυνήσεις καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις» στηρίζεται στά χωρία τοῦ Δευτ. 6,13· 10,20.

32. Γιά τή σημασία πού ἔχει στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ ἀπό τοὺς μαθητές, καί κατά προέκταση ἀπό ὅλους τοὺς πιστούς του βλ. R. Mohrlang, *Matthew and Paul: A Comparison of Ethical Perspectives (Society for New Testament Studies Monograph Series 48: Cambridge: University Press, 1984)*, 76-78.

33. Ἡ μετατροπή τῶν λίθων σέ ἄρτους θά ἀποτελοῦσε μιὰ τέτοιου εἶδους μαγική ἐνέργεια, βλ. σχετικά C. S. Keener, *A Commentary on the Gospel of Matthew (Grand Rapids: Eerdmans, 1999)*, 139-140.

34. Ἔτσι ὁ προφήτης Ἡλίας μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ φροντίζει, ὥστε νά μήν ἐξαντληθοῦν οἱ προμήθειες τῆς χήρας τῶν Σαρεπτῶν σέ ἀλεύρι καί λάδι (Γ' Βασ. 17,12-16), ἐνῶ ὁ προφήτης Ἐλισαῖος πολλαπλασιάζει 20 κριθίνους ἄρτους, ὥστε νά χορτάσουν 100 ἄνδρες (Δ' Βασ. 4,42-44). Φυσικά τό μέγεθος τῶν ἀντίστοιχων θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τόσο ἀσύγκριτα μεγαλύτερο, ὥστε νά εἶναι σαφές ὅτι ἐδῶ δέν δρᾷ ἕνας προφήτης ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπευθείας ὁ ἴδιος ὁ Θεός, βλ. σχετικά μέ τή σύγκριση τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ πρός τά θαύματα τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, X. K. Καρακόλη, *Ἡ θεολογική σημασία τῶν θαυμάτων στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, 1997)*, 318-328.

35. Βλ. 21,12.14-15.23· 24,1· 26,55.

36. Βλ. τή σχετική ἀνάλυση στό Χρ. Καρακόλη, «Ἡ διήγηση τῆς τελευταίας ἐπιφάνειας τοῦ Ἰησοῦ στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο (28,16-20): Μορφή, ἀφηγηματική λειτουργία καί θεολογικές προεκτάσεις σέ ἀναφορά πρός τή διήγηση τοῦ περιπάτου τοῦ Ἰησοῦ ἐπί τῆς θαλάσσης (14,22-33)» στόν τόμο *Ἁγία Γραφή καί ἀρχαῖος κόσμος: Τιμητικό ἀφιέρωμα στόν ὀμότιμο καθηγητή Ἰωάννη Α. Γαλάνη* (ἐπιμ. Π. Βασιλειάδη κ.ἄ.: Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, 2010), 223-224.

37. Ἡ τεράστια σημασία τοῦ ὄρου «βασιλεία τῶν οὐρανῶν» στή θεολογία τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου φαίνεται ἀπό τίς συνεχεῖς ἀναφορές του ἐντός τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ, βλ. 3,2· 4,17· 5,3.10.19-20· 7,21· 8,11· 10,7· 11,11-12· 13,11.24.31.33.44-45.47.52· 16,19· 18,1.3-4.23· 19,12.14.23· 20,1· 22,2· 23,13· 25,1.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κανονιστική Διάταξις υπ' αριθμ. 266/2015
«Τροποποίησης του Κανονισμού υπ' αριθμ. 156/2002 (Α' 338)»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα υπ' ὄψει:

1) τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ ἄρθρο 42 παρ. 2 καὶ 5 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2) τὰς ὑφισταμένας ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας,

4) τὴν υπ' ἀριθμ. πρωτ. 383/28.5.2015 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ,

5) τὸ υπ' ἀριθμ. 1/4.6.2015 Πρακτικόν του Ἀνωτάτου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Α.Υ.Σ.Ε.),

6) τὴν ἀπὸ 4 Ἰουνίου 2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

Τροποποιεῖ τὸν Κανονισμόν 156/2002 (Φ.Ε.Κ. 338/Α'/2002), ὡς ἑξῆς:

Κανονιστικὴ Διάταξις υπ' ἀριθμ. 266/2015
«Τροποποίησης τοῦ Κανονισμοῦ ἀριθμ. 156/2002
(Α' 338)»

Ἄρθρον 1

Οἱ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, τοῦ ἁρθρου 2, κεφάλ. ΙΙΙ, παρ. 53 τοῦ Κανονισμοῦ 156/2002 (Α' 338) τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

Κατηγορία ΠΕ

Κλάδος ΠΕ 1 Κληρικῶν Μετακλητῶν

Μία (1) θέσις Πρωτοσυγκέλλου

Μία (1) θέσις Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Κλάδος ΠΕ 2 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ

Τρεῖς (3) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΤΕ

Κλάδος ΤΕ 1 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κλάδος ΤΕ 2 Κοινωνικῶν Λειτουργῶν

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΔΕ

Κλάδος ΔΕ 1 Γραμματέων

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κλάδος ΔΕ 2 Ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κατηγορία ΥΕ

Κλάδος ΥΕ 1 Κλητῶν

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κλάδος ΥΕ 2 Εὐηρεπιστριῶν

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Γ

Ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ παρούσα Κανονιστικὴ διάταξις δημοσιεύεται ἐπίσης στὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 3

Ἀπὸ τὴ δημοσίευσή τῆς παρούσης δὲν προκαλεῖται δαπάνη σὲ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, δεδομένου ὅτι αὐτὴ θὰ προκληθεῖ διὰ τῆς Πράξεως πληρώσεως ἐκάστης ἐκ τῶν ὡς ἄνω θέσεων καὶ θὰ ἀναγραφῆ εἰς τὸν οἰκείον Προϋπολογισμόν.

Ἀθῆναι, 4 Ἰουνίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Τροποποιήσις κανονισμού λειτουργίας
 του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν:
 «Ἐκπαιδευτικὸν καὶ Πολιτιστικὸν Ἴδρυμα
 “Ἁγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς”»
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως τροποποιήθηκαν μὲ τὸ ἀρθρο 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/2014.

2) Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμαινούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τὰς ἀπορροεύσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

3) Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 326/3.6.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου.

5) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 37/2015 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6) Τὴν ἀπὸ 4.6.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

Τροποποιεῖ τὸν Κανονισμόν λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Ἐκπαιδευτικὸν καὶ Πολιτιστικὸν Ἴδρυμα “Ἁγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς”» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 1612/ Β/22.11.2005), ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 1

Τὸ ἀρθρο 2 τοῦ Κανονισμοῦ συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ εὐαγοῦς Φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐκπαιδευτικὸν καὶ Πολιτιστικὸν Ἴδρυμα “Ἁγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς”» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 1612/Β/22.11.2005) ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«ΑΡΘΡΟΝ 2

Σκοποὶ τοῦ ἰδρύματος εἶναι: ἡ προαγωγή τῆς μελέτης καὶ ἔρευνας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς καὶ Ἐκκλησια-

στικῆς Παραδόσεως καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πολιτισμοῦ, ἡ παροχὴ κάθε βαθμίδος ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως, ἡ φιλοξενία, ἡ ἐκπαίδευση καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστημονικῶν καὶ ἱερατικῶν ἀποστολῶν ἀπὸ καὶ πρὸς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες βαλκανικῶν καὶ μεσογειακῶν χωρῶν, στά πλαίσια θρησκευτικοῦ, προσκυνηματικοῦ ἢ συνεδριακοῦ τουρισμοῦ, ἡ διοργάνωση συνεδρίων σχετικῶν μὲ τοὺς ἀνωτέρω σκοποὺς, οἱ ἐκδόσεις βιβλίων, περιοδικῶν καὶ ἐν γένει ἐντύπων, οἱ ἐπιστημονικὲς ἐργασίαι καὶ ἡ δημοσίευση τῶν πορισμάτων τῶν συνεδρίων, ἡ δημιουργία ἐκπαιδευτικῶν ἢ ἄλλων προγραμμάτων, πολυμέσων κ.λπ., ἡ ἐνταξη τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν σὲ ἐρευνητικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα χρηματοδοτούμενα ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἢ ἄλλους ἐθνικοὺς ἢ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς καὶ ἡ συνεργασία μὲ ἄλλα ἰδρύματα ἔχοντα παρμφερεῖς σκοποὺς.

Εἰδικότερα στοὺς σκοποὺς τοῦ Ἰδρύματος περιλαμβάνονται:

α) ἡ λειτουργία τοῦ Κέντρου Ἐπαγγελματικῆς Καταρτίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης,

β) ἡ λειτουργία τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος Ἱεροῦ Ναοῦ γιὰ τίς ἐκπαιδευτικὲς ἀνάγκες τῶν φοιτῶντων στὸ Ἴδρυμα,

γ) ἡ παραχώρηση τῶν ὑφισταμένων ἐγκαταστάσεων τοῦ Συνεδριακοῦ Κέντρου σὲ ἐπιχειρηματικούς ἢ ἄλλους φορεῖς ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου μὲ συμβάσεις ἐπαγγελματικῆς μισθώσεως ἢ ἄλλης κατάλληλης συμβάσεως ἐπ' ἀνταλλάγματι γιὰ σκοποὺς συμβατοῦς μὲ τὴν ἰδιοπροσωπεία τοῦ χώρου καὶ τὴν κατὰ προορισμὸν χρῆση του, μὲ σκοπὸ τὰ ἔσοδα πού σχετικῶς θὰ πορίζεται τὸ Ἴδρυμα ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν λοιπῶν καταστατικῶν σκοπῶν του. Διευκρινίζεται ὅτι σὲ καμία περίπτωση τὸ Ἴδρυμα δέν θὰ εἶναι ὁ ἐπιχειρηματικὸς φορέας ἐκμετάλλευσης τοῦ ὡς ἄνω συνεδριακοῦ κέντρου.

δ) ἡ παραχώρηση τῶν ὑφισταμένων ἐγκαταστάσεων τοῦ ξενοδοχείου καὶ τοῦ ἐστιατορίου σὲ ἐπιχειρηματικούς ἢ ἄλλους φορεῖς ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου μὲ συμβάσεις ἐπαγγελματικῆς μισθώσεως ἢ ἄλλης κατάλληλης συμβάσεως ἐπ' ἀνταλλάγματι γιὰ σκοποὺς συμβα-

τούς με την ιδιοπροσωπεία του χώρου και την κατά προορισμό χρήση του, με σκοπό τὰ ἔσοδα πού σχετικῶς θά πορίζεται τό Ἴδρυμα ἀπό τήν ἐκτέλεση τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων νά χρησιμοποιοῦνται γιά τήν ἐπίτευξη τῶν λοιπῶν καταστατικῶν σκοπῶν του. Διευκρινίζεται ὅτι σέ καμία περίπτωση τό Ἴδρυμα δέν θά εἶναι ὁ ἐπιχειρηματικός φορέας ἐκμετάλλευσης τοῦ ὡς ἄνω ξενοδοχείου καί ἐστιατορίου.

ε) ἡ λειτουργία βιβλιοθηκῶν, ἐργαστηρίων, καθὼς καί τοῦ ὑφισταμένου κέντρου Ὁρθοδόξου Ἀγιολογίας,

στ) ἡ λειτουργία Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς,

ζ) ἡ παράλληλη λειτουργία τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας τῆς Θεσσαλονίκης καί οἰασδήποτε ἄλλης βαθμίδος ἐκπαιδευτικῆς μονάδος, ἡ ὁποία θά ἦτο δυνατόν νά συγκροτηθεῖ καί νά λειτουργήσῃ στόν χώρο Ἰδρύματος,

η) κάθε ἄλλη παρεμφερῆ δραστηριότητα, σύμφωνα μέ ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί

θ) ἡ σύσταση παρεμφερῶν μέ τούς σκοπούς τοῦ Ἰδρύματος μή κυβερνητικῶν ὀργανώσεων (Μ.Κ.Ο) μέ ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

ἄρθρον 2

Ἀπό τήν παρούσα Ἀπόφαση δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχει ἀπό τήν δημοσίευσίν της εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος "ΕΚΚΛΗΣΙΑ".

Ἀθῆναι, 4 Ἰουνίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 1342/18.11.2014 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ,
3. τήν ἀπό 14.1.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Θείας Ἀναλήψεως Δραπετσώνας (ὁδός Ἀναλήψεως 80), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Κερατσινίου - Δραπετσώνας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1927, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Κώδικος Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Πειραιῶς (ὁδός τέρμα Σαχτούρη), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1879, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Πειραιῶς (ὁδός Ἀγίου Δημητρίου 166), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Κώδικος Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου Πειραιῶς (πλῆτεῖα Ἀγίου Διονυσίου), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1918, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς (ἰλόφος Ὀδηγητρίας), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1956, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου Καμινίων, μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Εὐαγγελιστρίας) Πειραιῶς (ὁδός Γρηγορίου Λαμπράκη 41), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1901, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Ψηφίσματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς.
8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Χατζηκυριακείου Πειραιῶς (ὁδός Χατζηκυριακοῦ, τέρμα), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1930, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου Καστέλλης Πειραιῶς (ἰλόφος Καστέλλης), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1912, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Ρέντη (πλῆτεῖα Ἀγίου Ἰωάννου), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Ἀγίου Ἰωάννου Ρέντη τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1935, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Πειραιῶς (ὁδός Καραῖσκου 109), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1883, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων-Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ. Τό ἔτος 2009 (Φ.Ε.Κ. 220/τ.Α/2009) μετετράπη εἰς Ἱερόν Προσκήνυμα (Ν.Π.Ι.Δ.).
12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Παλαιᾶς Κοκκινιάς Πειραιῶς (ὁδός Θιβῶν 49), μέ ἔδρα τόν Δῆμον Πειραιῶς τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πειραιῶς, τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς, ἰδρυθεῖσα

τό έτος 1916, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γάμων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

13. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ Μυρτιδιωτίσσης Πειραιώσ (όδός 'Ακτή Πρωτοψάλτη), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1930, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Πρακτικών του 'Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

14. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίου Νείλου Πειραιώσ (όδός 'Ηροδότου 5), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1956, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Πρακτικών του 'Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

15. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίου Νικολάου Πειραιώσ (όδός 'Αγίου Νικολάου 1), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1924, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γάμων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

16. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίου Παντελεήμονος Δραπετσώνας (όδός 'Αγίου Παντελεήμονος), μέ έδρα τόν Δήμον Κερατσινίου - Δραπετσώνας τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1928, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γεννήσεων-Βαπτίσεων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

17. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίας Σοφίας Πειραιώσ (όδός 'Ασκληπιού 48), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής

Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1912, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γάμων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

18. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίου Σπυρίδωνος Πειραιώσ (όδός 'Αγίου Σπυρίδωνος 1), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1865, ώς εμφαίνεται έξ ιστορικών στοιχείων.

19. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Υπαπαντής του Κυρίου Πειραιώσ (όδός 'Υπαπαντής 78), μέ έδρα τόν Δήμον Πειραιώσ τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1928, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γάμων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ.

20. Ένορία του 'Ιεροϋ Ναοϋ 'Αγίου Φανουρίου Δραπετσώνας (όδός Παπαφλέσσα 94), μέ έδρα τόν Δήμον Κερατσινίου-Δραπετσώνας τής Περιφερειακής Ένόττος Πειραιώσ, τής Περιφερείας 'Αττικής, ίδρυθείσα τό έτος 1924, ώς εμφαίνεται έκ του Βιβλίου Γάμων του ώς άνω 'Ιεροϋ Ναοϋ. Τό έτος 2009 (Φ.Ε.Κ. 220/τ.Α'/2009) μετετράπη είς 'Ιερόν Προσκύνημα (Ν.Π.Ι.Δ.).

'Η παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθί είς τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως.

Έν 'Αθήναις τή 13η Φεβρουαρίου 2015

Ό 'Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ό 'Αρχιγραμματεΐς

Ό Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διδυμοτείχου, Ὁρεσιτιάδος καί Σουφλίου, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 1294/2014/28.1.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, Ὁρεσιτιάδος καί Σουφλίου κ. Δαμασκηνοῦ,
3. τήν ἀπό 4.2.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάργεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, ὡς ἐμφαίνεται ἀπό τό Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) τοῦ ἔτους 1972, σελ. 266-268 καί τοῦ ἔτους 1973, σελ. 283-285, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διδυμοτείχου, Ὁρεσιτιάδος καί Σουφλίου:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀγριάνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πρωτοκλήσιου τοῦ Δήμου Σουφλίου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1974.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἀλεποχώριο, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀλεποχωρίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Ἀμμόβουνο, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φυλακίου τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀμόριο, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμορίου τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυ-

θεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Ἀμπελάκια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμπελάκιων, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ἄρζος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄρζου, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἀσβεστάδες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσβεστάδων, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀσημένιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσημερίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἀσπρονέριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσπρονερίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Βάητος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βάητου, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Βρύση, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλαφοχωρίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἐβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-

Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

12. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Βρυσικά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βρυσικών του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

13. Ένορία του Έρου Ναου Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης χωρίου Γαλήνη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαλήνης, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1936 (άπό τής έγκαταστάσεως κατοίκων του χωρίου Μηλιά).

14. Ένορία του Έρου Ναου Παμμεγίστων Ταξιαρχών χωρίου Γαννούλη, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σουφλίου του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

15. Ένορία του Έρου Ναου Προφήτου Ηλιού χωρίου Άαράδες, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άσπρονερίου του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

16. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Νικολάου χωρίου Δαδιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δαδιάς του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

17. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου πόλεως Διδυμοτείχου (όδός Πατριάρχου Διονυσίου 5), μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Διδυμοτείχου του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

18. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου πόλεως Διδυμοτείχου (όδός Βασ. Άλεξάνδρου 67), μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Διδυμοτείχου του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

19. Ένορία του Έρου Ναου Σωτήρος Χριστού πόλεως Διδυμοτείχου (όδός Παύλου Μελά 2), μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Διδυμοτείχου του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

20. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Δίκαια, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δικαίων, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας

Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

21. Ένορία του Έρου Ναου Άγίας Τριάδος χωρίου Δίλοφον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δικαίων, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

22. Ένορία του Έρου Ναου Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης χωρίου Δόξα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δόξας, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

23. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου χωρίου Έλαία, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Έλαίας, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

24. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Έλαφοχώριον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Έλαφοχωρίου, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

25. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου χωρίου Έλληνοχώριον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Έλληνοχωρίου, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

26. Ένορία του Έρου Ναου Άγίας Τριάδος χωρίου Εύγενικόν, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μάνης, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

27. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άθανασίου χωρίου Ζώνη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ζώνης, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

28. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Θεραπειό, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θεραπειού, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

29. Ένορία του Έρου Ναου Αναλήψεως Κυρίου χωρίου Θούριο, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θουρίου, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένότητας Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θρά-

κνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

30. Ένορία του Έρου Ναου Προφήτου Ηλίου χωρίου Θυρέα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Έλληνοχωρίου, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

31. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άποστόλου Παύλου χωρίου Ίσαάκιον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ίσαακίου, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

32. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Καβύλη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καβύλης, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

33. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Καναδά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άρζου, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

34. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Γεωργίου χωρίου Καρωτή, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καρωτής, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

35. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Γεωργίου χωρίου Καστανέαι, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καστανέων, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

36. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Διονυσίου χωρίου Κέραμος, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φυλακίου, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

37. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Άποστόλου Παύλου χωρίου Κισσάριον, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λαβάρων, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1923 (άπό τής έγκαταστάσεως προσφύγων).

38. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Κόμαρα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κομάρων, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

κνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

39. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Κορνοφωλιιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κορνοφωλιάς, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

40. Ένορία του Έρου Ναου Παμμεγίστων Ταξιαρχών χωρίου Κόρυμβος, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαυροκκλησίου, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

41. Ένορία του Έρου Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Κοτρωιά, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σουφλίου, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1956.

42. Ένορία του Έρου Ναου Προφήτου Ηλίου χωρίου Κουφόβουνον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κουφοβούνου, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

43. Ένορία του Έρου Ναου Άγίων Άναργύρων χωρίου Κριός, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δικαίων, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

44. Ένορία του Έρου Ναου Άγίας Ειρήνης χωρίου Κυανή, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κυανής, του Δήμου Διδυμοτείχου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης) καί άφιερωθείς εις τόν Άγιον Δημήτριον.

45. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Γεωργίου χωρίου Κυπρίνο, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Κυπρίνου, του Δήμου Όρεσιιάδος, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

46. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου χωρίου Κυριακή, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κυριακής, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

47. Ένορία του Έρου Ναου Άγίου Δημητρίου πόλεως Λάβαρα, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λαβάρων, του Δήμου Σουφλίου, τής Περιφερειακής Ένόττος Έβρου, τής Περιφέρειας Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκνης, ιδρυθείσα έπ όνόματι του Άγίου Άθανασίου τό έτος 1920 (άπό τής άπελευθερώσεως τής Θράκνης).

48. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Λαγός, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἑλληνοχωρίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

49. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Λάδη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λάδης τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

50. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος χωρίου Λεπτή, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁρεσιτιάδος, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

51. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης χωρίου Μάνδρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μάνδρας, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

52. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μάνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μάνης τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

53. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρίου Μαράσια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαρασιῶν, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

54. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Μαυροκλήσιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαυροκλήσιου, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

55. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Μεγάλη Δοξίπαρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μεγάλῆς Δοξίπαρας, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

56. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Μεταξάδες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μεταξάδων, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

57. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων χωρίου Μηλέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μηλέας, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

58. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Μικρή Δοξίπαρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ζώνης, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

59. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μικρὸν Δέρειον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μικροῦ Δερείου, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

60. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου πόλεως Νέα Βύσσα, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Νέας Βύσσης τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

61. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης πόλεως Νέα Βύσσα, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Νέας Βύσσης τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Μοδέστου τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

62. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Νέοι Ψαθάδες, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Διδυμοτείχου, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

63. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Νεοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

64. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου πόλεως Νέα Ὁρεσιάς (ὁδός Μεγάλου Ἀλεξάνδρου), μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁρεσιτιάδος, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1954 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

65. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου πόλεως Νέα Ὁρεσιάς (ὁδός Ἀδριανουπόλεως), μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁρεσιτιάδος, τοῦ Δήμου Ὁρεσιτιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1932 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

84. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Ρήγιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πυθίου, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

85. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Ρίζα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ριζών, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

86. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σάκκο, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὀρεσιάδος, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

87. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Σαύρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βρυσικῶν, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

88. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Σιταριά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μάνης, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

89. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σιτοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σιτοχωρίου, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

90. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου πόλεως Σουφλίου, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σουφλίου, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

91. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου πόλεως Σουφλίου, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σουφλίου, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

92. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Σοφικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σοφικού, τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θρά-

κης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

93. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σπήλαιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σπηλαιίου, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

94. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Στέρνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στέρνας, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

95. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Φυλάκιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φυλακίου, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

96. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Πρόδρομου χωρίου Χανδρᾶς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χανδρά, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

97. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Νέον Χειμώνιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέου Χειμωνίου, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

98. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Χελιδόνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ζώνης, τοῦ Δήμου Ὀρεσιάδος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923 (ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων).

99. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Χιονάδες, μέ ἔδραν τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἐλαφοχωρίου τοῦ Δήμου Διδυμοτείχου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920 (ἀπό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θράκης).

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 13ῃ Φεβρουαρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεῦς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 12/947/23.12.2014 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου,
3. τὴν ἀπὸ 4.2.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ὡς τεκμαίρεται ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ἢ ἐξ ἐγγράφων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν ἢ ἄλλων φορέων, ὡς ἀκολουθῶν:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, χωρίου Ἀρδάνιο, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀρδανίου, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1939 (Ἔγγραφον Προϋπολογισμοῦ ἐσόδων - ἐξόδων Ἱεροῦ Ναοῦ 14.2.1939).
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, χωρίου Βρυσούλα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Βρυσούλας, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1924 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ἱεροῦ Ναοῦ, 1968).
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, χωρίου Γεμιστή, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Γεμιστῆς, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1924 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ἱεροῦ Ναοῦ, 1956).

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου, χωρίου Δικέλλη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δικέλλων, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Μάκρης, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1924 (Πρακτικόν Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἱεροῦ Ναοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969).

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, χωρίου Ἰτέα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἰτέας, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1924 (Εἰδικόν Πρακτικόν Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἱεροῦ Ναοῦ 17.12.1972).

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου, χωρίου Θυμαριά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Θυμαριάς, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1961 (Πρακτικόν Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἱεροῦ Ναοῦ 28.9.1972).

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, χωρίου Καμαριώτισσα Σαμοθράκης, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καμαριώτισσας, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Σαμοθράκης, τοῦ Δήμου Σαμοθράκης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1950 (Ἔγγραφον Προϋπολογισμοῦ ἐσόδων - ἐξόδων Ἱεροῦ Ναοῦ 20.11.1967).

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, χωρίου Κῆποι, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κήπων, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1924 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ἱεροῦ Ναοῦ, 1951).

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, χωρίου Λαγηνᾶς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Λαγηνᾶς, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1926 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ἱεροῦ Ναοῦ, 1971).

10. Ένορία του Ίερού Ναού Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, χωρίου Λευκίμνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λευκίμνης, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ίερού Ναοῦ, 1950).

11. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, χωρίου Λυκόφως, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λυκόφως, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946 (Βιβλίον Γάμων Κοινότητος Λυκόφωτος, 1953).

12. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου, χωρίου Λύρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λύρας, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1927 (Πρακτικόν Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ίερού Ναοῦ 28.9.1969).

13. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου, χωρίου Πέπληος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πέπληος, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1927 (Εἰδικόν Πρακτικόν Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ίερού Ναοῦ 14.12.1969).

14. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου, χωρίου Ταύρη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ταύρης, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924 (Ἔγγραφον τῆς Δ/σεως Τοπογραφικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑπ' ἀριθμ. 2437/ 26.8.1963).

15. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου, χωρίου Τριφύλλιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τριφυλλίου, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ίερού Ναοῦ, 1952).

16. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, χωρίου Τυχερόν, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Τυχεροῦ, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924 (Ἔγγραφόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπ' ἀριθμ. 90/1.3.1972).

17. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου, χωρίου Φυλακτόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φυλακτοῦ, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ίερού Ναοῦ, 1971).

18. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων, χωρίου Πόρος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πόρου, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Φερῶν, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1953 (Βιβλίον Βαπτίσεων Ίερού Ναοῦ, 1955).

19. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου, χωρίου Ἀγναντία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγναντίων, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τραϊανουπόλεως, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946 (ἔγγραφον ἔτους 1970).

20. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, χωρίου Ἀετοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀετοχωρίου, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τραϊανουπόλεως, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946 (ἔγγραφον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπ' ἀριθμ. 751/23.11.1974).

21. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος, χωρίου Δωρικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δωρικοῦ, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τραϊανουπόλεως, τοῦ Δήμου Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946 (ἔγγραφον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπ' ἀριθμ. 751/23.11.1974).

22. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς, χωρίου Προβατών, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Προβατών, τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τυχεροῦ, τοῦ Δήμου Σουφλίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἔβρου, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1961 (ἔγγραφον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπ' ἀριθμ. 751/23.11.1974).

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Φεβρουαρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 589/30.10.2014 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου,
3. τήν ἀπό 14.1.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάργεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Ἰωάννου Μ. Βορβίλα ὑπό τόν τίτλον «Ἐφημεριακοί κατάλογοι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ἀπό τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1981», (ἐκδ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ἀριθμ. 42, Καλαμάτα, 1985), τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου πόλεως Καλαμάτας (πλητεῖα Ὑπαπαντῆς), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1845.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου πόλεως Καλαμάτας (ὁδός Ἁγίου Ἰωάννου 12), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου πόλεως Καλαμάτας (ὁδός Ἁγίου Νικολάου καί Κολοκοτρῶν), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου πόλεως Καλαμάτας (ὁδός Ἁγίου Γεωργίου καί Μπουλιούκου), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου

Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν πόλεως Καλαμάτας (πλητεῖα Ταξιαρχῶν), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου πόλεως Καλαμάτας (Δυτική Παραλία), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1877.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης πόλεως Καλαμάτας (Καλύβια), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κοκορογιάννη πόλεως Καλαμάτας (ὁδός Ἁγίου Δημητρίου Κοκορογιάννη), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1924.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Φαραί Καλαμάτας, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Ἀβραμιοῦ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀβραμιοῦ, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Φιλῶρου χωρίου Ἁγίου Φιλῶρου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίου Φιλῶρου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου χωρίου Ἀγριθιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγριθιάς, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

13. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀγριθόβουνον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγριθόβουνου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

14. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Ἀγρίθιο, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγρίθιο, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

15. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἀδριανή, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀδριανῆς, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1922.

16. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Λουκά χωρίου Ἀετοφωλιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀετοφωλιάς, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1917.

17. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνης χωρίου Αἰθαία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Αἰθαίας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1828.

18. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης χωρίου Αἴπεια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Αἴπειας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1873.

19. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀκριτοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀκριτοχωρίου, τοῦ Δήμου Πύλλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1957.

20. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀθαγονία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀθαγονίας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

21. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀθώνια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀθωνίων, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1827.

22. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἄμμος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄμμου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1856.

23. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἀμπελόκηποι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμπελόκηπων, τοῦ Δήμου Πύλλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

24. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Ἄμφεια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄμφειας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1828.

25. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀμφιθέα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμφιθέας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1914.

26. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀνάληψις, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀναλήψεως, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

27. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Ἀνδανεία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνδανείας, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

28. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ἀνδρούσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνδρούσας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1906.

29. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Ἀνεμόμυλος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνεμομύλου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1905.

30. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Ἀνθεία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνθείας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

31. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀνθοῦσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνθοῦσας, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

32. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀντικάλαμος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀντικαλάμου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

33. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀριοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀριοχωρίου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1888.

34. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἄρις, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄριος, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

35. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Ἀριστοδήμιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀριστοδημίου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1858.

36. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Ἀριστομένους, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀριστομένων, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1914.

37. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Ἀρτεμισία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀρτεμισίας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1912.

38. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Θεοδώρων χωρίου Ἀρφαρά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀρφαρῶν, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1830.

39. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Ἀσίνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσίνης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

40. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ἀσπροπουλιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσπροπουλιάς, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

41. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Ἀσπρόχωμα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσπροχώματος, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

42. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀχλαδοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀχλαδοχωρίου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1864.

43. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Βαλῆρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βαλῆρας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

44. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Βαρακές, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βαρακῶν, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

45. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Βασιλάδα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βασιλάδας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1876.

46. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Βασιλίτσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βασιλιτσίου, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

47. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Βελανιδιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βελανιδιάς, τοῦ Δήμου Πύλου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

48. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Βελανιδιές, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βελανιδιών, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

49. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου χωρίου Βελίκα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βελίκας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1943.

50. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Βλάσση, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βλάσσης, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

51. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Βλαχοπούλιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βλαχοπούλου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

52. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Βουνάρια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βουναρίων, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

53. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Βούταινα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βουταίνης, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1831.

54. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Βρωμοβρυσίς, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βρωμοβρυσέως Ἀμφείας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1828.

55. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνης χωρίου Γλυφάδα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γλυφάδας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1866.

56. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Δάρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δάρα, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1849.

57. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Δασοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δασοχωρίου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

58. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Δάφνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δάφνης, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

59. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Δεσῦλλα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δεσῦλλα, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

60. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Διαβολίτσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Διαβολίτσιου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1790.

61. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος χωρίου Διόδια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Διοδίων, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1856.

62. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Δραῖνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δραΐνας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1848.

63. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νεκταρίου χωρίου Δρακονέριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δρακονερίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

64. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Δροσιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δροσιάς, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1938.

65. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἐλαιοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλαιοχωρίου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

66. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Ἐλληνοεκκλησιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλληνοεκκλησιάς, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

67. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Εὔα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Εὔας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1781.

68. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Εὐαγγελισμός, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1835.

69. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ζερμπίσια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ζερμπισίων, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1904.

70. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Ζευγολατιόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ζευγολατίου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

71. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Ἡλέκτρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἡλέκτρας, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1828.

72. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Θεοδώρων χωρίου Θουρία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Θουρίας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

73. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Θουρία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Θουρίας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

74. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Ἰκλαίνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἰκλαίνης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

75. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Καινούργιο Χωριό, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καινούργιου Χωριοῦ, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

76. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Κακόρρευμα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κακορρευματος, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1846.

77. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Αἰκατερίνης χωρίου Καλαμαρά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλαμαρά, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

78. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Καλάμιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλαμίου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1918.

79. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Καλλιθέα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιθέας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1825.

80. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Καλλιθέα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιθέας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1825.

81. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Καλλιπρόνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιπρόνης, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1842.

82. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Καλοβρύση, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλοβρύσης (Βουρναζίου), τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1858.

83. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Καλογερόραχη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλογεροράχως, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1903.

84. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Καλοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλοχωρίου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

85. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ χωρίου Καλύβια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλυβίων, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

86. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ χωρίου Καπλιάνιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καπλιάνιου, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1875.

87. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Καρβέλιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καρβελίου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1841.

88. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Καρνάσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καρνασίου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

89. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Καρποφόρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καρποφόρας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

90. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Καρτερόλιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καρτερολίου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

91. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Καστάνια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καστανίας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1910.

92. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Θεοδώρων χωρίου Κατσαροῦ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κατσαροῦ, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1830.

93. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Κεντρικόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κεντρικοῦ, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

94. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κεφαλήνου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κεφαλήνου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1842.

95. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Γενεθίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Κεφαλόβρυσον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κεφαλοβρύσου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

96. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Κλήμα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κλήματος, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1925.

97. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κογχύλιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κογχυλίου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1904.

98. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Πάντων χωρίου Κόκκινον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κοκκίνου, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

99. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Κόμπωι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κόμπων, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1875.

100. Ένορία του Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κορομηλέα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κορομηλέας, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

101. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους χωρίου Κορυφάσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κορυφασίου, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

102. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κορώνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κορώνης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

103. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Κορώνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κορώνης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1824.

104. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Νέα Κορώνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Κορώνης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

105. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Κουκουνάρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κουκουνάρας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1891.

106. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Κουκουράχη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κουκουράχης, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1933.

107. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Κουρτάκιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κουρτακίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

108. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κουτήφαρι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κουτήφαρι, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1912.

109. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κρεμμύδια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κρεμμυδίων, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

110. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Κυνηγοῦ Ἀριστομένους, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κυνηγοῦ Ἀριστομένους, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1845.

111. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Κυνηγοῦ Πυλίας, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κυνηγοῦ Πυλίας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς

Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

112. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Κωνσταντίνοι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κωνσταντίνων, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

113. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Λαδά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαδά, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

114. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Λάμπαινα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαμπαίνης, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1838.

115. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Λαχανάδα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαχανάδας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1867.

116. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λεῖκα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λεῖκων, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

117. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου χωρίου Λευκοχώρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λευκοχώρας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

118. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Λογγᾶ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λογγᾶ, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1846.

119. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Λουτρόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λουτροῦ, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1875.

120. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λύκισσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λυκίσσης, τοῦ Δήμου Μεσσηνίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

121. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων χωρίου Λυκοτόραφον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λυκοτόραφου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότῃτος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

122. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Μαγγανιακόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μαγ-

γανιακού, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1835.

123. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου χωρίου Μαγούλια, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαγούλιας, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1902.

124. Ένορία του Έρου Ναού Άγίας Τριάδος χωρίου Μάδαινα, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαδαινών, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1862.

125. Ένορία του Έρου Ναού Γενεθλίου της Θεοτόκου χωρίου Μαθία, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαθίας, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1860.

126. Ένορία του Έρου Ναού Είσοδιών της Θεοτόκου χωρίου Μάητα, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μάητας, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1845.

127. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Γεωργίου χωρίου Μάνδρα, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μανδρών, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1969.

128. Ένορία του Έρου Ναού Προφήτου Ήλιου χωρίου Μάνεσι, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μάνεσι, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1886.

129. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Γρηγορίου χωρίου Μανιάκι, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μανιακίου, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1860.

130. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Μαργέλιον, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαργελίου, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1821.

131. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Μαντζάριον, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαντζαρίου, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1910.

132. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Μαυρομάτιον Ίθώμν, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μαυροματίου Ίθώμν, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1832.

133. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Μαυροματίον Παμίσου, μέ έδρα τήν τοπική Κοι-

νότητα Μαυροματίου Παμίσου, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1840.

134. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Μεθώνν, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μεθώνν, του Δήμου Πύλου-Νέστορος της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1821.

135. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου χωρίου Μεληγαλάς, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μεληγαλά, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1890.

136. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Άνω Μέλπεια, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Άνω Μελπειάς, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1832.

137. Ένορία του Έρου Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου χωρίου Κάτω Μέλπεια, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Κάτω Μελπειάς, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1832.

138. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Μερόπη, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μερόπης, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1855.

139. Ένορία του Έρου Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Μερόπη, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μερόπης, του Δήμου Οίχαλίας της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1860.

140. Ένορία του Έρου Ναού Άγίας Τριάδος χωρίου Μεσοπόταμος, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μεσοποτάμου, του Δήμου Πύλου-Νέστορος της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1892.

141. Ένορία του Έρου Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Μεσοχώριον, μέ έδρα τήν τοπική Κοινότητα Μεσοχωρίου, του Δήμου Πύλου-Νέστορος της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1795.

142. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου πόλεως Μεσσήνης, μέ έδρα τήν Δημοτική Κοινότητα Μεσσήνης, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1831.

143. Ένορία του Έρου Ναού Άγίου Δημητρίου πόλεως Μεσσήνης, μέ έδρα τήν Δημοτική Κοινότητα Μεσσήνης, του Δήμου Μεσσήνης της Περιφερειακής Ένωσης Μεσσηνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα τό έτος 1821.

144. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Τριῶν Ἱεραρχῶν πόλεως Μεσσήνης, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Μεσσήνης, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1831.

145. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Πάντων χωρίου Μεταμόρφωσης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μεταμόρφωσης, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1838.

146. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Δυτική Μνήτσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δυτικῆς Μνήτσας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

147. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀνατολική Μνήτσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνατολικῆς Μνήτσας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

148. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος χωρίου Μνηιώτη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μνηιώτη, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

149. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Βαρβάρας χωρίου Μικρομάνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μικρομάνης, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

150. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μίλια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μίλια, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

151. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Μοσχοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μοσχοχωρίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1914.

152. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μυρσινοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μυρσινοχωρίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

153. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Μυρτοποταμιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μυρτοποταμιάς, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

154. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Αἰκατερίνης χωρίου Νέδουσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νεδούσας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1842.

155. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Νεοχώριον Ἀριστομένους, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου Ἀριστομένους, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

156. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Νεοχώριον Εὔας, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου Εὔας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

157. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων χωρίου Νεοχώριον Ἰθώμης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1872.

158. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Νερόμυθος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νερομύθου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1818.

159. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Οἰχαλία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Οἰχαλίας, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1780.

160. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Παλαιοκάστρον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοκάστρου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1863.

161. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Πανυπέριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πανυπερίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

162. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Παπαφλέσσα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παπαφλέσσα, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

163. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Παπούθλια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παπουθίων, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1959.

164. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Παραπούγγιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παραπούγγιου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1840.

165. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Πελεκανάδα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πελεκανάδας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

166. Ένορία του Ίερού Ναού Ζωοδόχου Πηγής χωρίου Περδικόβρυσις, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Περδικοβρύσεως, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1890.

167. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Πεταλίδιον, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πεταλιδίου, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1870.

168. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Γεωργίου χωρίου Πετράλωνα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πετράλων, του Δήμου Οίχαλίας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1945.

169. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πετριάδες, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πετριάδων, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1875.

170. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Νικολάου χωρίου Περίτσιον, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Περίτσιου, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1895.

171. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Πεϋκον, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πεϋκου, του Δήμου Οίχαλίας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1840.

172. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίας Βαρβάρας χωρίου Πηγαί, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πηγών Άθλαγονίας, του Δήμου Καλαμάτας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1821.

173. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Γεωργίου χωρίου Πήδαςος, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πηδάσου, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1870.

174. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης χωρίου Πήδημα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πηδήματος, του Δήμου Καλαμάτας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1914.

175. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πηλαλίστρα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πηλαλίστρας, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1899.

176. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου χωρίου Πιπερίτσα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πιπερίτσας, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1912.

177. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πλατανόβρυσις, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πλατανοβρύσεως, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1892.

178. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίων Θεοδώρων χωρίου Πλάτανος, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πλατάνου, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1900.

179. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πλατύ, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πλατέος, του Δήμου Καλαμάτας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1845.

180. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πολιανή, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πολιανής, του Δήμου Καλαμάτας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1821.

181. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Βασιλείου χωρίου Πολίχνη, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πολίχνης, του Δήμου Οίχαλίας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1926.

182. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Πολύλοφος, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πολυλόφου, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1879.

183. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Πύλλα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πύλλας, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1850.

184. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου πόλεως Πύλλος, μέ έδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πύλλου, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1821.

185. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Ρεμματιά, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ρεμματιάς, του Δήμου Μεσσήνης τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1858.

186. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίας Τριάδος χωρίου Ρωμανού, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ρωμανού Πυλλίας, του Δήμου Πύλλου-Νέστορος τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1890.

187. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης χωρίου Σιάμου, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σιάμου, του Δήμου Οίχαλίας τής Περιφερειακής Ένοτητας Μεσσηνίας, τής Περιφέρειάς Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1925.

188. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Σκάλα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σκάλας, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1835.

189. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Σοθάκιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σοθακίου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

190. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σπερχογεία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σπερχογείας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

191. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Σπητάλιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σπηταλίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1828.

192. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ χωρίου Σταματινοῦ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σταματινοῦ, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1832.

193. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Στενύκληρος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Στενυκλήρου, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1902.

194. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Στενωσιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Στενωσιάς, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1886.

195. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Στέρνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Στέρνας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

196. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Στρέφιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Στρεφίου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

197. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Σοφίας χωρίου Σωληναρίου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σωληναρίου, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

198. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Τρίκορφον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Τρικόρφου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1860.

199. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Τριόδος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Τριόδου, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1870.

200. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Τσουκαλεῖκων, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Τσουκαλεῖκων, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880.

201. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Ὑάμεια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ὑαμείας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1957.

202. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Φαλάνθη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φαλάνθης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1863.

203. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Φίλια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φιλίων, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1852.

204. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Φοινίκη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φοινίκης, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

205. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Χανδρινοῦ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χανδρινοῦ, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1838.

206. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Χαρακοπιόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χαρακοπιῶν, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

207. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Χαραυγή, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χαραυγῆς, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1938.

208. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Χατζῆ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χατζῆ, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1821.

209. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ χωρίου Χορεύτρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χορεύτρας, τοῦ Δήμου Μεσσήνης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1909.

210. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Χριστοφιλέικα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χριστοφιλέικων, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1898.

211. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Χρυσοκεληριά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χρυσοκεληριάς, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1830.

212. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιώτισσας χωρίου Χωματάδα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χωματάδας, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1855.

213. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Διονυσίου χωρίου Χωματερόν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χωματερού, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1863.

Καί τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Θέμελη, ὑπό τόν τίτλον «Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας διά μέσου τῶν αἰῶνων», (Ἀθήναι 2003, ISBN: 960 86659 1 4), τῶν ὡς κάτωθι Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας:

Ἱεραὶ Μοναί

1. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (περιοχῆς Βουλκάνο Μελιγαλᾶ), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μαυροματίου Ἰθώμης, τοῦ Δήμου Οἰχαλίας τῆς Περιφε-

ριακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1572.

2. Ἱερά Μονή Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Καλογραιῶν (ὁδός Μυστρά 12, Καλαμάτα), μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1796.

3. Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς Βελανιδιάς, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1727.

4. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δημιόβης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλαιοχωρίου, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1641.

5. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί Ζωοδόχου Πηγῆς Ἑλληνικῶν, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνθείας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1899.

6. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χρυσοκεληριάς, τοῦ Δήμου Πύλου-Νέστορος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1864.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20ῆ Φεβρουαρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως,
συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 πάρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 1455/9.12.2014 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα,
3. τήν ἀπό 14.1.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως:

Ἐνορία

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου πόλεως Νεάπολης (ὁδός Π. Τσαλδάρη 12), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Νεαπόλεως τοῦ Δήμου Νεαπόλεως-Συκεῶν τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1928, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου καί Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πόλεως Συκιές (ὁδός Ἀγίου Δημητρίου 28), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Συκεῶν τοῦ Δήμου Νεαπόλεως-Συκιές τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1930, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς περιοχῆς Ἀμπελοκήποι (ὁδός Ζωοδόχου Πηγῆς 25), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἀμπελοκήπων τοῦ Δήμου Ἀμπελοκήπων τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1928, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἱστορικῶν στοιχείων ὡς ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου περιοχῆς Πεῦκα (ὁδός Μικρᾶς Ἀσίας 42), μέ ἔδρα τό Δι-

μοτικόν Διαμέρισμα Πευκῶν τοῦ Δήμου Νεαπόλεως Συκεῶν τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1945, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου πόλεως Εὐόσμος (πλητεῖα Ἀγίου Ἀθανασίου), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Εὐόσμου τοῦ Δήμου Κορδελιοῦ-Εὐόσμου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1929, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου περιοχῆς Ἐλευθερίον Κορδελιοῦ (πλητεῖα Ἀγίου Γεωργίου), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἐλευθερίου Κορδελιοῦ τοῦ Δήμου Κορδελιοῦ Εὐόσμου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ καί Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου πόλεως Σταυρούπολης (ὁδός Λαγκαδᾶ 176), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Σταυρουπόλεως τοῦ Δήμου Παύλου Μελά τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1917, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος πόλεως Πολίχνη (ὁδός Σταδίου 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πολίχνης τοῦ Δήμου Παύλου Μελά τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1917, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου περιοχῆς Νέα Εὐκαρπία (ὁδός Ἀγίου Γεωργίου 28), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Εὐκαρπίας τοῦ Δήμου Παύλου Μελά τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1926, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

10. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Διαβατά (ὁδός Ἀγίου Γεωργίου 18), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἰωνίας τοῦ Δήμου Δέλτα τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1918, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

11. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου περιοχῆς Σίνδος, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Σίνδου τοῦ Δήμου Δέλτα τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1893, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

12. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Νέα Μαγνησία (ὁδός 25ης Μαρτίου 36), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Νέας Μαγνησίας τοῦ Δήμου Δέλτα τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1954, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

13. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Καλοχώριον (πλητεία Ἀγίου Γεωργίου), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καλοχωρίου τοῦ Δήμου Δέλτα τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1922, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

14. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου περιοχῆς Φιλύρον (ὁδός Κύπρου 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φιλύρου τοῦ Δήμου Πυλαίας Χορτιάτη τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1926, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

15. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Χορτιάτης (ὁδός Παναγίας Χορταϊτίσσης 67), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Χορτιάτη τοῦ Δήμου Πυλαίας Χορτιάτη τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1913, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

16. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Πάντων περιοχῆς

Ξηροκρήνη (ὁδός Μοναστηρίου 28), μέ ἔδρα τήν Β΄ Δημοτικὴν Κοινότητα τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

17. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀσβεστοχώριον (ὁδός Ἀγίου Γεωργίου 24), μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἀσβεστοχωρίου τοῦ Δήμου Πυλαίας Χορτιάτη τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

18. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Παλαιοκάστρον, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Παλαιοκάστρου τοῦ Δήμου Ὁραιοκάστρου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Τουρκοκρατίας (ὁ Ναός ἐκτίσθη τό ἔτος 1830), ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

19. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Νεοχωρούδα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Νεοχωρούδας τοῦ Δήμου Ὁραιοκάστρου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Τουρκοκρατίας (ὁ Ἱερός Ναός ἐκτίσθη κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα), ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

20. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Πεντάλοφος, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πενταλόφου τοῦ Δήμου Ὁραιοκάστρου τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Τουρκοκρατίας (ὁ παλαιότερος Ἱερός Ναός ἐκτίσθη περί τό 1600), ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτικὴ Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Φεβρουαρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἦχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 85/202/17.2.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐσταθίου,
3. τήν ἀπό 3.3.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάργεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης:

Α' Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Καθεδρικοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σπάρτης, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1844 κατά τήν ἀνίδρυση τῆς Σπάρτης, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σπάρτης 1834-1984».
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Νίκωνος Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σπάρτης, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1910, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πόλεως «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σπάρτης 1834-1984».
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σπάρτης, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πόλεως «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σπάρτης 1834-1984».
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀγγελῶνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγγελῶνος, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται

ἐκ τῆς ἀπό 11.5.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης χωρίου Ἁγία Εἰρήνη (Βαρσόβη), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίας Εἰρήνης (Βαρσόβης), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1841, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1841 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης χωρίου Ἁγία Εἰρήνη (Κιαμάλαγας), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μαγούλλας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1946, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 15.1.1946 προκηρύξεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τό περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων χωρίου Ἁγιοί Ἀνάργυροι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίων Ἀναργύρων τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 10.4.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων χωρίου Ἁγιοί Ἀπόστολοι (Νέος Κόσμος), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίων Ἀποστόλων (Νέου Κόσμου), τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 746/5.4.1960 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, περί ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἐνορίας, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ταξιαρχῶν χωρίου Ἁγιοί Ταξίαρχες (Σεῖδαλή), μέ ἔδρα τόν οικισμόν Ἁγίων Ταξιαρχῶν (Σεῖδαλή), τῆς τοπικῆς Κοινότητος Σκάλλας, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.5.1869 αἰτή-

σεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

10. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Άγιος Γεώργιος Βοιών, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Γεωργίου Βοιών, του Δήμου Μονεμβασίας, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1972, ως έμφαίνεται έκ της από 13.4.1972 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

11. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Άγιος Δημήτριος Ζάρακος (Γκιότσαλη), μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Δημητρίου Ζάρακος (Γκιότσαλη), του Δήμου Εϋρώτα, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1903, ως έμφαίνεται έκ της από 18.8.1903 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

12. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Άγιος Δημήτριος Μονεμβασίας, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Δημητρίου, του Δήμου Μονεμβασίας, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 15.2.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

13. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Ίωάννου του Θεολόγου χωρίου Άγιος Ίωάννης Μονεμβασίας, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Ίωάννου, του Δήμου Μονεμβασίας, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1936, ως έμφαίνεται έκ της από 27.2.1936 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

14. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Τριάδος χωρίου Άγιος Ίωάννης Σπάρτης, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Ίωάννου, του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1865, ως έμφαίνεται έκ της από 8.2.1865 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

15. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Άγιος Κωνσταντίνος (Ρογκόζενας), μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Κωνσταντίνου (Ρογκόζενας), του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1857, ως έμφαίνεται έκ της από 25.10.1857 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

16. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Νικολάου χωρίου Άγιος Νικόλαος Βοιών, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Νικολάου Βοιών, του Δήμου Μονεμβασίας, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1849, ως έμφαίνεται

νεται έκ της από 17.1.1849 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

17. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Νικολάου χωρίου Άγιος Νικόλαος Μονεμβασίας, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίου Νικολάου, του Δήμου Μονεμβασίας, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 23.2.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

18. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου χωρίου Άγόριανη, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγόριανης, του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1865, ως έμφαίνεται έκ της από 6.11.1865 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

19. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ζωοδόχου Πηγής χωρίου Άγριάνοι, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άγριάνων, του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1864, ως έμφαίνεται έκ της από 6.10.1864 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

20. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Άλεποχώριον, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άλεποχωρίου, του Δήμου Εϋρώτα, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 25.4.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

21. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Άλευροϋ, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άλευρούς, του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 2.10.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

22. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Άμύκληι, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άμυκλών (Μαχμούτμπεη), του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 8.7.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

23. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Άμύκληι, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Άμυκλών (Σκληβοχωρίου), του Δήμου Σπάρτης, της Περιφερειακής Ένότητας Λακωνίας, της Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ της από 2.1.1861 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, έκ του άρχείου της Ίερās Μητροπόλεως.

24. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἀναβρυτή, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀναβρυτῆς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 14.10.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

25. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Ἀνθοχώριον, μέ ἔδρα τόν οικισμόν Ἀνθοχωρίου (Λιακεῖκων) τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ξηροκαμπίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 11.5.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

26. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀνώγεια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνωγείων, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1856, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.10.1856 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

27. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀπιδέα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀπιδέας, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 10.4.1869 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

28. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ἀρκασάδες, μέ ἔδρα τόν οικισμόν Ἀρκασάδων, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ξηροκαμπίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 10.11.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

29. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Ἀστέριον (Βρινίκον), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀστερίου (Βρινίκου), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 12.6.1899 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

30. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀσωπός (Κοντεβιάνικα Καλύβια), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀσωποῦ (Κοντεβιανίκων Καλυβίων), τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 2.6.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

31. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Ἀφύσσου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀφύσσου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 19.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

32. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Βαμβακοῦ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βαμβακοῦς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 21.7.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

33. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Βαρβίτσα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βαρβίτσας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 20.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

34. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Βασιλάκιον (Τάραψη), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βασιλακίου (Ταράψης), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1850, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 16.11.1850 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

35. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου χωρίου Βασιλική (Κουρτσούνα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βασιλικῆς (Κουρτσούνας), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 903/23.3.1939 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου περί ἐγκρίσεως τοῦ προὑπολογισμοῦ τῆς Ἐνορίας.

36. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Βασσαράς, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βασσαρά, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό τοῦ ἔτους 1857, αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

37. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσας χωρίου Βελανίδια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βελανιδίων, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.1.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

38. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Βελλιές, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βελλιών, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1860, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 30.6.1860 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

39. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Βεργαδέικα, μέ ἔδρα τόν οἰκισμὸν Βεργαδεϊκῶν, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Λογγανίку, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 20.1.1979 βεβαιώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

40. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νεκταρίου χωρίου Βλαχιώτης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βλαχιώτη, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 28.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

41. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Βορδωνία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βορδωνίας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1839, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό τοῦ ἔτους 1839 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

42. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ταξιαρχῶν χωρίου Βουτιάνοι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βουτιάνων, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1866, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 2.8.1866 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

43. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Γενήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Βρέσθινα (Εὐρύσθινα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βρεσθένων (Εὐρυσθένων), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

44. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Βρονταμᾶς, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Βρονταμᾶ, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 27.12.1869 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

45. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Γεράκιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γερακί-

ου, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1836, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 41/22.10.1836 ἐγγράφου πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

46. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Γεωργίτσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γεωργιτσίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 8.10.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

47. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Γεωργίτσιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γεωργιτσίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 14.4.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

48. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Γκοριτσᾶ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γκοριτσᾶς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 13.10.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

49. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Γλυκόβρυση (Μπιζάνιο), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γλυκοβρύσεως (Μπιζανίου), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 16.10.1899 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

50. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Γοράνοι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γοράνων, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 22.10.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

51. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Γοῦβες, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γοῦβῶν, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 24.10.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

52. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Γούναρι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γουναρίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1870, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 6.6.1870 αἰτήσεως

του Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

53. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Γράμμουσα (Ἀμπελοχώριον), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γραμμούσης (Ἀμπελοχωρίου), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 11.2.1869 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

54. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης χωρίου Δαιμονιά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δαιμονιάς, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1864, ὡς ἐκ τῆς ἀπό 29.6.1864 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

55. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Δαφνί, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Δαφνίου, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1847, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 24.1.1847 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

56. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου χωρίου Ἐλθαία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλθαίας, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 31.5.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

57. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος χωρίου Ἐλαφονήσος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλαφονήσου, τοῦ Δήμου Ἐλαφονήσου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 15.4.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

58. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους χωρίου Ἐλίκα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐλίκας, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1860, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 12.4.1860 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

59. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἐἴλος (Δουραλής), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐἴλους (Δουραλή), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό τοῦ ἔτους 1899 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

60. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Θεολόγος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα

τοῦ Θεολόγου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 8.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

61. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἱέραξ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἱέρακος, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.4.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

62. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Καλλιθέα (Ζαραφῶνα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιθέας (Ζαραφῶνος), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 27.4.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

63. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Καλλιθνή (Πέρπενη), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλιθνής (Πέρπενης), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 25.7.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

64. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Καλογωνιά, μέ ἔδρα τόν οἰκισμὸν Καλογωνιάς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1847, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό τοῦ ἔτους 1847 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

65. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Καλύβια Σελλασίας, μέ ἔδρα τόν οἰκισμὸν Καλυβίων Σελλασίας, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Θεολόγου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1870, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 26.10.1870 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

66. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Καλυβίων Σοχᾶς (Σοχᾶς), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καλυβίων Σοχᾶς (Σοχᾶς), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 3.2.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

67. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Καμίνια (Δάφνη), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Καμινίων (Δάφνης), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς

Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 9.11.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

68. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κάμπος (Δερματιάνικα), μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κάμπου (Δερματιανίκων), τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 19.4.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

69. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου χωρίου Καραβᾶς, μὲ ἔδρα τὸν οἰκισμὸν Καραβᾶ, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Λογγάστρας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Γεννήσεων καὶ Βαπτίσεων ἐκ τοῦ ἀρχείου του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

70. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου χωρίου Καρσαί (Ἀραχώβη), μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρσῶν (Ἀραχώβης), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1837, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 9.10.1837 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

71. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Καρύτσα, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρύτσης, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1849, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 23.3.1849 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

72. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου χωρίου Καστανιά, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καστανιάς, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 27.1.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

73. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Καστορέιον (Καστανιά), μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καστορείου (Καστανιάς), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1838, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 22.10.1838 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

74. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας χωρίου Καστρί, μὲ ἔδρα τὸν οἰκισμὸν Καστρίου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Καστορείου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1850, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 5.10.1850 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδό-

σεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

75. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Κεφαλᾶς, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κεφαλᾶ, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 1.5.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

76. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κηλαδᾶς, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κηλαδᾶ, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 15.4.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

77. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολαίου χωρίου Κοκκινόραχη (Τσουνίον), μὲ ἔδρα τὸν οἰκισμὸν Κοκκινόραχης (Τσουνίου), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 6.10.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

78. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Κονιδίτσα, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κονιδίτσης, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1864, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 15.2.1864 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

79. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Κουληντία (Ἑλληνικόν), μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κουληντίων (Ἑλληνικοῦ), τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 9.7.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

80. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Κουπιά, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κουπιῶν, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1953, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 7.11.1953 προκηρύξεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

81. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κρεμαστή, μὲ ἔδρα τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κρεμαστῆς, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 10.4.1869 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περὶ ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

82. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κροκεαί (Λεβέτσοβα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κροκεῶν (Λεβετσόβων), τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1837, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 22.10.1837 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί χορηγήσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

83. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κυπαρίσιον Ζάρακος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Κυπαρισίου Ζάρακος, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 11.2.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί χορηγήσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

84. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κυπαρίσιον Πελλήανης, μέ ἔδρα τόν οἰκισμὸν Κυπαρισίου Πελλήανης, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Λογγανίку, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 16/13/29.2.1972 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

85. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ταξιαρχῶν χωρίου Λάγιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαγίου, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1869, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 10.2.1869 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

86. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Λαμπόκαμπος (Φρέγκα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαμποκάμπου (Φρέγκας), τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 83/14.1.1949 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καί Σπάρτης κυροῦ Διονυσίου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

87. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Λάχιον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λαχίου, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 12.1.1899 ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

88. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Λεήμων, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λεήμονος, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 4.12.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

89. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Λευκόχωμα (Καράσπαν), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λευκοχώματος (Καράσπαν), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς

Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1848, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 2.7.1848 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

90. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Λιαντίνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λιαντίνης, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1959, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 7/23.7.1959 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας περί χορηγήσεως πιστοποιητικοῦ, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

91. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λιρά, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λιρῶν, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 27.4.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

92. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Λογγανίку, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λογγανίку, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 16.6.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

93. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ταξιαρχῶν χωρίου Λογγάστρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Λογγάστρας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1850, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1.5.1850 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

94. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μαγούλια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μαγούλιας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 7.10.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

95. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Μακρυνάρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μακρυνάρας, τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1.7.1972 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

96. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Μεσοχώριον, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μεσοχωρίου, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 3.1.1899 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

97. Ένορία του Ίερού Ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος χωρίου Μεταμόρφωσις (Καταβόθρα), μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μεταμορφώσεως (Καταβόθρας), του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται έκ τής από 12.1.1899 άδειάς Γάμου έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

98. Ένορία του Ίερού Ναού Γεννήσεως του Χριστού Μολάων, μέ ξδρα τήν πόλιν τών Μολάων, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται έκ τής από 22.4.1899 άδειάς Γάμου έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

99. Ένορία του Ίερού Ναού Έλκομένου Χριστού Μονεμβασίας, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μονεμβασίας, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ του από 18.5.1861 έγγράφου του Δημάρχου Μονεμβασίας, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

100. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Γεωργίου χωρίου Μυρτέα, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μυρτέας, του Δήμου Εύρώτα, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1903, ως έμφαίνεται έκ τής από 2.2.1903 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

101. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Γεωργίου Μυστρά, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μυστρά, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1839, ως έμφαίνεται έκ τής από 19.1.1839 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

102. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίας Τριάδος Νεαπόλεως, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νεαπόλεως, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται έκ τής από 1.1.1899 άδειάς Γάμου έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

103. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίων Ταξιαρχών χωρίου Νιάτα, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νιάτων, του Δήμου Εύρώτα, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1856, ως έμφαίνεται έκ τής από 19.6.1856 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

104. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Κωνσταντίνου χωρίου Νόμια, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Νομίων, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1847, ως έμφαίνεται έκ τής από 23.11.1847 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

105. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίας Τριάδος χωρίου Ξηροκάμπιον, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ξηροκαμπίου, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται έκ τής από 30.4.1861 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

106. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Πάκια, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πακίων, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται έκ τής από 28.12.1899 άδειάς Γάμου έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

107. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Παλαιοπαναγιά, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παλαιοπαναγιάς, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1847, ως έμφαίνεται έκ τής από 1.10.1847 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

108. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Γεωργίου χωρίου Πανηγυρίστρα (Αθάμπενς), μέ ξδρα τόν οικισμόν Πανηγυρίστρας (Αθάμπεν), τής πόλεως Σκάλας, του Δήμου Εύρώτα, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1903, ως έμφαίνεται έκ τής από 9.6.1903 αίτησεως του Έφημερίου περί έκδόσεως άδειάς Γάμου, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

109. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Άθανασίου χωρίου Παντάνασσα, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παντάνασσης, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1929, ως έμφαίνεται έκ του υπ' αριθμ. 18/21.5.1929 έγγράφου του Έφημερίου τής Ένορίας περί έκδόσεως πιστοποιητικού, έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

110. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Παπαδιάνικα, μέ ξδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παπαδιάνικων, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται έκ τής από 18.2.1899 άδειάς Γάμου έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

111. Ένορία του Ίερού Ναού Άγίου Δημητρίου χωρίου Παρδάλι, μέ ξδρα τόν οικισμόν Παρδαλίου, τής τοπικής Κοινότητας Πελλάνης, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοτητας Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1931, ως έμφαίνεται έκ τής υπ' αριθμ. 234/29.5.1931 αποφάσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου περί έγκρίσεως του προϋπολογισμού τής Ένορίας έκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

112. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Παρορίου, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Παρορίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 7.11.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

113. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου χωρίου Πελλήανα (Γεωργιτσιάνικα Καλύβια), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πελλήανης (Γεωργιτσιάνικων Καλυβίων), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 26.4.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

114. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Περιβόλια, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Περιβολίων, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 21.1.1903 ἀδείας Γάμου ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

115. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Περιστερίου (Τσασίου - Φιλισίου), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Περιστερίου (Τσασίου - Φιλισίου) τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 15.2.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

116. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων χωρίου Πικουλιάνικα, μέ ἔδρα τόν οικισμόν Πικουλιανίκων, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Μυστρᾶ, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 25.5.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

117. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Πλατάνα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πλατάνας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1857, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.10.1857 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

118. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Πολλοβίτσα (Βολλοβίτσα), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πολλοβίτσας (Βολλοβίτσας), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1837, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1.10.1837 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

119. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ χωρίου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πολυδρόσου (Τσιτζίνα), μέ ἔδρα τόν οικισμόν

Πολυδρόσου (Τσιτζίνων), τῆς τοπικῆς Κοινότητος Γκοριτσᾶς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 14.9.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

120. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ποταμιᾶ, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ποταμιᾶς, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1850, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 2.10.1850 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

121. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ρηχέα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ρηχέας, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1903, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 19.4.1903 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

122. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ριβιώτισσα, μέ ἔδρα τόν οικισμόν Ριβιώτισσας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1847, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 13.10.1847 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

123. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος χωρίου Σελήσσια (Βρουλιᾶ), μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σελήσσιας (Βρουλιᾶ), τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 12.10.1861 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

124. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Σκάλας, μέ ἔδρα τήν πόλιν τῆς Σκάλας τοῦ Δήμου Εὐρώτα, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1899, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 30.9.1899 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

125. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Σκούρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σκούρας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1865, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 10.11.1865 αἰτήσεως τοῦ Ἐφημερίου περί ἐκδόσεως ἀδείας Γάμου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

126. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Σουσιάνοι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σουσιάνων, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό

του έτους 1866, ως έμφαίνεται εκ τής από 12.11.1866 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

127. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Σπαρτιά (Κωτσαντίνα), μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σπαρτίας (Κωτσαντίνας), του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1861, ως έμφαίνεται εκ του ύπ' αριθμ. Πρωτ. 12196/26.6.1861 έγγραφου τής Ίερās Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

128. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Στεφανιά, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Στεφανιάς του Δήμου Εύρώτα, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1968, ως έμφαίνεται εκ του από 10.5.1968 προϋπολογισμού έσόδων καί εξόδων του Ίεροϋ Ναοϋ, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

129. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Νικολάου χωρίου Συκαράκιον, μέ έδρα τόν οικισμόν Συκαράκιου, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1939, ως έμφαίνεται εκ τής ύπ' αριθμ. 1779/23.6.1939 άποφάσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου περί έγκρίσεως του προϋπολογισμού τής Ένορίας εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

130. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Συκέα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Συκέας, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται εκ τής από 8.7.1899 άδειας Γάμου εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

131. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Τριάδος χωρίου Τάπαντα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ταπάντων, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1932, ως έμφαίνεται εκ τής από ύπ' αριθμ. 76/7.11.1932 άδειας Γάμου εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

132. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Τριάδος χωρίου Τραπεζοντή, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Τραπεζοντής, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1929, ως έμφαίνεται εκ τής ύπ' αριθμ. 704/24.3.1929 άποφάσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου περί έγκρίσεως του προϋπολογισμού τής Ένορίας εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

133. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίων Θεοδώρων χωρίου Τρύπη, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Τρύπης, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1850, ως έμφαίνεται εκ τής από 30.11.1850 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

134. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου χωρίου Τσεραμιόν, μέ έδρα τόν οικισμόν Τσεραμιόν, τής τοπικής Κοινότητας Άγίου Ίωάννου, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1857, ως έμφαίνεται εκ τής από 23.8.1857 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

135. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Εϋαγγελισμού τής Θεοτόκου χωρίου Φαρακλό, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φαρακλό, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται εκ τής από 10.2.1899 άδειας Γάμου εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

136. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Φοινίκιον, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φοινίκιου, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1899, ως έμφαίνεται εκ τής από 21.5.1899 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

137. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Τριών Ίεραρχών χωρίου Χάρακας, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χάρακος, του Δήμου Μονεμβασίας, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1940, ως έμφαίνεται εκ τής ύπ' αριθμ. 3/5.8.1940 πράξεως του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου Χάρακος, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

138. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως τής Θεοτόκου χωρίου Χρύσαφα, μέ έδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χρυσαφών, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1858, ως έμφαίνεται εκ τής από 13.11.1858 αιτήσεως του Έφημερίου περί εκδόσεως άδειας Γάμου, εκ του άρχείου τής Ίερās Μητροπόλεως.

Β' Ίεραί Μοναί

1. Άνδρώα Ίερά Μονή Άγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα πρό του έτους 1697, ως έμφαίνεται εκ του βιβλίου υπό τόν τίτλον «ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΩΝ καί τό ιστορικό τής Ίερās Μονής Άγίων Τεσσαράκοντα Μεγαλομαρτύρων Σπάρτης» σελ. 136, εκδόσεως τής Ίερās Μονής.

2. Άνδρώα Ίερά Μονή Άγίων Άναργύρων Παρνωσος, του Δήμου Σπάρτης, τής Περιφερειακής Ένοττος Λακωνίας, τής Περιφέρειας Πελοποννήσου, ίδρυθείσα τό έτος 1611, ως έμφαίνεται εκ του βιβλίου υπό τόν τίτλον «Τό Μοναστήρι τής Σταματήρας» σελ. 23, εκδόσεως τής Ίερās Μονής.

3. Άνδρῶν Ἱερά Μονή Ὁσίου Θωμά τοῦ ἐν Μαλεῶ, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1997, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Φ.Ε.Κ. 97/τ.Α'/-26.5.1997.

4. Γυναικεία Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ζερμπίτσας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1622, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου ὑπό τόν τίτλον «ΖΕΡΜΠΙΤΣΑ - Τό Ἱερόν καί Σεβάσμιον μοναστήριον» σελ. 112, τοῦ κ. Δημητρίου Γ. Κατσαφάνα.

5. Γυναικεία Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς Καστρίου, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1700, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 473/τ.Β'/17.12.1962 Φ.Ε.Κ., διά τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη ἡ Ἱερά Μονή ὡς ἱστορικόν διατηρητέον Μνημεῖον.

6. Γυναικεία Ἱερά Μονή Εὐαγγελιστρίας Ἱέρακος, τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1820, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς.

7. Γυναικεία Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς Γόλλας, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1632, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου ὑπό τόν τίτλον «Τό μοναστήρι τῆς Γόλλας Λακωνίας» σελ. 17, τῶν Θ. Κατσουλάκου - Β. Ἀσημομύτη.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Μαρτίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ἄρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 66/22.1.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου,
3. τήν ἀπό 3.3.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάργεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου:

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀκροπόταμος, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ἀκροποτάμου, τοῦ Δήμου Χαλκηδόνος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1954, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παναγίας Ρευματοκρατούσας χωρίου Γέφυρα, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Γεφύρας (ὁδός Κωνσταντίνου Καραμανλῆ 36), τοῦ Δήμου Χαλκηδόνος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1948, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Καστανάς, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Καστανᾶ, τοῦ Δήμου Χαλκηδόνος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ χωρίου Πρόχωμα, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Προχώματος, τοῦ Δήμου Χαλκηδόνος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1946, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου χωρίου Ἄγιος Πέτρος, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ἀγίου Πέτρου, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περι-

φερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας « Ἄξιον Ἑστίν » καί Ἀγίου Δημητρίου Ἀξιουπόλεως, μέ ἔδρα τήν Δημοτική Κοινότητα Ἀξιουπόλεως (πλητεία Παύλου Μελά 21), τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρίου Ἀξιχωρίου, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ἀξιχωρίου, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1933, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεοῦ χωρίου Ἄσπρος, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ἄσπρου, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1958, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Βαλτοτόπιον, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Βαλτοτοπίου τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀρχαγγέλων χωρίου Γερακῶνα, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Γερακῶνας, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Γοργόπη, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Γοργόπης, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου πόλεως Γουμένισσης, μέ ἔδρα τήν Δημοτική Κοινότητα Γουμένισσης (ὁδός Ἐλευθερίου Βενιζέλου 5), τοῦ Δήμου Παιονίας,

Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1922, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Πηλαγιά, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Πηλαγιάς, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Πηλατανιά, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Πηλατανιάς, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Ποηλικάστρου, μέ ἔδρα τήν Δημοτική Κοινότητα Ποηλικάστρου (ὁδός Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 81), τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ποηλυπέτρον, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ποηλυπέτρον, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

35. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ χωρίου Ποντοπράκλεια (πρώην Βασιλίτσα), μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ποντοπρακλείας, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

36. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ρίζια, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Ριζίων, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

37. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σιταριά, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Σιταριάς, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα

τό ἔτος 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

38. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Σκρά, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Σκρά τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

39. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου χωρίου Στάθης, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Στάθη, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

40. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Τοῦμπα, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Τοῦμπας, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1921, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

41. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Φανός, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Φανού... τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1941, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

42. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς χωρίου Φιλιυριά, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Φιλιυριάς, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

43. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ χωρίου Χαμηλόν, μέ ἔδρα τήν τοπική Κοινότητα Χαμηλοῦ, τοῦ Δήμου Παιονίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κιλκίς, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 6ῃ Μαρτίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώωνς Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καί Ἰκαρίας, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 584/29.12.2014 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου καί Ἰκαρίας κ. Εὐσεβίου,
3. τήν ἀπό 4.2.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν, πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου Ἰωάννου: α) «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σάμου» (Σάμος 1967) σελ. 330-373 καί β) «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰκαρίας» (Σιδηρόκαστρον 1978) σελ. 136-192, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καί Ἰκαρίας:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Ὑδροῦσσα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1749.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Καλλιθέα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1886.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μαυρατζαίοι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1901.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Παλαιόκαστρον, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1800.
5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Πλάτανος, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβά-

σου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Σκουρέικα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1718.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Μυτιληνίων, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1720.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Πάνδροσο, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1864.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Θεοδώρου Σάμου, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Βαθέος τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1825.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγιοι Θεόδωροι χωρίου Ἁγιοι Θεόδωροι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1807.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Βουρλιώτες, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Βαθέος τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1796.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Νικοηῶδες, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1850.

13. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Λέκκα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφερείας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1863.

τος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1882.

57. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Παρασκευῆς χωρίου Σακκουλήικα, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1865.

58. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Παρασκευῆς χωρίου Χώρα, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1666.

59. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου Μαραθοκάμπου, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν.

60. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Σταυρινῆδες, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Βαθέος τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1836.

61. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Συλλήψεως τοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Ἄμπελος, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Βαθέος τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1672.

62. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ χωρίου Νεοχώριον, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1797.

63. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ χωρίου Σπαθαραῖοι, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Πυθαγορείου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1728.

64. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Καρλοβάσου, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Καρλοβάσου τοῦ Δήμου Βαθέος τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1760.

65. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Θέρμα, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1966.

66. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Καραβόσταμο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1902.

67. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀμάλο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ

Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1820.

68. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γρηγορίου χωρίου Γληρέδες, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1879.

69. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Καταφύγιο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1848.

70. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ραχῶν, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1876.

71. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης χωρίου Κάμπος, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1500.

72. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης χωρίου Κουνιάδοι, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1958.

73. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Δάφνη, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1710.

74. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Καραβόσταμο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1910.

75. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Κεραμέ, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1600.

76. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Μαυράτο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1872.

77. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Μαυρικάτο, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1905.

ρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1879.

100. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Ραχῶν, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1902.

101. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρικοῦ Φραντάτο, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1904.

102. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ματρῶνης χωρίου Περδίκι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1885.

103. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Παρασκευῆς χωρίου Πετροπούλι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Εὐδήλου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1862.

104. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Δανιὴλ χωρίου Μάραθο, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1876.

105. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Βρακάδες, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1908.

106. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου Ραχῶν, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1894.

107. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Ξυλοσύρτης, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1920.

108. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Πλωμάρι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἀγίου Κηρύκου τοῦ Δήμου Ἰκαρίας τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1868.

109. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Φούρνων, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φούρνων τοῦ Δήμου Φούρνων τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1910.

110. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Χρυσομηλιά, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φούρνων τοῦ Δήμου Φούρνων τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1900.

111. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Θύμαινα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φούρνων τοῦ Δήμου Φούρνων τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1814.

Β΄ Ἱεραὶ Μοναί

1. Ἱερά Μονή Τιμίου Σταυροῦ, περιοχῆς χωρίου Μαυρατζαῖοι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1592.

2. Ἱερά Μονή Ἀγίας Τριάδος, περιοχῆς χωρίου Μυτιληνιοί, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1824.

3. Ἱερά Μονή Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, περιοχῆς χωρίου Παλαιό Καρλοβάσι, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1823.

4. Ἱερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαραθοκάμπου, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1887.

5. Ἱερά Μονή, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου περιοχῆς χωρίου Φλόκα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Βαθέος, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1930.

6. Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, περιοχῆς χωρίου Παγώνδας, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1941.

7. Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς, περιοχῆς χωρίου Κακοπέρατο, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Μαραθοκάμπου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1892.

8. Ἱερά Μονή Ἁγίας Τριάδος, περιοχῆς χωρίου Καστανιά, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Καρλοβάσου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ἰκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αἰγαίου, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1666.

9. Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς, περιοχῆς χωρίου Παγώνδα, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Πυθαγορείου, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-

Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τό ἔτος 1810.

10. Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Μαυριανοῦ, περιοχῆς χωρίου Βρακάδες, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τόν 18ο αἰῶνα.

11. Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Μουντέ περιοχῆς Ραχῶν, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ραχῶν, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τό ἔτος 1460.

12. Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς, περιοχῆς χωρίου Γληρέδες, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Ἁγίου Κήρυκος, τοῦ Δήμου Ίκαρίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τό ἔτος 1890.

13. Ἱερά Μονή Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Φούρνων, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φούρνων, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τό ἔτος 1974.

14. Ἱερά Μονή Ἁγίου Μηνᾶ Φούρνων, μέ ἔδρα τό Δημοτικόν Διαμέρισμα Φούρνων, τοῦ Δήμου Βαθέος, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σάμου-Ίκαρίας, τῆς Περιφέρειας Βορείου Αιγαίου, ιδρυθεῖσα τό ἔτος 1928.

Ἡ παροῦσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Μαρτίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερά Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίου Κωνσταντίνου Λευκαδιτίου,
Ἀγίας Παρασκευῆς Προσπηλίου,
Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Μαθανδρίνου,
Ἀγίας Παρασκευῆς Συκέας,
Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πενταγίων,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 19ῃ Ἰουνίου 2015

† Ὁ Φωκίδος ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ, ΒΟΥΛΑΣ, ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΒΑΡΗΣ ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

Ἀριθμ. Κλήσεως 98/26

Ἐν Βουλιαγμένη 16.5.2015

Πρὸς

Τὸν Πρεσβύτερον Τιμόθεον -Τιμοθέοντα Λαμπέτην,
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας,
Ἑλληνικοῦ,
Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης.
Νῦν ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Νικολοπούλου, ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτοῦ συνωδᾶ ταῖς ὑπ' ἀριθ. 1275/18.11.2014 καί 526/4.5.2015 ἐντολαῖς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης κ. Παύλου ἐν Βουλιαγμένη καί ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου Φανερωμένης Βουλιαγμένης (Λεωφ. Ἀθηνᾶς καί Αἰόλου), τῇ 1ῃ μηνὸς Σεπτεμβρίου, σωτηρίου ἔτους 2015, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Τρίτη καί ὥρα 11:00 π.μ., δυνάμει τῶν ἄρθρων 109-

115 τοῦ Ν. 5383/1932 "περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίας", ὡς οὗτος ἰσχύει κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 "περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", προκειμένου ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν ἐπί: α) ... β) ... γ) ... δ) ... ε) ... στ) ... ζ) ... η) ... (τὰ ἀδικήματα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 παρ. β' τοῦ Ν. 5383/1932 «περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καί τῆς ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίας» δὲν ἀναφέρονται) καί θ) δεινότητῳ σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων (δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 παρ. β' τοῦ Ν. 5383/1932 «περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καί τῆς ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίας» δὲν ἀναφέρονται), ὡς καί τὰ Θεῖα καί Γραφικά Λόγια Ἑβρ. ΙΓ', 17 καί Μαθ. ΙΗ', 6-9, συμπληρωματικῶς δὲ ἐπί: α) αὐτογνώμονι ἀποβολῆ τοῦ ἱερατικοῦ τοῦ σχήματος, β) ἐγκαταλείψει τῆς ἐφημεριακῆς τοῦ θέσεως, ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καί ρητῶς τιμωρουμένοις ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ἸΒ' καί ΝΗ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, Ζ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί Γ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου καί συγκεκριμένως ὅτι: (ὀρισμένα πραγματικά περιστατικά δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 παρ. β' τοῦ Ν. 5383/1932 «περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καί τῆς ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίας» δὲν ἀναφέρονται), ὡς καί ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 27.4.2015 ἐπιστολῆς του, πρὸς Ὑμᾶς ὡς ὀρισθέντα Ἀνακριτῆ, σύ, ὁ Πρεσβύτερος Τιμόθεος-Τιμοθέων Λαμπέτης ρητῶς ἀναφέρει: «Πανοσιολογιώτατε, Μέ τὴν παροῦσα παρακαλῶ νά μεριμνήσετε ὥστε νά διαγραφῶ τοῦ Ἱερατικοῦ Καταλόγου, καί νά μεταθῶ στίς τάξεις τῶν ἱαϊκῶν, γιά προσωπικούς λόγους». Τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολὴν ὑπογράφεις εὐκρινῶς διὰ τῆς ἰδίας σου ὑπογραφῆς, ἐπιβεβαιῶν οὕτως τό περιεχόμενον ὡς ἀπολύτως ἐκφραστικόν τῆς ἀμετακλήτου βουλήσεώς σου περὶ ἐκουσίου καί αὐτογνώμονος ἀποσχηματισμοῦ σου.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσῃς σου, θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καί 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977, διατασσόμενα.

Ὁ Ἀνακριτῆς
Ἀρχιμ. Ἱερώνυμος Νικολόπουλος

Ὁ Γραμματεὺς
Πρωτοπρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Καραῖσκος.

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 6.7.2015

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

*Δήλωση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου
(1.7.2015)*

«Οἱ στιγμές πού ζοῦμε εἶναι ἴσως οἱ κρισιμότερες στήν πορεία τοῦ Ἔθνους μας, μετά τό Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Εἶναι ὥρες εὐθύνης γιά ὅλους μας.

Γιά κάθε θεσμό σέ αὐτή τή χώρα, γιά τά κόμματα, γιά τήν Ἐκκλησία, γιά κάθε Ἑλληνα καί Ἑλληνίδα χωριστά.

Πάνω ὅμως ἀπό τό καθετί καί ἀπό τόν καθένα ὑπάρχει ἡ πατρίδα.

Μᾶς ἐνώνει ὅλους ἡ ἀγάπη γι' αὐτόν τόν τόπο.

Ἡ ἀγωνία γιά τό παρόν καί τό μέλλον του.

Δέν μᾶς χωρίζει τίποτε.

Γι' αὐτό καί δέν πρέπει νά ἐπιτρέψουμε τό δηλητήριο τοῦ διχασμοῦ νά στάξει στίς ψυχές μας.

Θα πρόκειται γιά ἔγκλημα σέ βάρος τῶν ἐπόμενων γενεῶν.

Στά παιδιά μας ὀφείλουμε νά ἐγγυηθοῦμε μία Ἑλλάδα τῆς ἀνάπτυξης καί τῆς προόδου.

Μία Ἑλλάδα πού θά προχωρᾷ μέ αὐτοπεποίθηση καί σιγουριά μπροστά, σάρκα ἀπό τή σάρκα τοῦ στενοῦ πυρήνα τῆς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς μας οἰκογένειας.

Ἦς μὴν διακινδυνεύσουμε κατακτήσεις πού μέ μόχθο οἱ ὀραματιστές αὐτοῦ τοῦ τόπου κέρδισαν.

Καί αὐτό εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο».

*Οἱ μαθητές πού βραβεύθηκαν
στόν Διαγωνισμό
γιά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό*

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἰδιαίτερη χαρά ἀνακοινώνει τά ὀνόματα τῶν

βραβευθέντων μαθητῶν τῆς Πρωτοβαθμίου καί Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως, οἱ ὅποιοι συμμετεῖχαν στόν Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό γιά τόν φωτιστή τοῦ ὑποδούλου Γένους μᾶς Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, μέ θέμα: «Ἰχνηλατώντας τά μονοπάτια πού διάβηκε ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Ἡ ζωή, τό ἔργο καί τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ».

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Κατηγορία Ποιημάτων

1ο Βραβεῖο: «Ὁ Ἐθνοσωτήρας Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», Κατηχητική Ὁμάδα Ἰ. Ν. Ἁγίου Ἐλευθερίου Πύργου Ἡλείας.

Ὁμάδα μαθητῶν Ἁγίου Ἐλευθερίου Πύργου Ἡλείας.

2ο Βραβεῖο: «Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», (Ροδούλα), Ἐκπαιδευτήρια «Ἐλπίδα», Φίλυρο Θεσσαλονίκης.

Ἀλεξάνδρα Σίσκου, Αἰκατερίνη Ἀραμπατζῆ.

3ο Βραβεῖο: «Στόν Ἐθνομάρτυρα Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό», (Πιστοῖ μέχρι τέλους), Κατηχητικό Σχολεῖο Δολιανῶν Νομοῦ Ἰωαννίνων.

Ὁμάδα μαθητῶν Δολιανῶν, Κόνιτσα.

Κατηγορία Διηγημάτων

1ο Βραβεῖο: «Ἀγαπώντας τόν Χριστό», (Β΄ Δ), Δημοτικό Σχολεῖο, Ἀφρατίου Εὐβοίας.

Χριστιάνα Σουγιουλτζῆ.

2ο Βραβεῖο: Α) «Καί τό ὄνομα τοῦ παιδιοῦ Ἐλευθερία», (Ἐλευθερία), Ἰδιωτικό Σχολεῖο «Πολυχρονάκου» Σπάρτης.

Ἀγγελική Θεοπούλου.

Β) «Ὁ Πατροκοσμᾶς καί ὁ Παππούς μου», (Τέο), Ἐκπαιδευτήρια «Ἐλπίδα», Φίλυρο Θεσσαλονίκης.

Θεόφιλος Ἀνθυμίδης.

3ο Βραβείο: «Φῶς μέσ στό σκοτάδι», (ΤΑΡΙΑ),
12ο Δημοτικό Σχολείο Ξάνθης.
Νεκταρία Λυμπερέα.

Κατηγορία Παραμύθια

1ο Βραβείο: «Ό Γέροντας τῆς ἐλπίδας», (Ίκνηλά-
τες τῆς Ἐλπίδας), 2ο Δημοτικό Σχολείο Βασι-
λικού Χαλκίδας.

Ἐμιλιάνο Βανγκέλι, Ντενίς Βεσέλι, Παναγιώτα
Βρεπτοῦ, Στυλιανή Γκάρα, Ἄννα - Μαρία Ζα-
οῦρη, Βασίλειος Κατσικαντάμης, Γεωργία Κι-
οῦση, Μαρία Κοντομνή, Ἀπόστολος Κοντός,
Ἀντώνιος Κουσερής, Δημήτριος Κόρηης, Νικο-
λέτα Κωσταράγκου, Φαμπιάν Μέκολλι, Ἐλεάνα
Νόγια, Μανουέλα Νόγια, Ἀριστέα - Δήμητρα
Ντίνη.

2ο Βραβείο: «Τό φάρι μέ πήγε σχολεῖο», (Θρῦ-
λος), Σύγχρονα Ἐκπαιδευτήρια Μάνεση.
Στυλιανός Γκίκας.

3ο Βραβείο: «Τά Δύο Ἀδέρφια», (Ἀστέρια),
Ἐνορία Ἁγίου Χριστοφόρου Κατερίνης.
Ἀργκίνα Δένδια, Νικόλαος Καραῖσκος, Μαρία
Κουτσιμάνη, Χρύσα Κρεμέτη, Χρῆστος Κρε-
μέτης, Μαρία Τσακνάκη, Εὐδοξία Τσακνάκη,
Σουλτάνα Τσαρέλα, Ἀντωνία Χικολάρη.

ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Κατηγορία Ποιημάτων

1ο Βραβείο: «Στό μονοπάτι τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ»,
(Ίκνηλάτες), Ὁμάδα μαθητῶν Ἐσπερινοῦ Γυ-
μνασίου Χαλκίδας.

Φανή Κουσκουρίδα, Στέλιος Σιγάλας, Κατερίνα
Μπούτρου, Ταουλάντ Ρετζεπί, Ἰωάννα Ἀραπά-
κη, Αἰκατερίνη Δέλχα, Στυλιανή-Ἐλένη Μα-
θιουδάκη-Καρβέλη.

2ο Βραβείο:

A) «Ό Πατροκοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», (Κωνσταν-
τῖνος Εὐβοεύς), Ἐκκλησιαστικό Γυμνάσιο
Λαμίας.

Κωνσταντῖνος Δέδες.

B) «Στόν ἴσκιό ενός Σταυροῦ», (Ληδία), Τροι-
ζηνία.

Ἐλπίδα - Ἀναστασία Καρνεζή.

Γ) «Πρότυπο ἀληθινό», (Αἰκατερίνη), «Μάνε-
ση»

Αἰκατερίνη Γκίκα.

3ο Βραβείο:

A) «Πνοή», (Ἰάσων), Ἐσπερινό Γυμνάσιο Βό-
λου.

Ἀπόστολος - Νεκτάριος Βαργιάμης.

B) «Στόν ἅγιο Κοσμᾶ», (Ἐλπιδοφόρος ψυχές),
Παιανία.

Νίκος Θεοδωρακόπουλος-Παναγιώτης Καρα-
δήμας.

Γ) «Θάλασσα», Ἄνοιξη Ἀττικῆς.

Ἀναστασία Γαργαλιάνου.

Δ) «Ό ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», (Οἱ σταυρα-
ετοί τῆς Ἐδεσσας), Ὁμάδα μαθητῶν, Ἐδεσσα.
Φωτεινή Σινάπη, Ἀνδριάντα Νικολαΐδου, Αἰ-
κατερίνη Μήνου, Αἰκατερίνη Κονταξή, Ζαφεί-
ριος Παπαδόπουλος, Εὐστάθιος Σαββίδης, Λά-
ζαρος Πολυχρονιάδης, Λαζαρίνα Παρασκ-
ευαΐδου, Ἐλισάβη Βαρέσκα, Δημήτριος Τρια-
ναφυλλίδης, Γεώργιος Χατζηπαναγιωτίδης,
Χαράλαμπος Ἐλευθεριάδης, Θεοδόσης Χρυ-
σοῦλας, Ἰωάννα Παυλίδου.

Κατηγορία Διηγημάτων

1ο Βραβείο:

A) «Μία παρέα παιδιῶν συζητᾶ γιά τόν Ἅγιο
Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό», (Χερουβείμ), Ὁμάδα μα-
θητῶν, Πύργος.

Ἀνδρέας Θεοδωρόπουλος, Ἀκριβή Θεοδωρο-
πούλου, Χαρίδημος Βερμές, Γιάννης Βερμές,
Θεόδωρος - Ἀνδρέας Γαβρηλιάδης, Διονύσης
Ἀδαμόπουλος, Κώστας Ἀδαμόπουλος, Ἀνα-
στάσης Τζαμαλῆς.

B) «Μία βραδιά μέ τόν πατρο-Κοσμᾶ τόν Αἰτω-
λό», (Ἐλενα), Ἰωάννινα.

Ἐλένη Σιόντη.

2ο Βραβείο: «Ἡ δύναμη τῆς μάθησης», (Ίκνη-
λάτες), Ὁμάδα μαθητῶν, Ἐσπερινό Γυμνάσιο
Χαλκίδας.

Φανή Κουσκουρίδα, Στέλιος Σιγάλας, Κατερίνα
Μπούτρου, Ταουλάντ Ρετζεπί, Ἰωάννα Ἀραπά-
κη, Αἰκατερίνη Δέλχα, Στυλιανή - Ἐλένη Μα-
θιουδάκη Καρβέλη.

3ο Βραβείο:

A) «Ό κύρ-Γιάννης ὁ λουστραδόρος», (Ἀπό τά
Ἄγγελάκια), 2ο Πρότυπο Πειραματικό - Κάτω
Τούμπα Θεσσαλονίκης.

Μαρία Αἰβατζίδου, Ἀλκμήνη Ἀλβανοῦ, Ἄν-

νη Ἀντωνιάδου, Φαίδρα Ἀσλάνη, Βασιλική Γκάτζα, Ἡλίας Γουγούσης, Γεωργία Γραμματικοπούλου, Δημοσθένης Διαμαντῆς, Ἰωάννης Δρόσσας, Δημήτρης Θεοδωράκης, Σταῦρος Θεοχαρίδης, Θεοδώρα Καϊμάκη, Γρηγόρης Κάπαλης - Προύσαλης, Βασιλική Καραγκούνη, Εὐφροσύνη Κοεμτζοπούλου, Στέργιος Κοκοροτοίκος, Δανάη Κολουμπάλη, Δημήτριος Κουτσικάλης, Θεανώ Λαμπούδη, Κατερίνα Λέτσιου, Παναγιώτα Λιόλιου, Δημήτρης Ματζίνος, Ἀλεξάνδρα Μαυροπούλου, Μαρία Μητσοπούλου, Ἀλέξανδρος Νικολάου, Λευτέρης Ξενοκράτης. Β) «Ὁ φωτισμένος ἄνθρωπος λάμπει μέσ στό σκοτάδι», (Ἁγία Παρασκευή), Κατερίνη. Λάζαρος Βαϊνᾶς, Αἰκατερίνη Εὐαγγέλου, Δημήτριος Καζακλάρης, Νικόλαος Καζακλάρης, Ἄννα Κατσαροῦ, Χαρίκλεια Δ. Κρεμέτη, Χαρίκλεια Β. Κρεμέτη, Ζωή Φουρκιώτη.

ΛΥΚΕΙΟ

Κατηγορία Ποιημάτων

1ο Βραβεῖο: «Ὁ Δέντρος», (Ἰχνηλάτης), Ζάννειο Πρότυπο Πειραματικό ΓΕ.Λ. Πειραιᾶ. Χρῆστος Τσαγκάρης.

2ο Βραβεῖο:

Α) «Φωτισμένη μορφή», (Ὁραματιστής), Ἐκκλησιαστικό Λύκειο Νεαπόλεως.

Νικόλαος Μαστορέκας.

Β) «Ἰκεσία», (Ἐλπίδα), Νέα Μουδανιά Χαλκιδικῆς.

Κρυσταλλένια Βιγγοπούλου.

3ο Βραβεῖο:

Α) «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», (Μιχαήλ Κριθαροζούμης), 1ο ΓΕΛ Ρόδου.

Μιχαήλ Σκανδαλίδης.

Β) «Ἐμμετρος Βίος Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ», (Ν-ΑΞΙΟΙ), Ὁμάδα μαθητῶν ΓΕΛ Νάξου.

Πόπη Μαργαρίτη, Ἐφραίμ Τουμπακάρης.

Κατηγορία Διηγημάτων

1ο Βραβεῖο: «Εἵκοσι τέσσερις μέρες μέ τόν Πατρο-Κοσμᾶ», (Ἐλπίδα), Νέο Μοναστήρι Φθιώτιδας.

Ἰωάννης Χύμας, Βασίλειος Κούτρας, Γεώργιος Ἀναστασίου, Γεώργιος Ρίζος.

2ο Βραβεῖο: «Ὅταν ἡ διδαχὴ βλαστάνει», (Νίκη),

Πρότυπο ΓΕΛ, Ὁρειόκαστρο Θεσσαλονίκης. Εὐτυχίς Πούλιου.

3ο Βραβεῖο: «Εὐγνωμοσύνη», Διδυμότειχο. Ἁγάπη Ζιζίκα.

Κατηγορία Δοκιμίων

1ο Βραβεῖο: «Ἔργα καί Ἡμέραι», (Ἰχνηλάτης), Ζάννειο Πρότυπο Πειραματικό ΓΕ.Λ. Πειραιᾶ. Χρῆστος Τσαγκάρης.

2ο Βραβεῖο: «Ἰχνηλατώντας τά μονοπάτια πού διάβηκε ὁ Πατροκοσμᾶς», (Φιλόδοξοι συγγραφεῖς), Ὁμάδα μαθητῶν, Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς.

Ἄννα Σπατιώτη, Φίλιππος Στέφας, Μαρία Σαμοῖλη, Ἡλιάννα Τσώνη.

3ο Βραβεῖο: «Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», (Βιβλιοφάγος), Θεσπρωτία.

Χρῆστος Νάστας.

Κατηγορία Μυθιστόρημα

1ο Βραβεῖο : «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», Ὁμάδα, Φρυγανιώτη, Θεσσαλονίκη.

Φωτεινή - Μαρία Μανούκα, Ἀθηνᾶ Πεκλιβανίδου, Μαρία Χαλκίδου, Μαρία Πατσούρα, Φωτεινή Φασούλα, Θωμαῖς Φωτιάδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος εὐχαριστεῖ ὅλους ὅσοι συμμετεῖχαν στήν διεξαγωγή τοῦ Πανελληνίου Μαθητικοῦ Διαγωνισμοῦ γιά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, μέ θέμα: «Ἰχνηλατώντας τά μονοπάτια πού διάβηκε ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Ἡ ζωή, τό ἔργο καί τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ».

Εἰδικότερα:

α. Ὅλους τους μαθητές, γιά τήν μεγάλη ἀνταπόκριση καί συμμετοχή τους, οἱ ὅποιοι ἐμπνευσμένοι ἀπό τήν φωτεινή καί ἁγιασμένη προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ κατέθεσαν τό ἔργο τους στήν Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Πολιτιστικῆς Ταυτότητας.

β. Τούς Ὑπευθύνους τῆς Πρωτοβαθμίου καί Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδευσεως, καθώς καί τούς Καθηγητές, οἱ ὅποιοι προέβαλαν πρός τούς μαθητές τήν διεξαγωγή τοῦ Διαγωνισμοῦ.

γ. Τούς Διδασκάλους καί Καθηγητές ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα, οἱ ὅποιοι ἀποτελέσαν μέρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητας, κατέβαλαν κόπο καί ἐργάσθηκαν

ἀμερόληπτα καί ὑπεύθυνα γιά τήν ἀξιολόγηση τῶν πονημάτων τῶν μαθητῶν.

Μέ Ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου θά λάβουν Ἐπαινο συμμετοχῆς ὅλοι ὅσοι συμμετεῖχαν στόν Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό.

Ἐπίσης στίς κατά τόπους Ἱερές Μητροπόλεις ὁ ἐπιχώριος Μητροπολίτης θά ἀπονεύσει στούς προαναφερομένους βραβευθέντες μαθητές τό Τιμητικό Βραβεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μαζί μέ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καί εἰδικό Τόμο ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ εἰδική Ἐκδήλωση πού θά ὀργανώσει στήν Μητροπολιτική του Περιφέρεια.

Γιά περισσότερες πληροφορίες μπορεῖτε νά ἀπευθύνεσθε στόν Γραμματέα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Βαρθολομαῖο Ἀνωτίου - Τριανταφυλλίδη, στά τηλέφωνα: 210-7272212-213.

*Ἐπιστολή
πρός τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς Θεσμούς
(25.6.2015)*

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ ὑψηλό αἶσθημα εὐθύνης ἔναντί του δεινοπαθοῦντος ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀλλά καί ἀνησυχίας γιά τό μέλλον τῆς χώρας μας, ἀπνύθυνη ἔκκληση πρὸς τοὺς:

α. Ἐξοχώτατον κ. Donald Tusk, Πρόεδρον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου καί τὰ Μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, τοὺς Ἐξοχωτάτους Πρόεδρους καί Πρωθυπουργοὺς τῶν Κρατῶν Μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως,

β. Ἐξοχώτατον κ. Jean-Claude Juncker, Πρόεδρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς,

γ. Ἐξοχώτατον κ. Jeroen Dijsselbloem, Πρόεδρον τῆς Εὐρωμαδῶς καί τὰ μέλη αὐτῆς καί

δ. Ἐξοχώτατον κ. Pierre Moscovici, Ἐπίτροπον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἀρμόδιον διὰ οικονομικά καί δημοσιονομικά θέματα, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς καλεῖ νά ἐπιδείξουν γιά ἀκόμη μία φορά αὐτοσυγκράτηση, κατανόηση καί ἀλληλεγγύη, ὥστε νά βρεθεῖ ἀμοιβαίως ἀποδεκτὴ λύση στό ἑλληνικό οικονομικό πρόβλημα.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

τονίζεται στήν ἐπιστολή, εἶναι πεπεισμένη ὅτι ἀξίζει νά γίνει ἀκόμη μία προσπάθεια, ὥστε νά βρεθεῖ λύση, σύμφωνη μέ τό ἐνωσιακό κεκτημένο, ἢ ὅποια παράλληλα θά εἶναι ἀναπτυξιακή γιά τήν ἑλληνική οἰκονομία, λαμβάνοντας ἰδιαίτερη πρόνοια καί μέτρα γιά τήν βελτίωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πού ἔχει ταλαιπωρηθεῖ ἀφάνταστα τήν τελευταία πενταετία.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι βεβαία ὅτι μέ τή φώτιση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι δυνατόν νά εὐρεθεῖ ἡ κατάλληλη, κοινῶς ἀποδεκτὴ λύση. Πρὸς τοῦτο καλεῖ τοὺς Ἠγέτες τῆς Εὐρώπης νά ἐργαστοῦν ὅλοι τοὺς καί νά συμβάλουν πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

**Ἱερά Μητρόπολις
Λήμνου καί Ἁγίου Εὐσταθίου**

*Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου
ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 150 ἐτῶν
λατρευτικῆς ζωῆς καί χάριτος
τοῦ πανηγυρίζοντος Καθηδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Τριάδος Μυρίνης
(Μύρινα, 1η Ἰουνίου 2015)*

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀγαπητέ ἀδελφέ,

Μητροπολίτα Λήμνου καί Ἁγίου Εὐσταθίου
κ. Ἱερόθεε,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι συλλειτουργοί Ἀρχιερεῖς,
Σεβαστοὶ πατέρες καί ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου,

Μέ συγκίνηση συμμετέχουμε ἀπό κοινοῦ στή σημαντικὴ αὐτὴ ἡμέρα γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Λήμνου καί τόν ἱστορικό Μητροπολιτικό Ναό της. Ἡ λημνιακὴ γῆ εὐλογήθηκε πλουσίως ἀπό τόν Θεό. Δέχθηκε τόν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου, φιλοξένησε μακρὰ ἱστορία, ἀγιάσθηκε μέ τό αἶμα μαρτύρων καί τώρα λαμπρύνεται μέ τή χάρη τοῦ τεμαχίου τοῦ Τιμίου Ξύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, καί τό ὅποιο μετεφέρθη μέ τήν εὐλογία τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου εἰδικά γιά τήν περίσταση αὐτὴ ἀπό τῆ Μονῆ Κουτλουμουσίου.

Μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ συμπληρώνονται 150 ἔτη ἀφ' ὅτου ἀνοικοδομήθηκε ὁ περικαλλὴς αὐτός ναός στή συγκεκριμένη μορφὴ του, κόσμημα τῆς

Μυρίνης καί ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Λήμνου, συγχρόνως νοπό θεμέλιο καί ἀπό κέντρο αὐτῆς τῆς εὐλογημένης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Ἡ ἐπέτειος αὐτή μᾶς πληροῖ μέ ἱερές μνήμες, μᾶς ἐνώνει καί μᾶς στηρίζει στά βήματά μας. Φέρει μετ αὐτῆς χαραγμένη τήν ἱστορική καί μαρτυρική διαδρομή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λήμνου ἀπό τά παλαιοχριστιανικά χρόνια ὡς τή θυσία τοῦ Μητροπολίτου Ἰωακείμ, κλείνοντας μέσα του διαδρομή πού καταλήγει στίς μέρες μας.

Ἀφιερώθηκε στήν τιμή τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Καί ὄντως ἐν αὐτῷ ὁ Τριαδικός Θεός παρίσταται καί σὺν Αὐτῷ οἱ πιστοί, ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, εὐσεβείας καί ταπεινώσεως, προσέρχονται νά προσευχηθοῦν καί νά ζητήσουν τήν βοήθειά Του· νά τιμήσουν τοὺς μάρτυρες τῆς πίστεως καί ὄλους ἐκείνους πού ἐπὶ γῆς ὑπῆρξαν τὸ θέλημά Του καί δημιούργησαν ἔργα ἀγάπης.

Στό ἱερό αὐτό κτίσμα, τὸ ὁποῖο καί ὀνομαστικά ταυτίζουμε μέ τήν Ἐκκλησία, τελεῖται τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας. Ἐδῶ χωρεῖται ὁ ἀχώρητος Θεός. Ἐδῶ εἶναι ὁ κῶρος ὅπου ὁ ἄνθρωπος καταλλάσσεται μέ τὸν Θεό, μέ τὸν ἑαυτό του καί μέ τὸν κόσμο, καί βρίσκει πληρότητα καί γαλήνη. Εἶναι ὁ κῶρος πού ἔχει δεθεῖ μέ τή ζωὴ μας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος βαπτίζεται, κοινωνεῖ, νυμφεύεται, ἱερουργεῖ, κηδεύεται, εὐλογεῖται καί ἀγιάζεται. Ἐδῶ ἀποθέτουμε ὅ,τι μᾶς χάρισε ὁ Θεός στό ἱερό θυσιαστήριο, γιὰ νά ἐκκλησιοποιηθεῖ, νά προσφερθεῖ σέ ὄλους, νά ἀναπαύσει πνευματικά, νά γίνῃ ὁδοδείκτης τῆς πορείας σ' ἓναν κόσμο πού μοιάζει ἀποπροσανατολισμένος. Ἐδῶ προσερχόμαστε γιὰ ν' ἀνοίξουμε νέους ὀρίζοντες στήν ψυχὴ μας, νά δοῦμε μέ νέα μάτια τὸν κόσμο, νά ὑπερβοῦμε ὅσα μᾶς διχάζουν, νά θέσουμε ὑπὲρ πάντων τὴν Ἐκκλησία, διότι πρῶτα εἶναι ἡ Ἐκκλησία ὄλων καί μετὰ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς.

Μέ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί τὴ φροντίδα ὑμῶν, τοῦ ἀγαπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς εὐλογημένης αὐτῆς νήσου, χάρις στίς προσωπικὲς θυσίες, τὴν ἀγάπη καί τὴν εὐσέβεια τῶν Λημνίων, ὁ ναὸς αὐτὸς γεμίζει μέχρι σήμερα μέ ἔξαρση καί κατάνυξη, χαρὰ καί καημό, προσευχὴ καί μετάνοια, ἱκεσίες, ἀγάπη, ἀγωνία καί ἐνατένιση «ἐξ ὄλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὄλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὄλης τῆς διανοίας».

Ἀναδιφῶντες στήν πλούσια ἱστορία πού βαρύνει τὸν ἐπίγειον αὐτὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, στρέφουμε τὸν νοῦ μας στοὺς εὐκλεεῖς ἱεράρχες καί ἀπλοὺς πιστοὺς τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖοι διήνυσαν ἐδῶ τά ἴδια βήματα καί μαρτύρησαν ὑπὸ βίαιες συνθήκες.

Εὐχομαι, Σεβασμιώτατε καί ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου, ἐνδυναμούμενοι ἐν Κυρίῳ κατὰ τὸ σεπτό πρότυπο τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν, νά συνεχίσετε θεοφιλῶς ἐπὶ μακρὸν νά προσφέρετε πολλὰ ἀκόμη ἀγαθὰ καί σωτήρια ἔργα πού κοσμοῦν καί πλουτίζουν τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας, καί ὁ ναὸς αὐτὸς νά διαφυλαχθεῖ ἀσάλευτος, κραταιὸς καί ἀκλόνητος εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος

Ἰ. Μητρόπολις Λαρίσης καί Τυρνάβου

*Ὁ Ἄρειος Πάγος δικαίωσε τὸν Μητροπολίτη
κ. Ἰγνάτιο*

Δικαίωσε τὸν σεβασμιώτατο μητροπολίτη Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιο, μέ ὀριστική καί ἀμετάκλητη ἀπόφασή του, πού δημοσιεύτηκε στά τέλη Ἀπριλίου, ὁ Ἄρειος Πάγος. Τὸ ἀνώτατο ἀκυρωτικό δικαστήριο ἀπέρριψε ἀναίρεση τοῦ κ. Τριαντάφυλλου Τασιόπουλου, κατὰ ἐφετεριακῆς ἀπόφασης, μέ τὴν ὁποία εἶχε καταδικαστεῖ γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμιση καί προσβολὴ τῆς προσωπικότητας τοῦ μητροπολίτη. Ἐπιπλέον, μέ τὴν ἴδια ἀπόφαση, εἶχε ἐπιδικαστεῖ χρηματικὴ ἱκανοποίηση ὑπὲρ τοῦ μητροπολίτη μέ ποσό 30.000 εὐρώ, λόγῳ τῆς ἠθικῆς βλάβης, πού ὑπέστη.

Ἡ δικαστικὴ διαφορά ἄρχισε τὸ 2007, μέ ἀγωγή πού κατέθεσε ὁ μητροπολίτης κατὰ τοῦ κ. Τριαντάφυλλου Τασιόπουλου, πού συζητήθηκε στό Πολυμελὲς Πρωτοδικεῖο Λαρίσης καί ἐκδόθηκε ἀπόφαση τὸ 2009 ἐνῶ ἀκολούθησε ἀπόφαση καί τοῦ Ἐφετείου τὸ 2014, πού δικαίωσε καί πάλι τὸν Μητροπολίτη. Ἀκολούθησε ἡ αἴτηση ἀναίρεσης στὸν Ἄρειο Πάγο τοῦ πολίτη, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014

καί στίς 23 Ἀπριλίου 2015 ὁ Ἄρειος Πάγος τήν ἀπέρριψε, καθιστώντας τήν καταδίκη ἀμετάκλητη.

Σέ γενικές γραμμές, τά δικαστήρια οὐσίας εἶχαν δεχτεῖ ὅτι: Τό 2005 σέ τηλεοπτική ἐκπομπή ὁ ἀναιρεσεῖων, εἶχε συκοφαντήσει τόν Μητροπολίτη κ. Ἰγνάτιο, σέ σχέση μέ τή γνωστή ὑπόθεση τοῦ προσκυνήματος Ἁγίας Παρασκευῆς Τεμπῶν, ἡ ὁποία ἀπό χρόνια τελεσιδίκησε στά ποινικά δικαστήρια. Ἐπίσης εἶχε ἀναφερθεῖ καί σέ ἐνέργειες τοῦ Μητροπολίτη σχετικά μέ τήν κλήση σέ ἀπολογία ἱερέων καί εἰδικά γιά τούς λόγους πού τούς κάλεσε σέ ἀπολογία.

Τό ἀνώτατο δικαστήριο, ἀπέρριψε ἕναν-ἕναν ὅλους τούς νομικούς ἰσχυρισμούς πού ἔθετε ἡ πλευρά τοῦ δημότη Λάρισας, δέχτηκε ὅτι ὅλα τά προσκομισθέντα ἀποδεικτικά στοιχεῖα εἶχαν ληφθεῖ ὑπόψη ἀπό τό δευτεροβάθμιο δικαστήριο καί ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Μητροπολίτη, δέν ἔπασχε ἀπό ἀοριστία. Γενικά, ἀπέρριψε τούς λόγους πού προβλήθηκαν γιά τήν ἀναίρεση, ὡς ἀπαράδεκτους.

Ἱερά Μητρόπολις Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου

*Ἐπανελημμένη καταδίκη τοῦ μοναχοῦ
πού παριστάνει τόν Ἱερέα*

Τό Μονομελές Πλημμελειοδικεῖο Μεσολογίου, τήν 23.6.2015, καταδίκασε τόν καθηρημένο μοναχό Ἰγνάτιο Σταυρόπουλο, μετά ἀπό ἐπ'

αὐτοφώρῳ σύλληψη, γιά τά ποινικά ἀδικήματα τῆς ἀντιποίησης ὑπηρεσίας καί γιά τό ὅτι ἔφερε τήν στολή θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ, ἐπιβάλλοντας σέ βάρος του φυλάκιση ὀκτώ (8) μηνῶν. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι πρῖν λίγο χρονικό διάστημα εἶχε καταδικασθῆ γιά τό ἴδιο ποινικό ἀδίκημα μέ φυλάκιση πέντε (5) μηνῶν, ἐνῶ ἐκκρεμοῦν σέ βάρος τοῦ ἀρκετές ἀκόμη μηνύσεις γιά τήν διάπραξη τῶν ἴδιων ποινικῶν ἀδικημάτων.

Ὁ μοναχός Ἰγνάτιος Σταυρόπουλος, ἄν καί καθαιρέθηκε τελεσίδικα ἀπό τό ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης ἀπό τό Δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο (Ἀπρίλιος 2014), συνεχίζει νά παριστάνει τόν Ἱερέα καί νά τελεῖ «ἱερουργίες» ἐνδεδυμένος μέ τά ἄμφια τοῦ Ὁρθόδοξου Κληρικοῦ, παραπλανώντας τούς ἀνύποπτους πιστούς καί καταφρονώντας προκλητικά τούς ἱερούς Κανόνες, τήν Ἐκκλησιαστική καί τήν πολιτειακή Δικαιοσύνη. Ἐπιδεικνύει ἀξιοποίηση, ἀντικανονική καί ἀντεκκλησιαστική συμπεριφορά πρωτοφανῆς γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δηλώνοντας μάλιστα προκλητικά ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι παρά τήν ἐπανελημμένη καταδίκη του θά συνεχίσει νά διαπράττει τά ὡς ἄνω ἀδικήματα.

Τά ἀνωτέρω γνωστοποιοῦνται σέ ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε τόσο οἱ πιστοί της τοπικῆς μας Ἐκκλησίας ὅσο καί ἐν γένει οἱ ἀνυποφίαστοι προσκυνητές τῆς πρώην Μονῆς νά μήν πέφτουν θύματα τοῦ κατεγνωσμένου μοναχοῦ πού παριστάνει τόν Ἱερέα.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον - Ἱερά Κοινότης Ἁγίου Ὁρους

Ἀνέλαβε καθήκοντα ἡ νέα Ἐπιστοσία

Ὡς συμβαίνει κάθε ἔτος ἔτσι καί ἐφέτος ἔλαβε χώραν στίς 14.6.2015 ἡ ἀλλαγὴ τῆς Ἐπιστοσίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συμφώνως πρὸς τὰ κεκανονισμένα.

Ἡ Λαυριωτικὴ Ἐπιστοσία ἀντικατέστησε τὴν ἀπερχόμενη Διονυσιατικὴ σὲ μία λαμπρὴ ἀγιορειτικὴ τελετὴ πού συνεχίζεται ἐπὶ αἰῶνες. Νέος Πρωτεπιστάτης θά εἶναι ὁ Γέρον Παῦλος Λαυριώτης μέ Ἐπιστάτες τούς: Μοναχό Θεόκτιστο Δοχειαρίτη, Ἱερομόναχο Γρηγόριο Ξενοφωντινὸ καί Ἱερομόναχο Γαβριήλ Ἐσφιγμενίτη.

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου

*Συνοδική Ἐγκύκλιος
γιὰ τὴ συμβίωση ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου
(Λευκωσία, 22.6.2015)*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐν ὄψει τῆς ἐτοιμασίας ἀπὸ τῆ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων Νομοθεσίας γιὰ τὴ ρύθμιση τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης ἀτόμων, ἐπιθυμοῦμε νὰ καταστήσουμε σ' ὄλους γνωστὲς τίς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει, οὔτε καί ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει δυνατότητα ἐπιβολῆς τῆς θέσης τῆς στοὺς ἀνθρώπους. Κατὰ τὸ Κυριακὸ λόγιο, «ὅστις θέλει» ἀκολουθεῖ τίς συμβουλές τῆς. Ἐχει, ὅμως, πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρει τὴν ἀποφῆ τῆς καί νὰ συμβουλεύει τούς πιστούς.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δέν εἶναι δυνατό νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὴ ἡ συμβίωση δύο ἀνθρώπων ἐκτός του μυστηρίου τοῦ γάμου. Ἡ ἔνωση ἀνδρός καί γυναικὸς στοχεύει στὴν πνευματικὴ τελείωση τῶν συζύγων, γι αὐτὸ καί ἡ σχέση τους ἀνάγεται, μέ τὸ

μυστήριον τοῦ γάμου, στὴ σχέση Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας (Ἔφ. 5, 32).

Ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία, πολὺ περισσότερο, δέν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει τὴν ὁμοφυλοφιλία, οὔτε καί νὰ δεχθεῖ τὴ συμβίωση ὁμοφυλόφιλων ἀτόμων. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ γιὰ δύο φύλα, «ἄρσεν καί θῆλυ», τὰ ὁποῖα δημιούργησε ὁ Θεός. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλά ξεκάθαρα γιὰ τὴν καταδικητὴν ὁμοφυλοφιλίας: «*Μὴ πλανᾶσθε... οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε ἀρσενικοῖται... βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι*» (Α' Κορ. 6,9-10). Καί ἡ Ἐκκλησία συμβουλεύει ὅσους ἔχουν ροπὴ, ἢ ἐθισμό, πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία, νὰ ἀγωνιστοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτή, ὅπως ἀγωνίζονται καί γιὰ ἄλλα πάθη.

Ἀκόμα κι ἂν γινόταν δεκτὴ ἡ δικαιολογία ὅτι τὸ νομοσχέδιο ἀποσκοπεῖ στὴ ρύθμιση κοινωνικῶν προβλημάτων ἀνθρώπων πού δέν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία, τὸ γεγονὸς ὅτι προνοεῖται ρύθμιση τῆς συμβίωσης ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου συνιστᾷ τελεία διαστροφῆ.

Ἐχομε τὴ γνώμη ὅτι οἱ νόμοι πρέπει νὰ ἔχουν ὡς στόχο ὄχι ἀπλῶς τὴ ρύθμιση κοινωνικῶν διαφορῶν, οὔτε καί τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ, κυρίως, τὴ διαπαιδαγώγησή τους. Πολὺ περισσότερο δέν μποροῦν οἱ νόμοι νὰ ἀνάγουν μίαν ἐκτροπὴ σὲ κανόνα δικαίου.

Νομοθετήματα ξένα πρὸς τὰ ἥθη τοῦ λαοῦ μας ἔχομε τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγονται. Ἀκόμα καί σὲ λαοὺς πού δέν ἔχουν πρόβλημα ἐθνικῆς ἐπιβίωσης, τέτοια νομοθετήματα ἀμβλύνουν τὰ ἠθικὰ αἰσθητήρια τῶν ἀνθρώπων, καί συμβάλλουν στὴ διάλυση τῆς κοινωνίας. Πολὺ πῶς καταστρεπτικὴ θά εἶναι γιὰ τὸ λαὸ μας, πού ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀλλὰ καί τὴ φυσικὴ του ἐπιβίωση στὴν πατρώα γῆ, ἡ εἰσαγωγὴ τέτοιων καταστάσεων. Θά ὀδηγηθοῦμε σὲ διάλυση τῆς οἰκογένειας, πού ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας μας, καί στὴ διαφθορά.

Καλοῦμε τή Βουλή τῶν Ἀντιπροσώπων νά ἀρθεῖ στό ὕψος τῶν περιστάσεων καί νά περιφρουρήσει τίς ἀξίες καί τά ἥθη τοῦ λαοῦ μας. Ἀπευθυνόμαστε καί πρὸς ὅλους τους πιστούς καί τοὺς προτρέπουμε νά παραμείνουν σταθεροί γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, προστατεύοντας τὴ θρησκευτική, ἀλλὰ καί τὴν προσωπική ἀξιοπρέπειά τους.

Ἐπικαλούμενοι τὸν θεῖον φωτισμὸν πρὸς ὅλους, εὐχόμεθα πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ σὺς οἰκογένειες καί σὰ ἔργα σας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος

Καί τὰ λοιπὰ Συνοδικὰ Μέλη